

Misli Thoughts

Print post publication number
100004295

NOVEMBER-DECEMBER 2023
ŠTEVILKA – NUMBER 6
LETO – YEAR 72

Misli november-december 2023

Vsebina:

- 3 Spoštovani in dragi rojaki
- 5 Ivan Minatti: Ko bom tih in dober
- 6 Izpod Triglava
- 12 Slovenski misijon Sydney
- 19 Polovinke
- 23 Slovenski misijon Adelaide
- 27 Zlati jubilej
- 28 Slovenski misijon Melbourne
- 43 Iz Kraljičine dežele – Queenslanda
- 45 Moje steze
- 47 Sydneyjski rojak Karl Bezjak – 100-letnik
- 48 Kalifornija
- 55 Triglav Mounties
- 59 Veselje v Klubu Triglav
- 61 Vaši darovi
- 62 Moje potovanje v domovino Slovenijo
- 65 Rojstvo
- 70 Majda Dežman – Devlin
- 73 Razmišljanja – Cilka Žagar
- 76 Ezopove basni za današnji čas
- 78 Matica pokojnih

ZAHVALA

Sto je tistih, ki si jim pomagal.

Petdeset te jih
ne bo več pogledalo.

Petindvajset jih bo mislilo,
da je bila to tvoja dolžnost.

Petnajst jih bo zahtevalo,
da narediš veliko več.

Devet ti jih bo nagajalo
za dobro, ki si ga naredil.

En sam se ti bo vedno
zahvaljeval

in prav ta bo od vseh stotih
najbolj reven.

In zdaj premisli,
ali se je splečalo.

Mislim, zares mislim, da se je!

HVALA TI GOSPOD!

Fotografiji na naslovnici:

Zgoraj: pogled na stari del mesta
Salzburg (foto: Peter Barbo)

Spodaj: katedrala Presvetega Srca,
Bendigo (foto: p. SP)

Spoštovani in dragi rojaki!

Spet stopamo v novo cerkveno leto (začnemo ga s prvo adventno nedeljo, letos 3. decembra). Imeli bomo najkrajši adventi čas, saj bo na 4. adventno nedeljo zvečer že sveti večer. Nevarnost adventnega časa, ki je namenjen predvsem notranji (duhovni) pripravi na božič, je, da gre preprosto kar mimo nas. Zato sebe in vas spodbujam, da ga morda letos vzamemo nekoliko bolj zares, da ne bo vse skupaj ostalo samo pri zunanji pripravi.

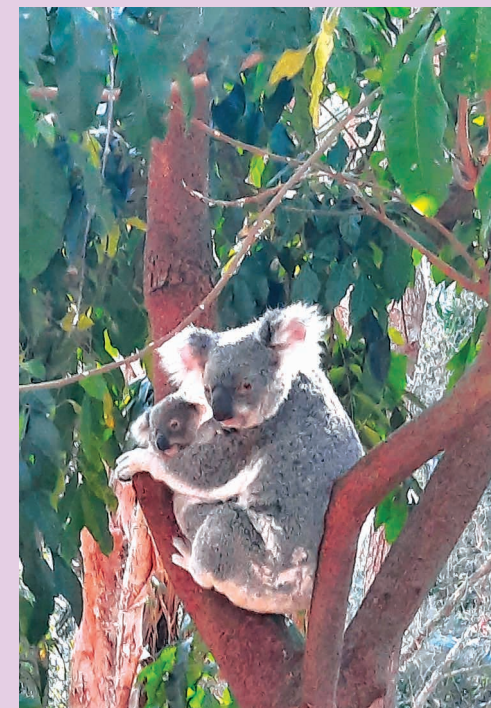
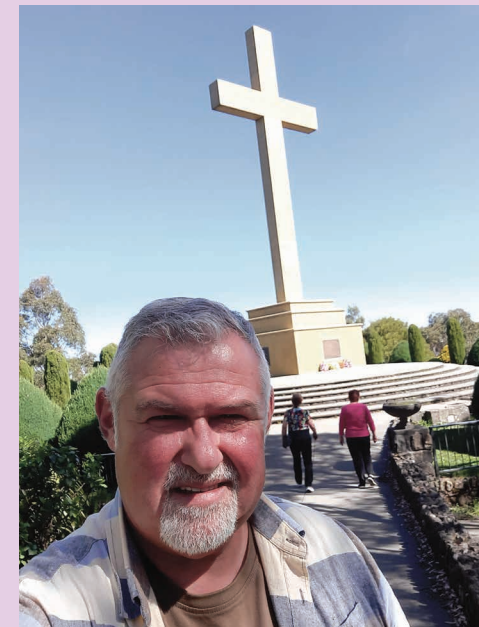
Nekdo mi je pripovedoval: »Poznam mesto, ki ima slaščičarno, pravzaprav slaščičarsko stojnico, za katero mnogo ljudi trdi, da je pravo srce tega kraja. Dejansko sploh ni v mestnem središču, ampak na obrobju, na južni strani. Kljub temu je edino to tisti pravi kraj, kjer se ljudje radi zbirajo. Vsak poletni večer jih pride nekaj sto in mirno, sproščeno čakajo v vrstah pred dolgim starinskim pultom, da pridejo do svoje priljubljene slaščice.

Nekega večera sem opazil celo ženina in nevesto, kako sta se, še v poročnih oblekah, pripeljala s kočijo, se toliko ustavila, da sta dobila vsak košček najljubše

torte (in se seveda obvezno fotografirala), nato pa sta se odpeljala na medene tedne. Ta stojnica je resnično pomemben kraj.

Najbolj zanimivo pri tem pa je, da se nikomur, ki čaka v vrsti, ne mudi. Pogovarjajo se, uživajo v toplem večeru in uživajo, da so na 'pravem' kraju. Če ima kdo kak nujen opravke, ga spustijo naprej, in nihče se ne razburja. Videti je, kot da jim je čakanje družabni dogodek, čas, ki ga sproščeno uživajo skupaj.«

Kaj ima to opraviti z adventom? Tudi mi čakamo. Jezus se bo rodil, kolikokrat smo to že doživeli pri maši. Mi se ne zbiramo okrog sladkarij, ampak okrog miru in dobrote, ki jo bo Jezusovo rojstvo prineslo v naša srca in v naše odnose. Tudi pri vsaki maši bomo skupaj pričakovali, in Bog bo spremenil naše čakanje v družabni dogodek, v molitev.

Misli Thoughts – Božje in človeške – Misli Thoughts

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager):** p. Simon Peter Berlec OFM, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Tehnični urednik (Production Editor) in računalniška postavitev:** p. David Šrumpf OFM, Kew | **Naročnina, darovi in naslovi:** Angelca Veedetz | **Stalni sodelavci:** p. David Šrumpf OFM, p. Darko Žnidaršič OFM, Florjan Auser, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Martha Magajna, Cilka Žagar, Katarina Mahnič | **Skupina prostovoljcev v Kew** pripravi Misli za na pošto. | **Naslov (Address):** MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | **Tel.: 03 9853 7787** | **E-mail:** slomission.misli@gmail.com | **Naročnina za 2024** je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka! **Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew:** MISLI, BSB: 06 3142. Številka računa: 0090 1561 | **Poverjenišvo** za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljene članke odgovarja avtor |

Tisk (Printing): Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne.

Misli na spletu: Florjan Auser <https://www.glasslovenije.com.au>. Tam kliknite na MISLI. | **ISSN 1443-8364**

Običajno nam ni vseč, če nas kaj zadržuje, da moramo čakati. Pomislimo samo na gnečo v prometu, na vrste pred blagajnami v trgovinah, na čakanje v zdravstvenih domovih itd. Takrat začnemo razmišljati, kaj vse bi lahko opravili ta čas, namesto da ga zapravljamo v vrsti. Kaj res ne moremo početi nič prijetnejšega, zanimivejšega, kadar tako obtičimo? Pred tisto slaščičarno je seveda prijetno, večerni zrak je blag, ljudje radi poklepetajo, in ob misli na slaščico, ki jih čaka, se jim začnejo v ustih nabirati sline. Prebudijo se vsi njihovi čuti.

Ali obstaja kaj, kar bi prebudilo naše čute, kadar sedimo v avtu in se zaradi prometne gneče po polžje pomikamo naprej? Obstaja. Če uredimo misli in se

zberemo, ne bomo potrebovali vaniljevega sladoleda, prelitega s Sladkim grehom, da bi čakanje postalo vredno našega časa. Ta trenutek, ko berete te besede, je okrog vas sto in sto stvari, predmetov, ki so polni Boga. Ali ste kdaj resnično začutili tkivo, strukturo avtomobilskega volana, ki ga vsak dan krčevito stiskate? Ali dovolite, da se vas dotaknejo barve dreves? Ljudje v sosednjih avtomobilih – dobro jih vidite, saj se skupaj počasi premikate naprej. Če se zadržite v sedanosti in, kot običajno, ne pobegnete v prihodnost ali v preteklost, boste

nenadoma vsenaokrog odkrili nežno, nevsiljivo, vendar jasno lepoto. Do cilja, kamor ste namenjeni, boste prišli ob svojem času. Do takrat pa živite v sedanosti.

Tako je tudi z adventom. To je čas, da se umirimo, da si malo zategnemo vajeti in se zavemo, da je praznота v nas samih zdrav del našega življenja. Vedno znova se napolnimo, če si le dovolimo polno živeti. Morda zveni čudno, če rečem, da je čakanje na izpolnitev tudi samo že izpolnitev. Omogoči nam, da postanemo to, kar v resnici smo – ne Bog, ampak človeška bitja.

Naj se zdaj, ko čakate, v vas rodi pravi, pristni, neponarejeni svet.

Z zadnjo številko *Misli* v letošnjem letu 2023 se Vam kot glavni urednik in upravnik iz srca zahvaljujem za Vaše sodelovanje ter vse Vaše dobrohotne spodbude pri oblikovanju in vsebini *Misli*. Še vedno se trudimo, da bi v njih vsakdo odkril nekaj, kar bi ga nagovorilo. Morda se je dobro vsaj kdaj pa kdaj v kakšen članek bolj poglobiti in ga večkrat prebrati, da bomo bolje razumeli, kaj nam poročevalec želi povedati. Želim si, da nas *Misli* še naprej povezujejo s pisano besedo in fotografijami, in Vas še naprej spodbujam k sodelovanju. Ob tej priložnosti bi se rad zahvalil tehničnemu uredniku *Misli* p. Davidu Šrumpfu za pomoč, predvsem za računalniško postavitve in oblikovanje *Misli*. Hvala vsem zvestim sodelavcem, ki jih imensko ne bom našteval, da komu ne bom storil

krivice. Velik »Bog plačaj« Vam, ki ste na *Misli* naročeni, in vsem zvestim darovalcem v Bernardov sklad, ki tako omogočate njihovo izhajanje. Ostanimo še naprej povezani, včasih le v oddaljeni bližini, in bodimo ponosni, da smo Slovenci, ali imamo vsaj slovenske korenine svojih staršev.

Frančiškovi bratje (p. David Šrumpf, p. Darko Žnidaršič in p. Simon Peter Berlec), ki smo Vaši sopotniki pod Južnim križem, pred Bogom izrekamo besede blagoslova za Vas, Vam pa izrekamo iskreno zahvalo za vse dobro, ki ga prejemamo preko Vaše ljubezni in dobrote.

Vse dobro z obiljem blagoslova v letu 2024.

p. Simon Peter Berlec

Ivan Minatti

(22. 3. 1924–9. 6. 2012)

Ko bom tih in dober

Rad jih imam
molčeča okna
s cestami in hrepenenjem
pod pol zaprtimi oknicami
rad jih imam
steze ki z drobnimi stopinjami
drže do samotnih dreves
staro samotno drevo
rad jih imam
daljne zvonove nad zamišljenim
barjem
in otožne ptice v ločju
rad vas imam
tihe drobne stvari
Nihče te mi ne vzame
mehki zeleni pogled trav

nihče
topla dišeča julijska prst
ki te odsotno pretakam med prsti
vse bolj bom tvoj –
ko bom tih in dober
Tudi jaz
trava med travami
drevo med drevesi
bom stal z razprostrtimi rokami
in objemal
zvezde oblake in ptice
in se pogovarjal s tabo zemlja
dolgo dolgo
takrat ko bom tih in dober
tudi jaz.

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

SPET NEURJA IN PLAZOVI

Zadnje dni oktobra je Slovenijo znova zajelo obilno deževje. V Baški grapi je bilo 27. oktobra ogroženih več vasi in zaselkov; več deset ljudi je moralo zapustiti svoje domov. Narasla reka Bača je odnesla del ceste Podbrdo-Hudajužna. Začasno so zaradi plazov Blate na varno preselili tudi nad sto

prebivalce vasi Klemenčevo in Bistričica na območju Kamnika. Že dan prej je v Savinjo zgrmel del plazov Struge pri Lučah. Nov val padavin je predvsem zahodni del Slovenije zajel 31. oktobra. Plazova sta zasula hišo v Idrijci pri Bači in v vasi Kuk. Spet je bilo zaprtih več cest. Zadnji val padavin je naše kraje zajel v noči iz 2. na 3. november. Gasilci in pripadniki civilne zaščite so znova pomagali pri selitvi ljudi na Tolminskem in Kamniškem na varno, a do hujših premikov plazov in poplavljanja ni prišlo. K temu je pripomoglo poglobljanje strug in nadzor vodnega toka na najbolj izpostavljenih delih hudourniških potokov in rek. Zaradi izkušenj iz avgustovskih poplav, so občine poskrbele, da je bila

mehanizacija ves čas v pogonu. To tudi pomeni, da bi se avgusta lahko izognili marsičemu, če bi bili vodotoki in rečne struge redno čiščeni, če zadrževalniki vode ne bi bili polni peska, če bi redno skrbeli za čiščenje gozdov ... V omenjenih dneh je morje večkrat preplavilo najnižje dele Izole in Pirana. V zadnjem neurju z močnim vetrom in valovi je v Piranu na cesto nametalo ogromne skale valobrana, da ta ni bila prevozna. Poplavljala je tudi reka Drava, zlasti za Ptujskim jezerom oziroma hidroelektrarno Formin.

V LETUŠU, REČICI OB PAKI IN STRUGAH SE BODO SELILI

Tri mesece po avgustovskih poplavah so prebivalci najbolj ogroženih krajev v Savinjski dolini izvedeli, kaj jih čaka v prihodnje. Predstavniki vladne službe za obnovo po poplavah in plazovih so 2. novembra v športni dvorani v Braslovčah več kot 300 prizadetim v poplavah predstavili načrte države in druge možnosti selitve. Zaradi velike poplavne ogroženosti je predvidena selitev približno 150 hiš dela naselij Letuš in Rečica ob Paki. Stojijo namreč na poplavnem območju, ki ga je močno prizadela avgustovska vodna ujma. Tako obsežne poplave se lahko ponovijo v naslednjih letih in desetletjih, zato je zaščita tik ob reki skoraj nemogoča. Občina Braslovče je nadomestno lokacijo za novogradnje našla na območju naselja Rakovlje. Tudi občina Šmartno ob Paki že ima nadomestne lokacije za 22 najbolj prizadetih hiš v Rečici,

ki spadajo v to občino, lahko pa bi sprejeli tudi del prebivalcev Letuša. Podlaga za ukrepanje države bo zakon, ki naj bi ga sprejeli še letos. Po njem bodo imeli upravičenci več možnosti. Lahko se bodo odločili za samostojno iskanje rešitve in si pri tem pomagali z državno odškodnino. Država bi lahko zanje odkupila kakšno od obstoječih nepremičnin, lahko pa bodo deležni nadomestnega objekta na predvidenih lokacijah. V vmesnem času jim bo država v celoti krila stroške najemnin v začasnih bivališčih. Vodja vladne službe za obnovo po poplavah Boštjan Šefic je ocenil, da bi prizadeti lahko prišli do novih bivališč v dveh letih. V negotovosti še naprej ostajajo prebivalci Strug v občini Luče, ki jim grozi plaz. Polovico zaselka se je v avgustovskih poplavah spremenilo v otok; ostali so brez ceste, z dvema strugama Savinje. Prebivalci so se pred deročo vodo umaknili na strehe hiš, ki jih je narasla voda spodkopala. Na varno se je moralo umakniti 50 prebivalcev. Po deževju je začel groziti še plaz nad zaselkom. Kljub delni sanaciji hiš te niso varne, zato domačini še vedno čakajo na zagotovila strokovnjakov, ali je možno urediti protipoplavno zaščito in kako bo s plazom. Ne glede na

odgovor je jasno, da bo treba vsaj deset hiš preseliti.

PRETRESI V VLADI ROBERTA GOLOBA

Prvi teden v oktobru je vlada izgubila tri ministre oziroma ministrice, eno pa dobila. Ministrica za javno upravo Sanja Ajanović Hovnik se je morala posloviti, ker ni znala pojasniti očitkov o prirejenem razporejanju sredstev nevladnim organizacijam in visokih stroških službene poti v New York. Že pred tem je predsednik vlade Golob ministrici za kmetijstvo Ireni Šinko in ministru za naravne vire in prostor Urošu Brežanu povedal, da sta izgubila njegovo zaupanje. Njegovi očitki niso bili prepričljivi, saj sta po mnenju večjega dela politike in stroke delala dobro. Brežan je odstopil sam, Šinkova pa je želela, da jo razreši državni zbor, ki jo je tudi potrdil. Po več kot treh mesecih je izpraznjeni resor ministrstva za zdravje zasedla Valentina Prevolnik Rupel, prej desna roka oziroma državna sekretarka ministra Daniela Bešiča Loredana, ki mu je Golob julija dal v podpis odstopno izjavo. Pred koncem oktobra sta nekdanja notranja ministrica Tatjana Bobnar, ki je odstopila decembra lani, in prvi mož policije Boštjan Lindav preiskovalni komisiji podrobno predstavila, kako se je v delo policije vmešavala vlada. Golob je vse očitke zanikal, priznal je le, da je Bobnarjevi kot kandidatki naročil, da je njena edina naloga »očistiti policijo janšizma«. Očitki o tem, da naj bi posredoval pri pravosodnih organih, da prestavijo aretacijo dveh domnevnih ruskih vohunov, so po njegovih besedah neresnični. Sočasno je Golobova stran-

ka Gibanje Svoboda izključila poslan-ko Mojco Šetinc Pašek in svetovalca v kabinetu predsednice državnega zbora Roberta Pavšiča. Golob je to komentiral z besedami: »Ko začneš zabijati avtogle, nimaš več mesta v ekipi.« Napovedal je tudi temeljito rekonstrukcijo vlade in zmanjšanje števila ministrstev. Omenil je število dvanajst, saj je vse, kar je več, preveč, in napovedal, da se bodo v koaliciji o tem pogovorili po praznikih. Po dveh tednih ugibanj, kako se bo preoblikovala vlada in sestanku vodstev koalicijskih strank je povedal, da o tem sploh niso govorili. Na sestanku so se posvetili prihodnosti in uresničevanju koalicijskih zavez. Obljube, ki so jih dali, bodo izpolnili in zato delali bolj zavzeto kot doslej.

SDS OBLIKOVALA VLADO V SENCI

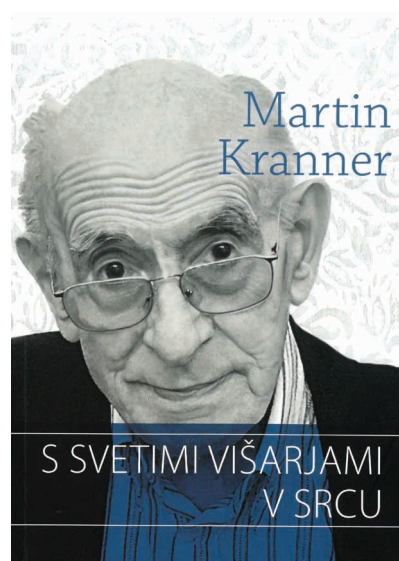
Izvršilni odbor največje opozicijske stranke je sprejel sklep o imenovanju strokovnega sveta SDS, ki ga v ožji sestavi sestavljajo predsedniki dvanajstih odborov. Med njimi so vidni člani stranke, ki so že prej vodili posamezne odbore, razen prejšnjega zunanjega ministra Anžeta Logarja. V ekipi sta dva nova, izkušena posameznika. Predsednik odbora za gospodarski razvoj in tehnologijo je postal Zdravko Počivalšek, predsednik odbora za obrambo pa Janez Stušek. V stranki SDS so ob tem pojasnili: »V času, ko postaja vse bolj jasno, da so predčasne volitve edina realistična rešitev iz slepe ulice, v katero je državo zapeljala vlada Roberta Goloba, Strokovni svet stranke SDS predstavlja jasno alternativno trenutni oblasti.«

S SVETIMI VIŠARJAMI V SRCU

Pri tržaški Mladiki je izšla osma knjiga v zbirki Zapisi iz zdomstva z naslovom *S svetimi Višarjami v srcu*. Gre za spominsko pričevanje prof. Martina Krannerja (1918–2017), ki ga sestavlja

vrsta obširnih pogovorov, ki jih je s Krannerjem sredi prejšnjega desetletja imela publicistka Erika Jazbar. Dodani so članki in spominski zapisi Krannerja, objavljeni v zbornikih in revijah. Kranner, rojen v Žabnicah, je bil dvakrat begunec, med vojno v fašističnem in nacističnem zaporu. Po njej se je naseli v Gorici, kjer je bil dejaven na šolskem, vzgojnem, verskem, kulturnem,

športnem in političnem področju. V Gradcu, Ljubljani in Neaplju je študiral tuje jezike, slovenščino in telesno vzgojo, ter doktoriral na orientalskem inštitutu. V

goriških srednjih šolah je učil telesno vzgojo in slovenščino. Kot pričevalec je razkril svoje spomine na predvojno in medvojno dogajanje v Ljubljani, na prof. Ehrlicha, Tomca, Korošca, Kocbeka, Lojzeta Grozdeta, škofa Rožmana, povojno dogajanje na mejah, katoliški utrip v Gorici, skavtstvo, športno udejstvovanje Slovencev ...

NADZOR NA MEJAH

Hamas je 7. oktobra izvedel krvavi pokol nad Judi, v katerem je življenje izgubilo več kot 1400 ljudi, večinoma civilistov. Več sto so jih ugrabili, zato je Izrael začel vojno proti teroristom, ki vladajo Gazi. Število migrantov na

balkanski poti, ki prihajajo v Slovenijo in naprej v Italijo, se je v zadnjih mesecih močno povečalo. Zato se je Italija po začetku vojne v Sveti deželi odločila za zaprtje meje s Slovenijo, saj se med množico nezakonitih migrantov skrivajo tudi podporniki Islamske države, Hamasa in drugih terorističnih organizacij. Na meji s Slovenijo so od 21. oktobra italijanski policisti, orožniki, vojska in finančna straža. Avstrija nadzira mejo s Slovenijo že od leta 2015, zato je tudi naša država uvedla nadzor na meji z Madžarsko in Hrva-

ško. Toda okrepil se je le nadzor na mednarodnih mejnih prehodih, drugih večjih sprememb ni. Pravega varovanja zelene meje pod sedanjo vlado ni več. Tihotapci imajo še naprej prosto pot v Slovenijo, le malo bolj se morajo potruditi. Še največ težav imajo prebivalci na obeh straneh meje, ki zaradi službe ali drugih obveznosti dnevno prehajajo mejo. Na vse to opozarja Italija, ki ima zaradi brezbriznosti ali morda celo načrtnega delovanja slovenskih oblasti v tej smeri največ težav. V začetku novembra so se v Trstu sešli notranji ministri Slovenije, Italije in Hrvaške in se dogovorili za okrepljeno sodelovanje pri nadzoru mej na zahodno-balkanski migracijski poti, za okrepitev mešanih patrulj, redno izmenjavo podatkov ter srečanja ministrov in šefov policij.

VERSKÉ SKUPNOSTI NISO VEČ DRUŽBENO KORISTNE

Vladna večina v državnem zboru je pred koncem septembra spremenila zakon o verski svobodi in verskim skupnostim odvzela status splošno koristne organizacije. Z njim se znižuje tudi višina državnega kritja prispevkov za socialno varnost verskim uslužbencem. Slovenski škofje so že v postopku sprejemanja sprememb opozorili, da zniževanje prispevkov pomeni tudi slabšanje socialne varnosti duhovnikov, redovnikov in redovnic ter preostalih verskih delavcev. Odvzem statusa splošno koristne ustanove pomeni tudi nerazumevanje vloge Katoliške cerkve v družbi. Poleg verske dejavnosti ima pomembno vlogo tudi na socialnem, vzgojnem, kulturnem in karitativnem področju. Do spremembe zakona je prišlo v času, ko je Cerkev

prizadetim v poplavah nudila veliko materialno in duhovno pomoč, nekatere župnije pa so odprle vrata poplavljenim vrtcem in šolam ter omogočile nemo-teno izvajanje varstva oziroma pouka. Sedem največjih verskih skupnosti je v skupni izjavi poudarilo, da so bile spremembe uveljavljene brez dialoga z njimi ter izražajo nerazumevanje njihovega dela s strani vladajočih.

ENOTA ŠKOFIJSKEGA ARHIVA V NOVI GORICI

V prostorih konkatedrale Kristusa Odrešenika v Novi Gorici so 19. oktobra odprli novo enoto Škofijskega arhiva

Koper. Uvod v slovesnost je bila okrogla miza o pomenu arhivov. Župnik in dekan Alojzij Kržišnik je povedal, kako je prišlo do uresničitve zamisli, ki se je rojevala ob urejanju arhivov na župnijah, kjer je deloval. Navedel je razloge, zakaj se je odločil ponuditi prostore župnišča za ureditev škofijskega arhiva. Kot je dejal, bo s tem so-stolna cerkev dobila večji pomen. Nova Gorica je geografsko središče škofije in Kržišnik je prepričan, da bo prej ali slej prišlo do prenosa sedeža škofije Koper v Novo Gorico. Drzni misli novogoriškega dekana so sledili nastopi nekdanjega sekretarja na ministrstvu za kulturo Silvestra Gabrščka, direktorice

Pokrajinskega arhiva v Novi Gorici Tanne Martelanc, vodje Škofijskega arhiva Koper Luka Tula in škofa Jurija Bizjaka. Koprski škof Bizjak je po okrogli mizi nove prostore arhiva tudi blagoslovil in zaželel, da bi se arhiviranje čimprej začelo. S tem bi rešili gradivo, ki večkrat propada po župniščih in ga dali na razpolago tistim, ki ga znajo ceniti.

FILM O ANTONU MARTINU SLOMŠKU

Igrano-dokumentarni celovečerni film o Antonu Martinu Slomšku z naslovom *Srečen bo čas*, je v začetku novembra doživel tudi televizijsko in spletno premiero. Film Studia Siposh sestavljata dve zgodbi; prva sledi Slomškovega življenju, druga prikazuje svetnikovo dediščino v današnjem času. O tem spregovorijo poznavalci Slomška, njegovega časa in dediščine, ki se je ohranila do danes. V film sta vključena kratka igrana filma. Prvi, *Ključ na obzorju*, govori o njegovi mladosti in trenutkih, ko je bil postavljen pred

težke odločitve. Drug film, *Kje je gospod Frank*, je postavljen v leto pomladi narodov – 1848, ko se je Slomšek na začetku škofovske poti srečeval z ljudmi, jih moral povezati in spodbujati, da kot Slovenci stopijo skupaj. Kot so

zapisali ustvarjalci filma, gre za sodoben filmski portret, ki odkriva ozadje vizionarskega dela Antona Martina Slomška. S svojo odločnostjo in velikimi napori je domači kulturni prostor pomikal ob bok drugim evropskim narodom, ki so doživljali svoj prepoved. *Srečen bo čas* je navdihujoča zgodba o človeku, ki je poznal slovensko dušo in ji vdano posvetil svoje življenje. O izbiri naslova, pa je režiser David Sipoš povedal: »Besede 'srečen bo čas' smo našli v Slomškovi pesmi in zazdelo se nam je, da lahko film najbolje povzamemo. Srečen bo čas, ko bomo Slovenci zares stopili skupaj, srečen bo čas, če se bomo zares trudili ohranjati svoj materni jezik, srečen bo čas ... Mislim, da lahko ljudje najdejo še marsikatero razlago in prav je tako, saj je film konec koncev delo, ki spodbuja razmišljanje, dialog, nove ideje in nas nagovarja, da tudi mi stopimo po poti, ki so nam jo že v preteklosti pokazali veliki Slovenci.«

SLOVENIJA NA FRANKFURTSKEM KNJIŽNEM SEJMU

V Frankfurtu so 17. oktobra odprli 75. Frankfurtski knjižni sejem. Častna gostja največje tovrstne prireditve na svetu je bila Slovenija, ki se je ljubiteljem knjig predstavila z geslom Satovje besed. V razlagi smo lahko prebrali: »Tako kot

čebele – glede na svojo velikost – odhajajo neizmerno daleč v svet, da se domov vrnejo s kapljico nektarja in drobtinico peloda, so tudi v slovenski jezik in v slovensko kulturo skozi številne prevode in s pomočjo avtorjev, ki so prihajali živeti v Slovenijo od drugod, prihajali različni kulturni, umetniški in miselni vplivi.« V zadnjem letu priprave na sejem smo dobili triindvajset prevodov slovenskih del v nemški jezik. Že prej so bili slovenski avtorji, zlasti z avstrijske Koroške – nekateri pišejo tudi v nemščini – pogosto prevajani v nemški jezik. Slovenija se je na sejmu predstavila s 65 avtorji. V slovenskem paviljonu in stojnici se je v petih dneh zvrstilo nad sto dogodkov, prireditve so potekale tudi v mestu. Sejem je odprla slovenska predsednica Nataša Pirc Musar, ki je našo državo predstavila kot čebelnjak besed. Na odprtju sta nastopila tudi pesnica Miljana Cunta in filozof Slavoj Žižek. Slednji je s svojim govorom o aktualni vojni med Izraelci in Hamasom povzročil precejšnje razburjenje; več ljudi je protestno zapustilo dvorano. Direktor sejma Juergen Boos je ob koncu dogajanja pohvalil raznolike nastope Slovenije in pri tem spomnil na pogovore s slovenskimi avtorji in avtoricami, kot so Ana Marwan, Drago Jančar in Aleš Šteger. Za Jančarja, ki sodi med njegove priljubljene avtorje, je dejal, da si zasluži Nobelovo nagrado.

ST. RAPHAEL'S SLOVENIAN MISSION
p. Darko Žnidaršič OFM
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147
Mobile: 0409 074 760
Fax: (02) 9682 7692
Mail: slomission.sydney@gmail.com

MOLITEV OB JASLICAH

Jezus v jaslicah,
 prosimo te, pomagaj nam, da bi bili
 vedno manj navezani na zemeljske
 stvari
 in bi vedno bolj zaupali vate.
 Daj nam spoznati,
 da vse dobrine tega sveta
 ne morejo potešiti našega srca.
 Tako si ne bomo prizadevali,
 da bi imeli čim več,
 in bomo bolj odprti za potrebe drugih.
 Vemo, da moremo biti »ubogi v duhu«:
 ko se zavedamo svojih potreb,
 jih lahko potešimo le tako,
 da jih v popolnem zaupanju
 izrečemo tebi.
 To nam prinaša zadovoljstvo,
 ki nam ga svet ne more dati,
 pa tudi vzeti ga ne more.
 Navdaj nas s hrepenenjem
 po Božjem kraljestvu,
 kjer boš ti naše bogastvo za vedno.

p. Marjan Čuden, provincial

MED NAMI JE BILO ...

Rafaelovo žegnanje in 34. obletnico
 molitvene skupine smo praznovali prvi
 dan oktobra s slovesno sv. mašo in

Delavci pri prazniku

skupnim kosilom v dvorani. Naši za-
 konci jubilanti letos so:
 56 let: LOJZE in LOJZKA HUSAREK
 51 let: IVAN in KLARA BRCAR
 50 let: IVAN in HELENA GERIČ, RUDI
 in KRISTINA KORPAR, MAKS in AN-
 GELA MIKULETIČ.
 Iskrene čestitke Vam in še drugim! Se-
 znam seveda ni popoln, kar dolgo sem
 čakal in iskal, da se oglasi še kdo. Zato
 bomo zelo veseli, če nam sporočite še
 Vi, ali je praznoval še kdo. Pri kosilu se
 nas je po dolgem času spet zbralo več,
 kar je hvale vredno. Iskren Bog povrni
 Olgi Konda in vsem, ki ste pomagali
 skuhati in postreči, in Vam, rojakom,
 da smo se imeli lepo!

Letos oktobra sem se po štirih letih
 odpravil v Slovenijo, tokrat prvič z le-

talsko družbo Emirates v Dubaj in v
 Benetke, kjer sta me pričakala p. Ciril
 in Marija Anžič. Zelo hitro smo prišli v
 Slovenijo in v Kamniku so nas že pri-
 čakovali otroci in starši, ki vsak pone-
 deljek obiskujejo družinsko katehezo.

**P. Franci, p. Darko, p. Ciril
 in g. France Urbanija**

Prvo vprašanje, ki sem ga dobil, je bilo,
 ali so veliki kenguruji res taki boksar-
 ji. Največji gotovo, vendar so večinoma

znani kot pohlev-
 ne živali, v veliki
 vročini pa se raje
 poskrijejo. Hvala
 Vam, mladi prija-
 telji! Kmalu smo
 bili pri oltarju. S
 patroma Cirilom in
 Francijem, Marijo
 in kuharico Pavlo,
 s sosedoma župni-
 kom in dekanom
 Lukom Demšarjem
 in g. Francetom

Urbanijo smo preživeli lepe dni. Kot
 mašnik in spovednik sem prišel zelo
 prav, ker sta patra Ciril in Franci v
 Kamniku sama, včasih katerega tudi
 ni. Na predvečer praznika sv. Franči-
 ška smo obhajali spomin njegove smrti
 – Transitus, pri katerem so sodelovali
 tudi nekdanji ministranti, ki jih je pred
 mnogimi leti vodil in usmerjal pater
 Pashal Gorjup. Na sam praznik, 4. 10.,
 pa smo somaševali z dekanijskimi du-
 hovníki in imeli pastoralno konferenco
 v novi dvorani in v samostanski obe-
 dnici, ki sta jo pripravili gospe Pavla in
 Marija. V nedeljo, 8. 10., smo se srečali
 sošolci duhovniki v Hrušici pri Podkra-

ju, v gostilni Stara pošta. Naslednji
 teden sem se udeležil tridnevnega ro-
 manja v Lurd. Bilo nas je 57, duhovni
 voditelj je bil urednik Ognjišča mag.
 Božo Rustja. Romanje je organizirala

agencija Trud. Srečali smo tudi druge slovenske romarje in duhovnike, ki so potovali z agencijo Aritours. Nekaj dni sem preživel v Trziču in v Kranju; s sestro Janjo sva tudi osvojila zvonik kranjske župnijske cerkve sv. Kancijana, s katerega lahko uživate nadvse lep razgled daleč po gorenjski prestolnici, zvončki nad zvonovi pa vam odklenkajo prelepe domače melodije.

Naš prijatelj zlatar Zvone me je naslednjo soboto povabil na celjski grad s še enim prekrasnim razgledom, in nazaj grede na Trojane, od koder sva prinesla

krofe. Kljub novi avtocesti jim kupcev ne zmanjka. Nedeljska bogoslužja sem daroval v Kamniku, naslednjo nedeljo v Trziču in tretjo nedeljo pri Novi Štifti na Dolenjskem. Vmes sem dobil klic z Brezij, kjer so zaradi bolezni tudi potrebovali mašnika in spovednika. Zadnji dan pred vrnitvijo na jug pa sem vodil sv. mašo ob sklepu celodnevne češčenja sv. rešnjega telesa in 115. obletnici ustanovitvi župnije na Viču. Dolg dopust je postal kar prekratek, pa še

nekateri znanci te veselo iščejo ravno zadnje dni. Malo bomo (bodo) potrpeči, sem pa obiskal nekatere znance, tudi duhovnike, ki sem jim že dolgo obljubljal obisk. Kako doživeto je bilo šele v Kamniku, ko smo se srečali znanci iz klostra in tudi s srednje šole Rudolfa Maistra. Nekateri se nismo videli več kot trideset let. Drugi pa se zvrstimo,

kakor bo Bog dal, in vse se bo izšlo, tudi z našo vero. Domov smo prišli hitro, srečno in Bogu hvala, da spet srečaš domače ljudi, doživiš in prineseš košček domovine in doma. Patru Davidu in Vam, rojaki, prav tako hvala za vse, za kar ste poskrbeli v teh dneh, v Merrylandsu in drugod. Naj naša naveza spet drži.

Božič bo letos še posebej pomenljiv, saj praznujemo 800-letnico prvih jasic v Grecciu v Rietski dolini, ki jih je pripravil sv. Frančišek Asiški. Jaslice

so tako zelo prevzele svet in nas, ljudi. Božji Sin, naš Odrešenik, pa nas uči, kako postajamo največji, ko si želimo biti največji, in kako naj postajamo najmanjši, da bo Gospod prebival v nas in da bo v nas in med nami prostor zanj in za našega bližnjega. Pri vsem nam vedno pomaga lastna glava, osebna in občestvena vera, Božja izvolitev, da z Bogom začnemo, končujemo, obrodimo sad, in sad ohranimo. To voščilo, željo, da sami in skupaj in z Bogom obrodimo sad, podelimo drug drugemu!

SYDNEY – MERRYLANDS – SV. RAFAEL

Prvo nedeljo v novembru smo se spet zbrali k bogoslužju v kapeli Kristusovega vstajenja v Mavzoleju na katoliškem pokopališču Rookwood. Zaradi dežja so molitve na pokopališčih odpadle. Naj znova spomnim, da s svojo molitvijo in zglednim sodelovanjem vzgajamo drug drugega in naše mlajše družinske člane.

Nekaj let smo imeli blagoslov grobov tudi na pokopališču Pinegrove. Sedaj tam blagoslova nimamo več, ker je udeležba premajhna, marsikdo tudi ne zmore več dolge hoje. Vseeno pa povabljeni, da obiščete svoje rajne in molite zanje, kakor pač zmorete.

Adventi čas začnemo v nedeljo, 3. 12., in je letos najkrajši doslej. Miklavž bo tudi z veseljem prišel k nam, če bo kaj obdarovancev. Sporočite!

Na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja, 8. 12., bosta sv. maši ob 9.30 dopoldne in ob 7.00 zvečer.

Srečanje bolnikov in upokojencev bo v četrtek, 14. 12., z molitvijo ob 10.00 dopoldne, sv. mašo ob 10.30 dopoldne, potem pa se srečamo v naši dvorani.

Po sv. maši boste lahko prejeli zakrament bolniškega maziljenja. Povabimo spet drug drugega, poskrbimo za prevoz tistih, ki nimajo svojega prevoza.

BOŽIČNA BOGOSLUŽ-

JA: Na 4. adventno nedeljo, 24. 12., bo sv. maša ob 9.30 kot ponavadi. Zvečer ob 8.00 je zgodnja božična polnočnica v Wollongongu – Figtreeju.

Božič – praznik Gospodovega rojstva praznujemo s slovesno sv. mašo polnočnico (opolnoči). Druga praznična sv. maša bo ob 9.30 dopoldne.

Na praznik sv. Štefana bo sv. maša ob 9.30 dopoldne. Po sv. maši bo kratek kulturni program in nato običajno druženje v naši dvorani. Gospodinjam se priporočamo za potice in pecivo. Skupnega kosila tokrat ne bo (veseli bomo še kakšne pridne kuharice, kuharja, pomočnika, pomočnice). Naše druženje pa je lahko priložnost za kakšen nov obraz ali starega znanca.

Na praznik sv. Družine, 31. 12., sklepamo staro leto in zapojemo zahvalno pesem. Prvi dan novega leta, 1. 1., na praznik Božje Mater Marije, pa bo sv. maša ob 9.30 dopoldne.

Naša bogoslužja in srečanja naj bodo znova vsem nam v spodbudo, da še pogostejše prihajamo skupaj, da bomo v navezi in bomo bolj vedeli drug za drugega. Že zadnjič sem spodbudil, da se čim bolj obveščamo med seboj, ker zdaj nimamo radijske oddaje. Tudi pridite večkrat v Merrylands, da se znova srečamo stari in novi znanci, z Bogom

in med seboj.

Vesel sem, da ste se člani molitvene skupine zavzeli in poskrbeli za nedeljsko postrežbo v dvorani, da se še z večjim veseljem spet srečamo vsako nedeljo. Spored imamo še do januarja, zato se potrudimo za naslednje nedelje, da bomo lahko tako nadaljevali. Iskrena zahvala in spodbuda vsem pridnim in še komu med nami!

WOLLONGONG – FIGTREE – SLOVENSKA CERKEV VSEH SVETIH

Sv. maše so vsako 2. nedeljo v mesecu ob 5.00 popoldne, od aprila do vključno septembra pa ob 4.00 popoldne.

Na žegnanjsko in zahvalno nedeljo, 12. 11., bo sv. maša ob 5.00 popoldne.

Letos beležimo tudi 40. obletnico blagoslova naše cerkve vseh svetih, ki jo je 27. 11. 1983 blagoslovil škof msgr. William Murray iz Wollongonga.

V nedeljo, 10. 12., bo sv. maša ob 5.00.

Božična zgodnja polnočnica bo v nedeljo, 24. 12., ob 8.00 zvečer.

Na novo leto, 1. 1. 2024 (ponedeljek), bo sv. maša ob 5.00 popoldne. Potem bodo nedeljske sv. maše 14. 1., 11. 2., 11. 3. In na cvetno nedeljo, 24. 3., vse ob 5.00 popoldne.

Naslednje leto praznuje 40-letnico tudi Marijino svetišče v Penrose Parku, kamor radi poromamo. Sv. maša je tam vsak dan ob 11.00 dopoldne, ob nedeljah pa so sv. maše ob 8.00, 9.30 (1. in 3. nedeljo v mesecu v poljskem jeziku – Polish), 11.00; in zadnjo nedeljo v mesecu španska sv. maša ob 1.00 popoldne. (Več na: penrosepark.com.au)

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL

Sv. maše so vsako 3. nedeljo v mesecu. Ker se je število obiskovalcev slovenske svete maše zelo zmanjšalo, smo se po pogovorih z rojaki odločili, da bodo sv. maše odslej ob 5.00 popoldne tudi v poletnem času. Tako bo lažje zlasti za starejše, ki težko vozite zvečer ali ponoči. V novembru je sv. maša v nedeljo, 19. 11. V decembru sta dve sveti maši, prva redno nedeljo v mesecu, 17. 12., ob 5.00 popoldne, božična sv. maša pa na sam praznik, 25. 12., ob 5.00 popoldne. Že sedaj si označimo datume in uro ter se obvestimo med seboj, da ne bo zamujanja ali zmešnjave.

KRALJIČINA DEŽELA – QUEENSLAND

Bogoslužja in srečanja po dogovoru. Božična sv. maša bo v januarju v Klubu Lipa, Ashmore, Gold Coast, ob 11.00, in nato kosilo v bližini.

SV. KRST

MIA BAKKER, hči Josha in Alison, r. Markočič, rojena 22. 5. 2023, Unanderra, NSW. Botra sta bila Simone in Ashley Naumovski. Figtree, slovenska cerkev vseh svetih, 29. 10. 2023.

NAŠI POKOJNI

ANGELA TANTINI je umrla v sredo, 23. 8. 2023, v bolnišnici Westmead. Rodila se je v Baču pri Knežaku 28. 8. 1935. Poročena je bila z Osteliom Tantinijem, po poklicu je bila trgovska pomočnica, opravljala je še druga dela. Zapušča moža Ostelia, sina Luciana in hčer Michelle, vnuka Luciana in Wrena (m.), ter sestre Valentino Papagna, Nado, Louiso, Marijo z družinami. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v ponedeljek, 4. 9. 2023, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Pokopana je na pokopališču Pinegrove.

VESELA ŽVEGLIČ, rojena DUJMIĆ, je umrla v Goulburn Base Hospitalu v Goulburnu, NSW, 31. 8. 2023. Rojena je bila 24. 1. 1950 v Lepurih na Hrvaškem, v župniji Marije Vnebovzete, Perušić Benkovački (nadškofija Zadar). Družina si je ustvarila svoj dom v Tallongu, nato v Wollongongu, in spet v Tallongu, NSW, kjer so živeli in delali na farmi. Čeprav so živeli daleč, sta Vesela in mož Mihael rada prihajala v Figtree k našim Božjim službam, zlasti ob slovesnostih in drugih priložnostih. Vedno sta bila povezana z našo cerkvijo vseh svetih, z rojaki, in s klubom Planica. Vesela zapušča moža Mihaela, sina Antonyja z ženo Wendy, sina Daniela z ženo Evo, vnuke Aidana, Levia (m.), Zoe in Ello, doma na Hrvaškem pa sestro Milico in njeno družino. K pogrebnemu obredu smo se v velikem številu zbrali v naši cerkvi vseh svetih v Figtreeju – Wollongongu v sredo, 6. 9. 2023. Pokopana je na pokopališču Lakeside – Kanahooka.

LIDIJA DUBROVIČ, rojena MEZGEC, je umrla v domu starejših Summit Care, Randwick, NSW, v četrtek, 5. 10. 2023. Rodila se je 10. 1. 1937 v Ostrovici v župniji Materija. V Avstralijo je prišla leta 1953. Naslednje leto sta se v Liverpoolu poročila z Viktorjem Dubrovičem. Dom in družino sta si ustvarila v Malabaru, NSW. Lidija je bila gospodinja – močna, odločna, voljna in razumevajoča žena in mati. Oba, Lidija in Viktor, sta bila tesno povezana z našimi rojaki, ki živijo v jugovzhodnih krajih našega Sydneyja, in sta bila v daljnem svetu mnogim kakor oče in mati, ko so si šele ustvarjali nova ognjišča. Lidija zapušča sina Draga – Charlesa z ženo Myuki, vnuka Nadio in Dylana, doma v Sloveniji pa brata Jožeta in njegovo družino, nečake in druge sorodnike. Sin David in mož Viktor sta že pokojna. Pogrebno sv. mašo v torek, 17. 10. 2023, je vodil p. David Šrumpf v cerkvi sv. Andreja v Malabaru. Lidija, mož Viktor in sin David počivajo na pokopališču Eastern Suburbs Memorial Park.

ZORKA MARKOČIČ, rojena MARINIČ, je umrla v Warrigal Nursing Homu v Wollongongu v petek, 13. 10. 2023 zjutraj. Rodila se je 7. 10. 1935 v zaselku Drnovk v Goriških Brdih severno od Gorice, v župniji Biljana, kot četrta od osmih otrok Leopolda in Amalije. Živ je samo še brat Peter v Sloveniji. Zorka je zapustila Primorsko in leta 1958 sta se v Cremoni v Italiji poročila z Antonom Markočičem iz zaselka Krasno v Brdih. Prvi sin Boris je umrl še majhen. Anton in Zorka sta še isto leto prišla v Avstralijo in se naselila v Kanahooki pri Wollongon-

gu. Anton je delal v železarni, Zorka pa v tovarni kot šivilja. V Avstraliji sta se jima rodila sin Dušan in hčerka Tanja. Oba, Zorka in Anton, sta bila dejavna v slovenski skupnosti in Klubu Planica v Wollongongu, sodelovala sta na balinarskih tekmovanjih in pri drugih dogodkih. V naši cerkvi vseh svetih sta redno prihajala k bogoslužju, leta 2008 obhajala zlato in leta 2018 biserno poroko. Mož Anton je umrl 16. novembra 2021. Tudi Zorki se je zdravje poslabšalo in zadnje mesece je preživela v domu starejših. Zorka zapušča hčer Tanjo, snaho Sonjo, vnuke Daniela, Nathana, Alison in Joshua, ter pravnuka Sama in Mio; v Sloveniji pa brata Petra in njegovo družino. Sv. mašo za pokojno Zorko smo obhajali v naši cerkvi v Figtreeju v ponedeljek, 23. 10. 2023, in jo pospremili na pokopališče Lakeside – Kanahooka, kjer že počivata mož Anton in sin Dušan.

NINO JOHN CHARLES SINČIČ je umrl 20. 10. 2023 v domu starejših IRT Berala On The Park v Auburnu, NSW. Rodil se je slovenskim staršem, izseljencem, 26. 3. 1926 v Kairu v Egiptu. Po poklicu je bil varilec in mehanik, delal je tudi kot pleskar in soboslikar. V Avstralijo je prišel leta 1963. Leta 1969 sta se poročila s Sonio Manoukian, ki je bila Egipčanka. Po poklicu je bila čistilka in je zdaj že pokojna; umrla je leta 2005. Nino zapušča sina Charlesa. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v župnijski cerkvi sv. Petra Chanela v Berali v petek, 3. 11. 2023, in ga pospremili na katoliški del pokopališča Rookwood, St. Martha's Lawn.

POLOVINKE

Katarina Mahnič

Ko se zjutraj zbudiš (22)

So dnevi, ko nimam povedati čisto nič. Ko se mi niti govoriti ne da. Kaj šele pisati. Ko je življenje, pa naj me v prihodnosti čakajo še tako lepa doživetja, pusto in prazno in je grozno vstati, ko se zjutraj zbudiš. Mi je nekoč dejal prijatelj Avstralec, da se je v takšnih dneh treba prisiliti samo v eno: da zlezeš iz postelje. Potem dan nekako »steče«. Ponavadi se mi to dogaja v mrzlih in mokrih mesecih in prepričana sem, da takrat veliko ljudi zapade v stanje, ki mu pravimo depresija, malo bolj pesniško je to malodušje, danes je zanj zelo moderen izraz »izgorelost«. Le da raje tiho trpijo, kot da bi komu povedali, kako se počutijo. Ker se o tem pač nikoli ni govorilo. Hvalabogu, da se časi spreminjajo. Sama se ponavadi takrat zatečem h knjigam.

Cvetoči kaktus na prazni obali v zalivu Kosirina

»Nekega dne nam bo sonce razodelo, kje najde moč, da zjutraj vstane.« Ta fenomenalni stavek sem nedavno našla v knjigi, ki mi je prišla pod roke »službeno«, v dnevniku francoskega pisatelja, popotnika in pustolovca Sylvaina Tessona *V sibirskih gozdovih*, ki ga je pisal v šestmesečni osami v koči na bregu Bajkalskega jezera od začetka februarja do konca julija 2010. Naporno pustolovščino – visoko hvalnico človekovi volji in vzdržljivosti – Tesson začne v supermarketu v Irkutsku, kjer nabavi obsežno zalogo za svojo izolacijo in ob ugotovitvi, da prodajajo kar petnajst vrst kečapa, zabeleži: »Zaradi takih zadev sem si zaželel zapustiti ta svet.« Svoje samotno bivanje konča s čakanjem na prevoz domov, nazaj v Francijo. »Sem sem prišel, ne da bi vedel, ali bom zmogel ostati; odhajam,

vedoč, da se bom vrnil.« Prizna, da se je sredi tajge preobrazil in da mu je, čeprav človeku nemirnega duha, nepremičnost prinesla to, česar mu niso več nudila potovanja. S seboj prinese kup knjig, ki jih doma ni uspel prebrati in jih je izbral posebej za to priložnost – svetovnih klasikov, kriminalk, filozofskih del, pustolovskih romanov. »Knjige so bolj v pomoč kot psihoanaliza. Vse povedo, bolje kot življenje. V koči, pomešani s samoto, tvorijo perfekten poživitevni koktajl.« Pa

vendar Tesson ni samoljubno zagledan vase, tudi ne stavi vsega na dihanje, ampak se, povezano s svojim doživljanjem in vsakdanom, ves čas dotika najbolj perečih okoljskih groženj, sive energije in ogljičnega odtisa, ter predvsem brezbržnega, predrznega in vzvišenega odnosa človeka do narave, ki kar naprej stremi k izboljševanju svojega ugodja in materialnemu kopičenju. Morda je prav življenje v koči, ki ga večina vidi kot regresijo, napredek, se sprašuje Tesson. Njegov moto je: »Ne predstavlja preveč težje na površini zemeljske oble.«

Stražarska »piramida« Pudarica

Poleg knjig mojim malodušnim epizodam pomaga tudi sprememba okolja. Če že ne potovanje, vsaj skok na morje. Novembra. Najem manjšega apartmaja v kraju Jezera na dalmatinskem otoku Murter je manj drastičen kot selitev v kočico sredi ledene pokrajine, je pa vseeno odmak od prenatrpanega in naporega urnika vsakdana. Z Branetom imava ta mesec eden za drugim tudi rojstni dan, jaz okroglo letnico (ki vam je nečimrno ne bom izdala), pa se je fino skriti nekje, kjer ne bo nenehnih obiskov in praznovanj. Rojstnodnevni pobeg nama ne uspe čisto zares, saj naju na Murterju nenapovedano pričakata

prijatelja Matjaž in Darka. Vesela sva tega presenečenja, Dingo pa je vesel prijateljčka, saj imata s sabo novega kužka Dona. Kupila sta ribe, ki nam jih gospodar takoj ob najinem prihodu speče na žaru, Darka pa pripravi še blitvo s krompirjem in domači radič. Na mizo postaviva steklenico semiškega rdečega in slavnostno kosilo je popolno. V

Avstraliji sem prvič doživela, da so domači ali prijatelji slavljenca presenetili s praznovanjem. Vse so organizirali oni – hrano, pijačo, goste, program – tisti, ki je imel rojstni dan, se je samo družil in užival, kar se meni zdi edino prav – to je vendar NJEGOV dan. Očitno mi je to navado uspelo prenesti tudi na slovenska tla, saj so mi prijatelji »zakuhali« že kar nekaj takih nepričakovanih praznovanj,

Jesenski sprehod na otoku Murter

pa tudi jaz nekaterim, da ne bo pomote. Na splošno pa smo Slovenci utrjeni v prepričanju, da slavljenec (sploh slavljenka) MORA biti gostitelj(ica). Več kot skuha, speče in postreže, več je vredna in višje cenjen bo »žur«.

Z Matjažem in Darko se naslednji dan odpeljemo v Narodni park Krka. To ni naša, ampak hrvaška reka Krka, ki izvira blizu Knina, teče skozi Dalmacijo in se izlije v Jadransko morje, še prej pa blizu Šibenika ustvari prečudovite slapove. Srečo imamo, saj je po obilnem deževju vode ogromno. Tako vodnatega, bučečega in estetsko popolnega slapa nisem videla niti na Islandiji, pa se hvalijo, da imajo tam najmogočnejše. V eno smer gremo peš, da se psa malo znorita, nazaj se peljemo z ladjico po široki reki, kar je na sončen jesenski dan z modrim nebom, impozantnimi oblaki in vodnimi odsevi posebno doživetje. Pa še sami smo na njej. Tudi to je blagor novembrskega bivanja na morju. Ko naju prijatelja zapustita, vsak dan peš raziskujeva otoček, pešačiva iz zaliva v zaliv, obiščeva vse cerkvice, ki jih tukaj kar mrgoli, se vzpenja na najvišji vrh, 125-metrski Raduč, z ruševinami vojnega kompleksa zgrajenega v obdobju Kraljevine Jugoslavije s katerega se ponuja čudovit razgled na mesteci Murter in Betino ter otočje Kornatov, si ogledava veliko, iz kamnov spiralno zloženo piramido Pudarica, ki je bila nekoč stražni stolp, s katerega so opozarjali prebivalce, kadar jim je pretela nevarnost z morja. Nabirava temnovijoličaste plodove mirte, zdravilne mediteranske grmovnice, ki dozori ravno v tem času, in je odlična za namakanje v žganju, kot začimba, za eterično olje ali čaj. Sprehajava se skozi oljčnike – olive so že obrane –, ki jih je na otoku vse polno. Murter izven turistične sezone ima

Na ladjici po hrvaški reki Krki

povsem drug obraz in okus kot poleti, je kot otok duhov. Restavracije so zaprte (komaj, da kje dobiš kavo), plaže in kampi prazni, apartmajske zgradbe samujejo. A se priležeta mir in samota – samo midva, Dingo in domačini, pa še te redko srečamo. Počutiva se, kot bi bili morje, sonce in narava tam res samo za nas. Kot bi bil pravzaprav kar ves otoček naš. Krasen občutek in krasen dopust.

Velikokrat na takšne »odklope« poleg

knjig vzamem tudi kakšne svoje dnevniške zapiske. Tokrat so mi prišli pod roke ravno novoletni izpred petindvajsetih let, ko sva z Jonom leto 1998 zaključila v Zahodni Avstraliji, v Perthu, kamor sva se pripeljala z vlakom Indian Pacific.

Pravijo, da bi vsak Avstalec moral vsaj enkrat v življenju izkusiti dolgo potovanje prek neskončne puščavske ravnine Nullarbor Plain, pa naj bo to z avtom ali vlakom. Zdaj slednje ni več mogoče, saj Indian Pacific ponuja vožnjo samo še v paketu za petičneže, kjer se cena za vozovnico, z vsem pridruženim udobjem in gastronomijo, giblje nekje od 1.500 avstralskih dolarjev navzgor. Ni več možnosti, da izbereš navaden vagon s sedeži, kot sva ga midva z Jonom, v katerem je bilo tako domače in zabavno. Zvečer so se otroci spravili spat pod sedeže, na pogrnjene spalne vreče ali odeje, odrasli pa smo si spustili naslonjala in spali nad njimi kot na nekakšnih improviziranih pogradih. In ves dolgi čas potovanja smo bili skupaj, klepetali smo, si izmenjevali revije in prigrizke, ta mali so se igrali, mimo nas pa je kot sanjski prizor bežala peščena pokrajina – nikoli ne bi tega nepozabnega vagona zamenjala za luksuzno kabino in kozarec šampanjca. Sploh sem bila vedno pristaš preprostih »vandranj« – peš, s kolesom, z avtobusi in vlaki. Ko sem bila še smrklja, smo s prijateljicami po bivši Jugoslaviji tudi »na štop« obiskovale fante, ki so bili pri vojaki. Samo tako se ti lahko sploh kaj zgodi, samo tako lahko srečaš ljudi in doživiš pravo, ne le turistično, podobo krajev. Avto je res praktičen in z njim lahko do potankosti načrtuješ pot, je pa tudi kletka na kolesih, v kateri si izoliran od življenja – vonjev, zvokov in človeške bližine.

Slapovi Krke pri Šibeniku

JON 1998, in prečtala 98, in se počutila malo čudno, žalostno in samo. Ura je bila blizu desete, doma v Sloveniji je bilo še devet ur do polnoči, v Melbourneu so novo leto že odpraznovali. Saj kako bi se lahko potem počutil posebno, ko pa se čas samo igra z nami po različnih koordinatah sveta.«

Za novo leto 2024 vam želim, da bi vam sonce razodelo ... saj veste kaj. Pa da bi bili zadovoljni, zdravi in nasmejani. Saj smeh je pol zdravja, pravijo. Srečno!

Slovenian Mission Adelaide

P. DAVID ŠRUMPF OFM

47 Young Avenue, West Hindmarsh SA 5007

Poštni naslov: PO Box 156, WELLAND SA 5007

P. David (mobilni tel): 0497 097 783; Telefon v Melbourneu: 03 9853 7787;

E-mail: slomission.adelaide@gmail.com

Ni se zgodilo veliko od zadnjega oglašanja pred dvema mesecema, toda že to je nekaj novega in je dobro. Kot rečejo v angleškem svetu: »No news is good news«. Pogrebi, ki smo jih imeli v zadnjih mesecih, gotovo niso dobre novice, še posebej, kadar odhajajo dejavni člani naše skupnosti. A o naših pokojnih ob koncu prispevka.

Mesec oktober je v cerkvi nekoliko bolj »dinamičen«. Že prva nedelja, 1. oktobra, nam je ponudila dve vsebini: praznovali smo jo kot **Frančiškovo nedeljo** (saj je 4. oktobra praznik sv. Frančiška Asiškega) in tudi kot **rožnovensko nedeljo** (mesec oktober nas še posebej **vabi k molitvi rožnega venca**). V naši cerkvi ga molimo pred vsako sveto mašo in vesel sem, ko vidim, da nekateri pridete prej, da se tej molitvi pridružite.

Četrta nedelja v oktobru je po katoliškem svetu **misijonska nedelja**. Ker sem v tem času nadomeščal p. Darka v Sydneyju, pri nas nismo imeli maše, misijonsko nedeljo pa smo praznovali naslednjo nedeljo. Spomnili smo se misijonskega dela Cerkve, naših misijonarjev in njihovih prizadevanj, da bi

Božjo ljubezen ponesli med vse narode sveta. Evangelij Božje ljubezni pa lahko oznanijo šele, ko ljudje tudi v živo začutijo Božjo ljubezen v življenju in delovanju misijonarjev. **Bog povrni tako za molitve kot za materialna sredstva, ki jih namenjate misijonom.** Pokojna Iva Kreševič je »*uvedla*« poseben nabiralnik ob svečkah, v katerega se zbirajo darovi za misijone. Preko revije *Misli* (kjer so tudi navedeni posamezni misijonski dobrotniki) ta dar pošljemo na Misijonsko središče Slovenije, ki potem organizirano pomaga našim misijonarjem. In že je bil pred nami **mesec november**, ki smo ga pričeli z dvema pogreboma, s **praznikom vseh svetih** in z **dnevom spomina in molitve za naše rajne**. Ker sem imel 2. novembra dopoldne pogreb, smo se naših rajnih spomnili že pri maši na praznik vseh svetih. Še posebej za tiste, ki počivajo na Božjih njivah v Sloveniji, drugod po svetu ali širom Avstralije, smo prižgali svečke, za vse pa ob koncu maše opravili molitev, kot se te dni opravljajo na pokopališčih.

Petega novembra smo imeli po maši **BBQ kosilo**, kot ga imamo vsako prvo

Nedeljsko BBQ kosilo

Eni za barom, drugi pred njim ...

nedeljo v mesecu. Na to nedeljo smo se pridružili Cerkvi v Sloveniji in obhajali tudi zahvalno nedeljo. **Hvala Angeli in Mariji**, ki pripravita dvorano in vse potrebno, **hvala Johnu in Franku**, ki običajno pečeta (včasih pa tudi **Matija in Simon**) ter **Bog lonaj vsem, ki prinesete solate in pecivo**. Hvala tudi **tistim prostovoljkam, ki poskrbite za pecivo po maši** na nedelje, ko nimamo kosila, in to podarite za delovanje naše cerkve in našega misijona.

Maše v naši cerkvi: 26. november (praznik Kristusa Kralja); 3. december (1. adventna nedelja); 24. december (4. adventna nedelja); 24. december ob 9. uri zvečer (**sveti večer**): zgodnja božična polnočnica; 25. december (**božični praznik Jezusovega rojstva**); 26. december (**praznik svetega Štefana ter dan samostojnosti in enotnosti**); 31. december (**nedelja Svete Družine Jezusa, Marije in Jožefa** – zavetnikov naše cerkve in našega misijona; 1. ja-

Na zadnjo nedeljo v novembru bomo zaključili letošnje bogoslužno leto s **praznikom Kristusa Kralja vesoljstva**, na prvo decembrsko nedeljo pa bomo začeli novo bogoslužno leto z adventom. Letos bo **adventni čas** trajal samo tri tedne, saj ni 4. adventnega tedna in je na 4. adventno nedeljo že **sveti večer**. Spored bogoslužja najdete spodaj, potekalo pa bo tako, kot poteka običajno vsako leto, vse tja do praznika Gospodovega razglasenja oz. svetih treh kraljev, ko »uradno« zaključimo božični čas. Za nas bo poleg božičnega praznika slovesno tudi v nedeljo, 31. decembra, ko bomo obhajali **nedeljo Svete Družine**, ki sta ji posvečena in zaupana v varstvo naša cerkev in naš misijon.

nuar 2024 (Marija, Božja Mati, novo leto, svetovni dan miru); 7. januar (Gospodovo razglasenje, sveti trije kralji).

Razen na sveti večer, ko je naša zgodnja polnočnica ob 9. uri zvečer, so maše v naši cerkvi vedno ob 10. uri dopoldne.

NAŠI POKOJNI:

MARIJA (MIMI) BOZANIČ, roj. MOHOR, se je rodila 21. aprila 1935 v Mrzlati vasi, jugozahodno od Čateža pri Savi. Poročila se je z Jovom Bozaničem in rodili so se jima dve hčerki in dva sinova. Prihajala je v slovensko cerkev, v slovenskem klubu pa je več let vodila kuhinjo.

V večnost je odšla 17. septembra 2023, od nje pa so se poslovili v poslovnici dvorani pogrebnega zavoda in jo pospremili na pokopališče v Dudley Parku, kjer že počiva njen mož Jovo. Sožalje njenim domačim, dvema hčerkama, dvema sinovoma, osmim vnukom in vnukinjam, ter enajstim pravnukom in pravnukinjam. Pokojna Mimi pa naj počiva v miru!

JOŽEF PAHOR se je rodil 11. oktobra 1933 v Novi vasi, severovzhodno od Sežane, staršema Francu in Zori. Imel je še dva brata in štiri sestre. Od sester oz. polsester je živa še Pavla, en brat je tragično končal med vojno, drugi pa tudi tragično leta 1961 v Adelaidi. Začel je hoditi v italijanske šole, ker je bila takrat tam Italija, ko je bil star sedem let in pol pa se je začela vojna. A življenje po propadu Italije in po tako imenovani osvoboditvi je bilo še težje kot prej. Z bratom Francem sta zbežala iz takratne Jugoslavije in leta

1956 prišla v Adelaido. Najprej je delal v železarni, kmalu pa so začeli z betoniranjem. Leta 1963 ga je p. Bazilij v Hindmarshu poročil z Marijo Ivančič. Eno leto so živeli v Findonu, nato pa so se preselili v Flinders Park, kjer je bil ves čas njihov družinski dom.

Rodili so se jima trije otroci: Sonja, Branko in Robert. Sinova sta se poročila in z ženo sta dobila še dva vnuka in dve vnukinji.

Njihovo življenje se je najprej vrtelo okrog družine in sorodnikov, predvsem Marijinih (v Adelaidi je imela dva brata in sestro), nato pa okrog slovenskega kluba in slovenske cerkve, kjer sem ga tudi sam prvič srečal, pozneje pa ob različnih priložnostih. Hvala Sonji in bratoma, da ste ga tako zvesto vozili v cerkev in v klub v družbo – pri maši je bil zadnjič še v začetku oktobra.

Od smrti žene Marije je tudi njegovo zdravje začelo pešati, in 24. oktobra je prestopil prag večnosti v domači hiši, kot si je vedno želel. Tridesetega oktobra 2023 smo zanj darovali pogrebno mašo v naši cerkvi in ga po maši pospremili na pokopališče Centeniel Park, kjer od junija 2018 že počiva njegova žena Marija.

Sožalje hčerki Sonji, sinu Branku z ženo Nancy, sinu Robertu z ženo Tanio, vnukinjama Alani in Sari, ter vnukoma Marlonu in Julianu.

Naj počiva v miru in s svojo priprošnjo spremlja svojo družino in našo slovensko skupnost.

IGNAC (IVAN) ŠIMENKO se je rodil 25. junija 1939 v vasi Strmec pri Leskovcu, južno od Ptuja, staršema Janezu in Rozaliji. Njegovi mami je umrl prvi mož

in poročila se je z Ignacevim očetom. Imel je polsestro, polbrata in brata. V tistih časih je bilo težko in Ignac ni videl veliko možnosti, da bi si lahko doma ustvaril spodobno življenje. Odšel je v Avstrijo in leta 1961 prišel v Avstralijo. Dve leti pozneje se je v Adelaidi po-

ročil s Krys Nykke, ki je s starši prišla s Poljske. Živel so najprej v Hillcrestu, nato pa v Seacombe Heightsu. Rodila sta jima dva sinova, Adam in John.

Ignac je ves čas delal kot vodovodni inštalater. Napeljeval je tudi odtoke okoli cerkve, ko se je ta gradila. Patru Janezu in tudi meni je bil vedno pripravljen pomagati, če smo imeli kakšno vodoinštalatersko popravilo. Natanko se je spomnil, kje, kako in zakaj so napeljane cevi, saj jih je sam napeljal. Še lani smo zamenjali del odvodov za hišo, in tudi letos nam je Nace pomagal, ko smo nadaljevali s popravili. S Krys sta bila redna obiskovalca in delavca v Slovenskem klubu; Kristina pri rezervacijah pri vratih, Ignac pa za barom ali kje blizu vrat, kjer je s svojim vedrim in iskrenim nasmehom pozdravljal prihajajoče. Zato me je še toliko bolj presenetilo, ko mi je telefonirala žena in mi sporočila, da je Ignac v bolnišnici in ga po pljučni emboliji ohranjajo pri življenju samo še aparati. Ker sem bil v Sydneyju, ga je mazilil bolnišnični kaplan, v soboto, 21. oktobra 2023 zvečer, pa je obdan s svojo družino odšel v večnost.

Od njega smo se poslovili 2. novembra 2011 v vežici pogrebnega zavoda, od koder so ga odpeljali na upepelitev. Slovenski klub je v nedeljo, 5. novembra, pripravil spominsko slovesnost s kratkim molitvenim bogoslužjem, ki so se je udeležili tudi žena Krys in družina.

Iskreno sožalje ženi Krys, sinu Adamu z ženo Casandro, sinu Johnu z ženo Deborah, ter vnukinji Mii in vnuku Jeremyu.

Nace (tako sem ga po domače največkrat klical jaz), počivajte v miru!

ZLATI JUBILEJ

Prijateljstva bolnikov in invalidov

Moji spomini segajo v leto 1970, ko sem kot mlado dekle »iskala« Boga. Spoznala sem s. Mihelangelo, Marijino sestro, ki je nas, dekleta, povabila na duhovne vaje na Dobrovo pri Ljubljani. Pomagala sem ji pri pisanju pisem za dekleta, ker je ona hodila v italijanske šole in se je »hecala«, da ne zna pisati slovensko. Želela je, da ji pomagam tudi pri zbiranju predmetov za razstavo invalidov v avli Teološke fakultete, in me velikokrat vzela s seboj na obiske bolnikov in invalidov. Sestra Mihelangela se je kot Sveti Duh postavila predme v knjigarni sredi Ljubljane, kjer sem bila zaposlena, me objela in vprašala: »Kdaj nehaš delat? A greš z mano v bolnico k bolniku?« Vedno sem rada šla, čeprav je bila potem moja mami huda, ker me ni bilo na kosilo, in jo je skrbelo zame, ker me do večera ni bilo domov. Telefona pa takrat nismo imeli, da bi jo poklicala.

S. Mihelangela je ustanovila Bratstvo bolnikov in invalidov, po njeni smrti pa je zraslo Prijateljstvo bolnikov in invalidov, ki ga zdaj že vrsto let vodi sestra Edith Metelko, ki sem jo kot dekle spoznala na duhovnih vajah na Dobrovi. Takrat mi je zaupala, da želi postati Marijina sestra. »Ja, jaz pa uršulinka,« sem ji rekla. Leta 1972 sem odšla v Avstralijo in Bog mi je poslal Jožeta, ki sem mu leta 1974 postala žena. Sestra Edith pa mi je v tistem času napisala pismo, da bi rada šla v samostan. Na to pismo ji nisem nikoli odgovorila, ker sem že prej odpotovala v Avstralijo. Prebrala pa ga je sestra Mihelangela in nanj sestri Edith odgovorila, tako da je ta zdaj, Bogu hvala, že 50 let redovnica. Z vsem srcem se ukvarja z bolniki in invalidi, tako kot Julijana Blatnik (kličemo jo Janja), ki je ravno izdala 10. knjigo in jo posvetila 50. obletnici Prijateljstva bolnikov in invalidov.

Jaz pa danes v Avstraliji praznujem patrona naše cerkve in 34. obletnico molitvene skupine Srca Jezusovega, ki sem jo ustanovila s sestro Pavlo Kaučič in Valentino P. Zdaj razumem, zakaj nisem uršulinka, pač pa mama Tomažu in Barbari, in zakaj je Bog hotel, da grem v Avstralijo k stricu. Tukaj že 50 let pomagam, najprej p. Valerijanu in zdaj p. Darku. Tako se izpolnjuje moje življenje po Božji volji. Bogu hvala za vse.

Iskrene čestitke sodelavcem Prijateljstva bolnikov in invalidov, ki danes s kosilom praznujejo v Želimljah, in so jih obiskali škof Anton Jamnik, mnogi duhovniki, moje prijateljice (ki so zdaj, tako kot jaz, že sivolase žene) in fantje – možje, ki so prišli zraven pozneje. Srečanje za invalide ob 50. obletnici bo pa decembra. Lepo naj Vam bo v Sloveniji, jaz pa bom z vami v duhu praznovala pri Sv. Rafaelu. Po nečaku Domnu Novaku pa sestri Edith v zahvalo za ves trud pošiljam šopek rož. Bog te živi, sestra Edith, da boš še veliko let lahko »gorela« za Prijateljstvo. Vsem ljubeče pozdrave iz Sydneyja.

Danica Petrič

Slovenian Mission Melbourne

p. Simon Peter Berlec OFM: 0455 444 912
p. David Šrumpf OFM: 0497 097 783
Sts. CYRIL and METHODIUS
SLOVENIAN MISSION

Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO Box 197, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787
E-mail: slomission.melbourne@gmail.com

Slomškovo nedeljo smo praznovali v nedeljo, 24. septembra 2023, na sam dan godovnega dne. Naš bl. škof Anton Martin Slomšek je zapisal: »Za nebesa si nabirajte zakladov! Kar bomo tukaj vsejali, bomo tam vekomaj želi. Kakor staro leto bo minilo naše življenje, dobra dela pa nam bodo ostala«.

Prav na to nedeljo je bila v katedrali sv. Patrika v Melbournu nedeljska maša za migrante in begunce. Ob somaševanju migrantskih kaplanov jo je daroval nadškof msgr. Peter A. Comensoli. Ob 14. uri (2 pm) je v različnih jezikih potekala molitev rožnega venca, ki ga je spremljalo petje lurske pesmi. Ob 15. uri (3 pm) je bila maša.

V nedeljo, 15. oktobra 2023 ob 10. uri, smo obhajali 55. obletnico blagoslovitve naše cerkve. Prvo slovensko cerkev v Avstraliji je 20. oktobra 1968 blagoslovil tedanji koprski škof dr. Janez Jenko. Ob tej priložnosti se je zbrala velika množica ljudi, med njimi tudi mnogi, ki se dobro spominjajo zgodovinskega dogodka izpred več kot pol stoletja.

V mesecu novembru so bile naše misli z našimi dragimi rajnimi sorodniki in prijatelji, ki ostajajo z nami povezani na poseben način. Vezi ljubezni, ki smo jih z njimi stkali v času življenja, se nikoli, tudi po smrti, ne izbrišejo.

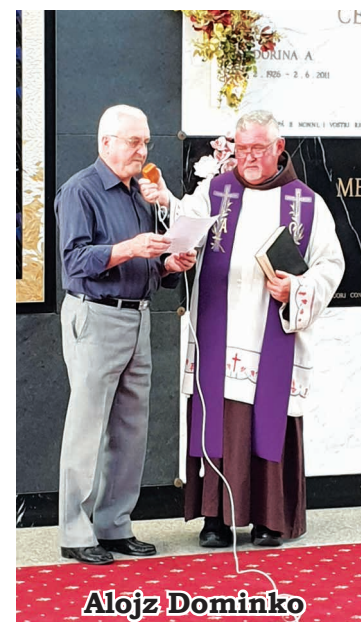
V sredo, 1. novembra, smo obhajali praznik vseh svetih. Slovesna

maša je bila ob 10. uri. Ob 12. uri so bile molitve za rajne na pokopališču Kew.

Na prvi petek, 3. novembra ob 10. uri, smo poleg izročitve in posvetitve Jezusovemu in Marijinemu srcu molili tudi za naše drage rajne sorodnike in prijatelje.

Naši rajni ne potrebujejo razkazovanja z dragocenim cvetjem in tekmovanja v številu prižganih sveč. To, kar jim resnično koristi, je naša molitev zanje, ki je najvišji izraz naše ljubezni do njih.

Predobri Oče, priporočamo ti naše drage rajne v trdnem upanju, da bodo z vsemi, ki so v Kristusu umrli, vstali poslednji dan. Zahvaljujemo se ti za vse darove, s katerimi si jih v tem življenju obdaril, bili so nam znamenje tvoje dobrote in občestva svetih v Kristusu. Milostno usliši naše prošnje in jim odpri rajska vrata, nas pa tolaži z upanjem vere. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

V nedeljo, 5. novembra ob 12. uri, so bile molitve za rajne v mavzoleju pokopališča Keilor, in v soboto, 11. novembra ob 11.30, na pokopališču Heidelberg.

ADVENT – ČAS PRIČAKOVANJA

Marsikdo med nami nerad čaka, vsi smo po malem siti čakanja, in tako se nam lahko zgodi božič, še preden bomo advent uspeli doživeti kot čas milosti. Rad bi vam in sebi ponudil nekaj svetih namigov, ki naj nam pomagajo bolje

uživati advent kot dneve hrepenenja. Morda veste, kako je, če ste osamljeni, prezrti ali izgubljeni, kot je lahko izgubljena adventna milost. Lahko smo mirni, kadar čakamo, da nas nekdo pokliče po telefonu ali pride osebno ali da prejmemo neko sporočilo. Če pa ne molimo in ne izrabimo milosti, ki jih advent ponuja, se lahko božič iz praznovanja prihoda spremeni v praznovanje neizpolnjenega hrepenenja.

Če se želimo pripraviti na Odrešenikov prihod, bi bilo dobro pregledati vse nereda znotraj in okrog sebe. V resnici si namreč odrešenika sploh ne želimo. Želimo si nekoga, ki nam bo prikimal. Ne želimo si ostrega sodnika, ki se ga bojimo, ampak nekoga, ki nam bo v vsem dal prav. Zdi se mi, da si večina kristjanov želi pomesti pod preprogo svojo preteklost in sedanjost v upanju, da maščevalni Bog ne bo videl

niti preproge, kaj šele vsega nereda, ki smo ga pometli podnjo. Druga skupina kristjanov se bo pretvarjala, kot da nereda ali potrebe po osebni celostnosti sploh ni, in so to stališče pripravljeni vsak hip braniti. Tretja skupina pa je obsedena s tem, da vse svoje življenje delajo le dobre in pravilne reči, tako da njim Odrešenik sploh ni potreben. Odrešenik je prišel, prihaja zdaj in bo vedno prihajal. Znamenja razsula so okrog in znotraj nas. Jezus se ni rodil v revščini hleva le zato, ker v prenočišču zanj ni bilo prostora. Tista revščina je naša revščina, v kateri se vedno znova rojeva, če smo le pozorni na znamenja nereda v sebi.

Imel sem prijatelja, ki je živel odmaknjen na deželi. Ob neki priložnosti mi je z veliko vero in navdušenjem dejal, da Bog sploh ne bi vedel, kaj ves dan početi, če ne bi časa porabil za to, da nam odpušča. Trdno je zaupal, da ga je Bog našel, mu odpustil in ga osvobodil. Poštenost do njegovega lastnega življenja mu je omogočala, da je bil bolj pošten tudi do Jezusovega. Bog nas spodbuja, naj ne zapravljamo časa z razlago znamenj, kdaj bo prišel konec sveta. Spodbuja nas, da v sebi spoznavamo znamenja, ki pomenijo nered, in pademo na kolena v revščini svoje resnice, ki jo bo vedno in znova obiskal z bogastvom svojega prihoda. Kot verniki vendar pričakujemo *nov začetek*, ne pa konec.

NOVO CERKVENO LETO bomo začeli s prvo adventno nedeljo, 3. decembra 2023. Takrat bomo blagoslovili adventni venec v cerkvi, ki nas bo vse do svetega večera opozarjal, da je z vsako nedeljo med nami več luči, ki nas bo na

koncu pripeljala do novorojene Luči, deteta Jezusa.

To nedeljo nas bo po maši v dvorani obiskal sv. Miklavž. Sprejem mu pripravljajo otroci Slomškove šole.

ADVENTNO ROMANJE V TA PINU bomo imeli v soboto, 9. decembra 2023. Ob 10. uri se bomo zbrali pred našo kapelico, kjer bomo zmolili litanije in nato ob 11. uri darovali mašo v kapeli adoracije (nedaleč od cerkve). Po maši se bomo okrepčali iz svoje popotne torbe.

NA SVETI VEČER, v nedeljo, 24. decembra 2023, bomo ob 21. uri (9 pm) pred jaslicami v lurški votlini imeli polnočnico.

Na Božič, v ponedeljek, 25. decembra, bo maša ob 10. uri.

Sv. Štefan, torek, 26. decembra, maša ob 10. uri. V Sloveniji je ta dan tudi državni praznik samostojnosti in enotnosti.

V nedeljo, 31. decembra, bo nedelja svete Družine. Maša bo ob 10. uri. Pri njej bomo blagoslavljali otroke. In prav tako bo maša v ponedeljek, 1. 1. 2024, ob 10. uri, ko bomo obhajali praznik Marije Božje Matere.

Za vse tiste, ki zaradi oddaljenosti, oslabelosti ali drugih vzrokov ne morete priti v cerkev v Kew, še vedno obstaja možnost spremljanja maše na družbenem omrežju. Prenašamo tako petkovo kot nedeljsko mašo ob 10. uri (am) na naši Facebook strani: **Slovenian Mission Melbourne** <https://www.facebook.com/slovenianmissionmelbourne>

Še naprej Vas prijazno vabim, da se v prihodnosti vsaj kdaj udeležite tudi petkove maše ob 10. uri (am). Ob petkih je tudi več možnosti in časa za pogovor. V

nedeljo je res veliko stvari, in včasih se zdi, kot da si nočem vzeti časa za vas ali da vas kar na hitro odpravim. Vesel bom vsakega, ki bo prišel na pogovor med tednom, vsekakor pa vas prosim in vam priporočam, da me pred tem pokličete po telefonu (0455 444 912), da bom doma in ne boste ostali pred zaprtimi vrati. Hvala za Vaše sodelovanje in razumevanje.

ZAKONSKI JUBILEJI 2023

V nedeljo, 22. oktobra, smo se pri sv. maši spomnili naših zakonskih jubileantov. Letos svoj jubilej obhajajo:

72 let

VIRGILIJ in DRAGICA GOMIZEL

65 let

RICHARD in LADKA NEMEC

60 let

SLAVKO in MARIJA BLATNIK; JANEZ in MARIJA ROTAR; JANEZ in ANICA JERNEJČIČ; IVAN in LIDIJA BOLE; FRANK in ROMANA ŽETKO

55 let

MIJO in LIDIJA KOPREK; JANKO in MILICA DULAR; FRANC in ELIZABETA ROZMAN

50 let – zlata poroka

PETER in BETTY BELEC; ŽELJKO in SYLVIA ROB

45 let

JOŽE in ANGELA VEEDETZ

40 let

LIVIO in SONJA BENEDOS

35 let

MARIAN in TATIANA KOROSA; RAJKO in DORIS GRLJ; IVAN in MONIKA BARIC; IVAN in BARBARA KOROSA

30 let

JOHN in ELIZABETH JERNEJCIC; STEVEN in KRISTINA ROBERTSON; JOSEPH in JULIE BROŽIČ; NIGEL in BISERKA TOMSIC; JOHN in MARIA JERNEJCIC; EDVARD in ROXANNE ZUPAN

25 let – srebrna poroka

ALEŠ in PATRICIA BRGOC; ROBERT in CATHERINE DENSA; DAVID in KER- RILEE MARKIČ

20 let

RICHARD BROWN in VERONIKA FER- FOLJA; DAVID in YVETTE JAKSA

15 let

MARTIN in CHRISOULA DENSA

10 let

SIMON in ELENA GRILJ; EDVARD in BARBARA BONNICI.

O Bog, stvarnik vseh ljudi. Ti si ustva- ril moža in ženo in ustanovil zakonsko skupnost. Prosimo te, blagoslovi zakon- ske jubilarante, ki se ti danes zahvaljujejo za vsak trenutek skupnega življenja.

Ozri se danes milostno na njih, ohrani jih v svoji ljubezni, daj jim moč, da bodo žive priče tvoje neizmerne dobrote. Še naprej jih nenehno varuj in obnavljaj njihovo zakonsko zvezo. Večaj njihovo ljubezen in utrjuj vez miru, da bodo z otroki, vnuki in prijatelji, ki jih obdaja- jo, vselej deležni tvojega blagoslova. Po Kristusu, našem Gospodu! Amen.

Vsem jubilentom iskreno čestitam in kličem nanje nadaljnjega blagoslova. Vsakemu paru želim medsebojnega razumevanja, sodelovanja, ljubezni, vedrine, veselja, smeha in zvrhan koš novih dogodivščin na skupni poti.

ODŠLI SO

JOŽE GRILJ je umrl v soboto, 2. sep- tembra 2023, v Caritas Christi Hospi- cu v Kewju. Rodil se je 22. februarja 1933 v Dolnjem Zemonu pri Ilirski Bi- strici. Od njega smo se poslovili v po- nedeljek, 11. septembra 2023, v naši cerkvi v Kewju. Ob 10.30 smo zmolili rožni venec kateremu je sledila maša zadušnica. Po njej smo ga ob 13. uri (1 pm) pokopali na pokopališču Keilor.

Hčerka Tanja je o svojem očetu takole zapisala:

»On the 22nd of February 1933 in a small rural village in Slovenia, farmers Angela and Joseph Grilj welcomed their firstborn son Joseph, our Dad. Soon after Dad's brother Slavko and sister Elka were born. They were a very close family. When Dad turned six the second world war broke out. Dad and his siblings always imagined life elsewhere where there were opportunities and freedom to live the life you wanted to live.

When Dad turned 20 he received his

compulsory calling papers to join the Yugoslav National Service. Joining the National Army Service was never in Dad's plans, and so he attempted to escape to Italy. His first attempt did not go according to plan, he was captured and sentenced to two years imprisonment. The second time, in early 1955, Dad successfully crossed the Italian border and this would be the start of his new lifelong adventure. After spending 15 months as an asylum seeker in a crowded Italian camp, Dad obtained a VISA from the Australian government and migrated via ship to his new home. Along with many refugees who arrived in Australia back in 1957, his first place of stay was the refugee camp in Bonegilla. It wasn't long before he was relocated to the Broadmeadows Military camp in Melbourne, where he quickly found local employment.

Dad was always able to find work, however it wasn't until the 1960's before he finally found his permanent employment at the Ford Motor company. He loved working at Ford. He would often bring new release cars home to review. We were so excited to go for a drive with him; everyone in the neighbourhood would come and have a look. He would spend over 30 years employed there working in various roles. While living as a border, Dad was introduced to a Slovenian choir. This would be the start of one of Dad's greatest passions, singing. From 1961 to 1964, Dad was part of a mixed choir called Triglav, who sang traditional Slovenian songs. After three years with the choir Dad found a new choir associated with the Slovenian Mission in Kew.

His most beloved pastime was to sing with the Slovenian church choir right here at St Cyril and Methodius. Dad loved singing with the church choir, not only because of his great love of music and singing but it was here that he met some of his dearest friends. When Simon and I were part of the picture, Dad would drive us to choir practice every Wednesday night, where we would listen to the beautiful harmonies singing church songs. Dad always encouraged us to sing and perform.

During his last days here with us, when dad struggled to talk, he would still find the strength to sing along with Father Simon each time Father came to visit.

During the Christmas/New year of 1971/72 at a Slovenian club in Sydney, Dad was introduced to Mum. It was love at first sight. After a year- long courtship with Dad flying back and forth, they set the wedding date for the 28th of December 1972. Dad being his usual punctual self, arrived at the church on time where he patiently sat for hours waiting with the guests for his bride to arrive. Assuming she must have changed her mind, Dad was just about to call off the wedding, when Mum finally showed up. Her explanation for the delay was that she got held up picking up the roast chickens for their reception. Dad was an extremely patient and understanding husband from day one.

This was a blessed union that would last over 50 years. Mum and Dad were a couple that truly loved one another through the thick and thin, they had each other's back. Their concern for each other was evident each time you

saw them together. Mum was constantly fussing and worrying about Dad, especially if he hadn't eaten enough. We know Dad could only have lived this long because of the love they shared. Similar to many European families, Mum and Dad often sounded like they were in a heated argument, but as they would often say, »what are you talking about we aren't arguing we are just having a conversation«. There was no need to walk on eggshells, you simply said what you meant and felt. Even as Dad deteriorated, as long as he could, he would bend down to help Mum put on her socks, that she struggled with in recent times to do herself.

Mum and Dad settled in Campbellfield Melbourne for over 40 years. In 1974 they welcomed their first born son Simon and soon after in 1976 their daughter Tanja. And so the Grilj family was complete. In Campbellfield, they were surrounded by many Slovenian families whom they regarded as family more than their own blood relatives. It was a wonderful little community who shared and enjoyed their lives together. These were some of the happiest times for Dad and Mum.

Dad took the role as primary carer when Mum went to work fulltime when I was three. Mum working afternoon shift meant that Dad was in charge of basically everything to do with raising the two of us. He always sat with us at the dining table assisting where he could with homework and as usual always showing us the better way to do maths. Dad was very particular, he liked to do things well and correctly. Although English was his second language he went to night school when

he first migrated to learn and master his new language.

Dad always sorted any issues or concerns we had without ever pushing his needs or wants. He supported all our choices even though he may not have agreed with them entirely. Dad taught us lots of life skills including everything from ironing, driving and even changing a flat tyre. Dad always encouraged us to study. Having never had the opportunity himself he wanted more than anything for us to be well educated. He was very proud of our achievements in our studies having both completed tertiary education and having successful careers.

Dad loved spending time with us as a family. Most weekends, when we could get away, we would go on a drive and have picnics with our family friends. He was always ready for an adventure to explore beautiful regions of Victoria. We will always cherish our family trips. A devote Christian he regularly attended mass right up until his ill health, right here at this church. This church and the Slovenian community became part of our lives. Dad taught us to pray and daily home life always consisted of prayer.

Dad loved the news and reading. More often than not you would find Dad head down reading a book or his favourite magazine National Geographic or the Ognjišče. He loved anything to do with nature, science, geography and history. His love for crosswords and word finds were just as great, he could honestly spend all day and night working on them; this would drive Mum crazy. There was no going to bed till it was completed.

He was a great living example of the sort of person we should all strive to be. Living our truth and doing what is right. He was also always ready to help and would drop everything to assist us in our times of need.

Dad was very proud of his heritage. He wanted us to value where we came from too and encouraged us to study and learn the Slovenian language, which we will forever be grateful for.

Dad was always well presented. Regardless of what he was up, relaxing, going to church, visiting friends, fixing things or even pedalling away at his exercise bike, you would always find him dressed immaculately in his good shirt and trousers and cleanly shaven. You would never find him without his handkerchief or hair comb, he was always prepared.

When both Simon and I relocated to the eastern suburbs to start our own families, Mum and Dad sold up our family home, and set up their new nest in Forest Hill. Dad welcomed our respective partners Stan and Elena lovingly into our family. He was so happy that we both met someone to share our lives with. Dad was super proud to be a grandpa with six grandchildren, Jacob, Dean, Sebastian, Ethan, Heath and Ariana. Both Mum and Dad have been very involved with all our children whom they love dearly. Although Mum spoiled the kids and of course our dog Fred, it was Grandpa who was the favourite. His gentle, relaxed nature attracted everyone to him and it wasn't uncommon to find one of the children or Fred curled up next to dad as he relaxed on the couch. Even in the chaos of our gatherings Dad loved having us

all together at their place. Dad was always a healthy and active man. He would race ahead of us all whenever we were out and about exploring, putting us all to shame. No one would ever guess he was his age. Mum would often protest that »of course he looks good, I look after him«.

Even though he had his bouts of cancer he managed to live a long life at home with mum and his family. His palliative doctors were often in shock when they would call to see how dad was doing and mum would reply that he was on his exercise bike too busy to talk.

We are so grateful to have had Dad to share in some of the most memorable times in our lives, from our graduations, our weddings and the birth of our children. Dad we will miss you more than words can say. Thank you for being a truly wonderful man. You will forever be in our hearts and prayers.«
Sočutje ženi Majdi, sinu Simonu, hčerki Tanji, vnukom Jacobu, Sebastianu, Ethanu, Deanu in Heathu, ter vnukinji Ariani.

ANTON ISKRA je umrl v torek, 26. septembra 2023, v Sunshine Hospitalu. Rodil se je 18. avgusta 1933 v Sušaku pri Ilirski Bistrici. Od njega smo se poslovili v petek, 6. oktobra 2023. Ob 12.30 je bila maša zadušnica v cerkvi sv. Petra v Keilor Eastu. Po njej smo ga ob 14.30 (2.30 pm) pokopali na pokopališču Keilor. Bil je eden od desetih otrok v družini. Njegovo otroštvo je bilo zaznamovano z delom na polju in skrbjo za živali. V šolo ni rad hodil in za »nagrado« so mu starši naložili dodatno delo na polju. V vojnih letih so Sušak zasedli Italijani, sledila jim

je nemška vojska. Italijanski vojaki so bili vsaj malo priljubljeni, saj so testenine pogosto delili z vaškimi otroki. Ko je maja 1944 prišla nemška vojska, so družine zbežale in vojaki so vas požgali. Svetlejšo plat življenja je Anton spoznal s sosedovo Marijo, ki zna povedati, da jo je imela tašča Milka zelo rada. Novo življenje sta začela z ilegalnim prehodom slovenske meje v Italijo, pri dvajsetih letih sta zapustila Sušak. Minilo je 12 let, preden sta spet videla svoji družini. V Italijo sta poskušala priti dvakrat. V začetku leta 1957 sta varno prispela v Trst in se nato odpravila na jug Italije, kjer so bila migrantska zbirališča. Anton pri 23 letih v Neapelj (za neporočene moške) in Marija pri 21 letih v Bari (za neporočene ženske). Sedemnajstega julija 1957 sta se poročila v baziliki svetega Petra v Vatikanu, pravem kraju za začetek zakonskega življenja. V Italiji sta spoznala Albina in Kristino Kocjančič, s katerima sta ostala prijatelja vse življenje. Ponovno so se srečali v Melbournu in si delili hišo v Yarravillu. Potovanje v Avstralijo z ladjo Lloyd Triestina Toscana je trajalo približno en mesec. Novembra 1958 sta pristala v Melbournu. Leto kasneje, 22. decembra 1959, sta dobila prvega sina Stojana. Oba sta trdo delala in kmalu sta kupila hišo v Yarravillu, skupaj z Albinom in Kristino Kocjančič. Sčasoma sta postala edina lastnika in ostala tu do leta 1969, ko se je družina preselila v novo zgrajeno hišo v Keilor Eastu. Pri gradnji je Anton veliko dela opravil sam. Bil je izvrsten delavec, ki se je dobro znašel z orodjem. Opravljal je več različnih služb. Začel je leta 1958 pri Smorgon & Sons (Brooklyn), nato je delal za Sims Metal (Brooklyn)

in pri Ansett Australia leta 1972, kjer je razkladal prtljago domačega in mednarodnega letalskega prometa. Leta 1993 se je upokojil. Veliki stroji so bili njegova specialiteta. Bil je mehanično spreten in z motivacijo, odločnostjo in trdim delom se je sam naučil voziti žerjav pri Sims Metalu in stroj za ravnanje s prtljago pri Ansettu. To mu je koristilo, saj je upravljanje strojev pogosto manj obremenjevalo telo in so bila takšna dela bolje plačana. Kljub temu so se mu pojavile bolečine v hrbtu in izguba sluha, ki sta ga spremljala do konca življenja. Okoli leta 1964 je trdil, da je postal pravi Aussie – kupil je popolnoma nov zelen Holden EH Station wagon. Devetega oktobra 1964 se je družini pridružil še sin Boris. Leta 1971 se je skupina isto mislečih slovenskih prijateljev združila v družabni klub Jadran. Anton in Marija sta bila ustanovna člana in s ponosom vložila srce in dušo v pomoč pri ustanovitvi kluba na posestvu v Diggers Restu. Sčasoma so člani pomagali financirati postavitev zgradb na posestvu; mala dvorana nato večja zabaviščna plesna dvorana, balinišče, teniško in nogometno igrišče. Rad je balinal. Klub je bil prostor, kjer so se družili tudi otroci in tkali prijateljstva za vse življenje. Zagotovil je skupnost, v kateri so se ljudje lahko sprostili, uživali v družbi drug drugega in se pogovarjali v svojem maternem jeziku. Anton je postal tudi član pevskega zbora Jadran. Leta 1989 sta se z ženo preselila v novozgrajeno hišo v Keilorju in kmalu zatem se je upokojil. Po pripovedi sinov je bil čudovit in ljubeč oče ter zelo družinski človek. Bil je tudi dober kuhar, znan po svoji polenti – rumeni torti.

Sočutje ženi Mariji, sinovoma Stojanu in Borisu, vnukoma Nicholasu in Adamu, bratoma Jožetu na Švedskem in Ivanu v Sloveniji, ter sestrama Danici na Hrvaškem in Majdi v Sloveniji.

ALBERT LOGAR je umrl v četrtek, 5. oktobra 2023, v Peter MacCallum Cancer Centru. Rodil se je 28. septembra 1929 v Knežaku. Od njega smo se poslovili v četrtek, 12. oktobra 2023, v naši cerkvi v Kewju. Ob 10. uri smo zmolili rožni venec, ki mu je sledila maša zadušnica. Po njej smo ga ob 12. uri pokopali na pokopališču Keilor. Izhaja iz številne družine z desetimi otroki (osem deklic in dva fanta). Osnovno šolo je obiskoval v Knežaku, kasneje se je odločil, da bo opravil tudi vajeništvo za krojača. Vajeništvo je končal na Reki na Hrvaškem, kjer je dve leti ostal pri teti. Izvoljenko je poiskal kar v Knežaku. V začetku leta 1957 sta se kot mnogi drugi odločila, da bosta z velikim tveganjem prečkala mejo z Italijo. Kmalu po prihodu v Italijo, sta se 27. aprila 1957 poročila v Trstu in dve leti preživela v begunskih taboriščih v Italiji. Novembra 1958 sta dobila dovoljenje za bivanje v Avstraliji, sponzorjima je bil ženin brat Jože. Iz Rima sta odplula aprila 1959. V Avstralijo nista prišla z ladjo, temveč s predelanim ameriškim vojaškim letalom. Potovanje je trajalo štiri dni, vmes sta imela približno 12 postankov. Na začetku je nekaj mesecev delal v tovarni, kmalu zatem pa je šel v krojaško partnerstvo z Antonom Ludvikom. V Fitzroyu sta imela štiriindvajset let delavnico, vse do Antonove smrti. Nato je podjetje zaprl in šel delat za Coate of Arms na Collins Street v Melbournu, sledil pa je Coats and Tails pri Davidu Jonesu. Ko

je delal pri Coats and Tails, so njegovo delo zelo cenili številni strokovnjaki in komentatorji novic. Nekega večera je med gledanjem poročil dejal: »Jaz sem naredil to obleko.« To obleko je nosil voditelj News Channel 9 (Bryan Naylor), in kasneje je tudi omenil, da je naredil obleko, ki jo je nosil voditelj Weatherja. Ko je končal svojo delavno kariero pri Coats and Tails, je nadaljeval z delom od doma, dokler se pri 70 letih ni popolnoma upokojil. Družina in prijatelji si ga bodo zapomnili kot pravega gospoda. Bil je potrpežljiv človek, razen ko je videl šivati hčerko Doris. Preprosto je rekel: »Naj to naredim namesto tebe.« Bil je tihe narave. V skladu s tradicijo poročnega dne je ženi ob vsaki obletnici podaril bele nageljne in pojedel rižoto z graham, ki ni bila njegova najljubša hrana, vendar jo je brez pritoževanja pojedel vsako leto v čast njune obletnice in spomina na poročni obed v Trstu. Ena od njegovih odličnih lastnosti je bila, da se je le redko nad čim pritoževal. Imel je veliko talentov. Bil je zelo spreten na vrtu, gojil je zelenjavo in sadno drevje. Rad je pel in igral na harmoniko. Rad je hodil k maši v slovensko cerkev. Vesel je bil tudi med svojimi prijatelji in slovensko skupnostjo v klubu Eltham, katerega ustanovni član je bil že od samega začetka.

Sočutje ženi Ivani, hčerkama Doris in Mary, vnukinjama Carolini in Vanessi ter sestrama Justi in Ivici v Sloveniji.

STAN (Stanko) DEBELAK je umrl v ponedeljek, 9. oktobra 2023, na svojem domu v Mill Parku. Rodil se je 30. aprila 1934 v Bučah pri Kozjem. Od njega smo se poslovili v torek, 17. oktobra 2023, v naši cerkvi v Kewju. Ob

10.30 je bila maša zadušnica, po njej smo ga ob 13. uri (1 pm) pokopali na pokopališču Bulla Cemetery.

Vnukinja Amy je o dedku zapisala:

»Stan's parents, Anton and Marija Debelak, had seven children, three girls (Jožica, Danica in Verica) and four boys (Stan, Frank, Albin and Vili). He was the only blonde-haired sibling out of the ten brothers and sisters. All lived in a little wooden house in the village of Buče. Stan attended school in Buče, for approximately six months before World War II broke out. Stan was only seven years old when he and his family were taken to Germany where they interned in a concentration camp from 1941–1945. During the war their family home was destroyed by the Germans; they pulled apart their house and the materials were used to build pathways and bunkers. It was then rebuilt by the family after the war. Stan applied for a carpentry apprenticeship, but it was short lived as he was forced to join the Yugoslavian Air Force in 1951 at the age of 20. He became an Aviation Mechanic and repaired engines and aircraft at the Army Base in Belgrade. After four years as an aircraft mechanic, he returned home to Buče and helped the town rebuild the church tower, which had been dismantled by the Germans as the bells and metal were turned into artillery for the war. Whilst straightening bent nails to build a pair of snow skis, Stan was left with a damaged index finger from overuse of hammers, which left his finger bent and later known as "the Hook".

Stan met Maria in Velenje where he worked as a carpenter and Maria worked in the kitchen for the coal min-

ers. They attended a dance in Velenje. I think you could say this is when things got serious. Stan went to Germany for six months as a carpenter for better pay and quality of life. Because he served in the Air Force, he was given permission to leave and was also given the opportunity to move to Canada or Australia. Stan always wanted a better opportunity for his soon to be family, better quality of life and work opportunities; and on the 24th of Feb 1959 he migrated on his own to Australia, with one small suitcase. Maria in Slovenia was waiting and waiting for the letter asking her to come along, so they could start their new adventure in Australia. Maria finally got the letter from her love and within three months after taking four planes and four days to land in Australia, Stan reunited with her at Bonegilla Barracks Immigration Centre in Mildura. Stan and Maria caught a train to Robinvale in grape picking season as a way to start earning money. Once they earned enough money, they rented their first house in Smith Street, Collingwood, where Stan's love for the pies started – Go the pies.

Stan and Maria were married in 1960, and then their first child, Greta was born. In 1961 they moved to Lalor into a house that Stan had built. 16 Ethel Ave, Lalor is where Gary and then Sharyn came along and many memories were made and adventures had. The family expanded further when Shaun, James, Michael, Robert, Amy and last of all, Rosie, came along. We all have fond memories of climbing the tree out the front and gardening with pa. The grandkids always had the job of running to the fridge to get a fresh

beer for pa and whoever else was over at the time. We grandkids would run around the rumpus room like psychos with nanna yelling at us to calm down, but pa would just laugh and his huge infectious smile would make us go even crazier, as we were safe from nanna with pa there. They lived in that house for 34 years and it was sad when they moved to Mill Park as it felt like we were losing our childhood. But that was not the case at all. In fact, that's where his family grew once more with the addition of Heidi and Blake, who certainly gave him another lease on life.

He spent a lot of time in the Slovenian clubs and here in Kew, where he especially loved socializing downstairs after mass. Stan was a very social man and was always a part of the Slovenian community, it was his second home whilst the Slovenian club were being established in the 1970, where Stan and Maria made lifelong friends and many joyful memories.

He carried his love of timber work over to Australia with him, where he worked as a cabinet maker before transitioning into carpentry. He spent over 25 years working alongside his son Gary. We can only imagine how much swearing in both, English and Slovenian, fun and laughter must have occurred on those job sites. As much fun as Stan had at work, his favorite part of the day was coming home to his family and enjoying a Remi Martin and his coffee. In later years, Stan put his exceptional wood working skills to good use making sure all his grandkids had the best billy carts in the neighborhood – to say the other kids in the street were jealous is an understatement! Stan's reward for

endless hours spent in his workshop was watching the joy and excitement on his grandkids faces while playing with all the things he created for them. Pa, as we call him, was always sitting and smiling watching his family at parties laughing, always up for a chat and a cheeky couple of whiskeys to drown out the high-pitched voices of his wife and daughters. He was an exceptional husband and partner of Maria for 63 memorable years, an amazing dad and outstanding pa to us, grandkids. The many sleepovers we had at nana and pa was always WWE wrestling before bed and when we got up, nana would have pancakes ready, then into the garden with Pa. His love for grapes migrated with him from Slovenia and his green thumb was passed onto all of us, but especially Blake.

In recent years, Pa has reacquainted with another love of his life – pork crackle. His request for Sunday lunches was pork roast, »but you guys have the roast, I just want the crackle«.

A month before Pa passed away, he said to Greta that he was getting tired, but he will wait for nana's 89th birthday, which he did. He also got to watch the Pies win one last flag.«

Sočutje ženi Mariji, hčerka Greti in Sharyn, sinu Garyju, vnukinjam Rose, Amy in Heidi, vnukom Michaelu, Robertu, Shaun, Jamesu in Blaku, pravnukom Zacu, Deaconu in Austinu, ter pravnukinji Mackenzie. V Sloveniji pa sestram Jožici, Verici, Danici, ter bratoma Albinu in Viliju.

JOŽE ROZMAN je umrl v sredo, 18. oktobra 2023, v Calvary Viewhills Manor Aged Caru v Endeavour Hillu. Rodil

se je 30. marca 1937 na Brezovi Rebri pri Dvoru. Od njega smo se poslovili v petek, 27. oktobra 2023, v naši cerkvi v Kewju. Ob 11.30 smo zmolili rožni venec, ki mu je sledila maša zadušnica. Po njej smo ga ob 14.15 (2.15 pm) pokopali na pokopališču Springvale Botanical Cemetery.

Jožetov nečak David je o stricu zapisal: »He learned to walk at a very young age, a lot earlier than most young children. People that visited his village were very surprised he could walk at such a young age. Joze Rozman trade for as a tailor. In 1956 he escaped Slovenia, at that time Yugoslavia, with his sister Ivana to avoid military service and for a better life. Ivana and Jože arrived in Bari, Italy, in late 1956.

Before he left Slovenia, he heard thieving was prominent in transitional camps. Taking this on stric sewed several USD notes in his shoulder seam of his suit. He was very proud of this and when he arrived in Bari, he mentioned this to many people. The following morning he woke and someone had cut the seam and removed the notes from the suit. The Australia Government was desperate for male workers so, with the blessing of Ivana, Joseph immigrated first to Melbourne and arrived in 1959. The population of Australia then was just over 10 million. He spent the first few years labouring and then joined a company in Moorabbin called Stanley Welding. He took interest in a new steel punching machine and was quick to learn the operation. He then went on to train and work as a boilermaker and even introduced to Stanley Welding his friends and family, including my father Frank, when he arrived several

years later. In the late 50's and 60's many Slovenians arrived in Australia. Work was hard, but there was lots of opportunity to socialise. Jože met Suzanna, his future wife, at one of the dances held in the Preston town hall. They went on to marry and Jože adopted Suzanna's son John. They first settled in Elwood, followed by Murrumbeena, and then Mulgrave. Stric had a desire to work for himself, so in the late 1970's he decided to open a stall at the Victoria market selling doylies, table clothes, blankets and bed linen. He went on to open stalls in Dandenong, South Melbourne and Croydon markets with his wife Suzanna. This was successful time and Jože went on to employ many of his family members on a casual basis, including myself during school holidays. He was one of the first to import European style lace tablecloths and doylies. Many women would visit his stall looking for a lace table cloth which were popular at the time. My cousin Lidiya recalled the most asked question: how many people can fit around this size round table cloth? His answer was always that six slim people or four fat people! Stric was always very organised and everything had its place. He was meticulous and could remember everything. The later part of his life he met Rosie and had opportunity to travel to many places around the world and enjoy his retirement. Rosie never left his side and he was always well looked after. He loved socialising, especially at Slovenia club Planica, and was a regular church attendee at Slovenian mass here at Kew. Jože was always the happiest when around his friends and family. He would talk to anyone and

was always generous with his time. The last few years were difficult for Jože as his health deteriorated and his biggest frustration was he could not walk. I was surprised that just before he passed away stric telling me he did not want to die, he loved this life so much.«
Sočutje ženi Rozaliji, sinu Johnu, ter sestri Ivani in bratu Francetu v Avstraliji.

MARTIN PEČAK je umrl v sredo, 25. oktobra 2023, v Rosary Home Aged Caru v Keilor Downs. Rodil se je 23. junija 1937 v vasi Bušinec pri Dolenjskih Toplicah. Od njega smo se poslovili v četrtek, 9. novembra 2023, v cerkvi Sacred Heart v St Albansu. Ob 11.30 smo zmolili rožni venec, po njem je bila maša zadušnica. Pokopali smo ga na pokopališču Keilor ob 13.30 (1.30 pm). Bil je najstarejši od devetih otrok. Njegovo otroštvo je bilo zaznamovano z vojno. O svojem prihodu v Avstralijo je Martin zapisal: »Prišel je čas, da zapustim Evropo. Načrtovano je bilo, da 2. marca 1961 po nas prileti letalo v Salzburg. Pa to ni bilo mogoče, ker je bila megla. Z avtobusom so nas peljali v München in še istega dne smo se vkrkali na letalo znamke Boac. To je bilo vojaško letalo, predelano v potniškega; imelo je štiri motorje s propelerji. Druga marca 1961 ob 11.55 nam je pilot letala zaželel srečno potovanje in srečo v našem življenju v tujini. Po polurnem letenju – bili smo nekje nad Alpami – je en motor odpovedal. V pilotski kabini je vse utripalo, to smo videli, ker ni bilo nobene pregrade med pilotom in potniki. Pilot je bil zelo izurjen, saj nas je varno pripeljal do Rima, kjer smo pristali. Tam so nas namestili v hotel, ki je imel telefon v vsaki sobi. Po skoraj

26 urah smo s popravljenim motorjem spet poleteli. Iz Rima smo potovali čez Damask, Sirijo, Pakistan, Karači in Singapur. Ustavili smo se v Darwinu, in 7. marca 1961 ob 19. uri končno pristali na letališču v Essendonu. Tam nas je pričakal pater Bazilij Valentin in odpeljal v Kew. Moram povedati, da sem bil takoj na začetku hud na patra. Rekel sem mu, če nas hoče ubiti, ker vozi po levi strani ceste. Pa mi je odgovoril: »Kaj ne veš, da se v Avstraliji vozi po levi strani?« Takrat je bila v Kewju kuharica gospa Kregarjeva, ki nam je pripravila večerjo. Po petih dneh vožnje sem tri dni počival. Moj sopotnik iz Salzburga do Melbourne je bil zdaj že pokojni Štefan Tratnjek.« Martinova umirjena in sočutna narava je ustrezala njegovemu delu, saj je kot bolničar kar 40 let, vse do upokojitve, delal pri Kew Residential Servicu. Leta 1962 se je poročil s Faniko, ki jo je spoznal med bivanjem v Kewju. Skupna jima je bila ljubezen do potovanja. Privoščila sta si veliko izletov z lovom, ribolovom in sprostitev s prijatelji. Bila sta poročena 45 let. Fanika je leta 2006 zbolela in Martin jo je ljubeče negoval vse do njene smrti maja 2007. V poznejših letih je Martin spoznal Irmo, ki je delila njegovo ljubezen do pustolovščin, in skupaj sta uživala na avtobusnih izletih po Viktoriji. Na žalost je Irma zbolela, in Martin jo je negoval vse do njene smrti aprila 2023. Bil je ljubitelj narave in navdušen vrtnar. Dvorišče je imel polno sadja in zelenjave in je pridelke radodarno delil z družino, prijatelji in sosedmi.

Sočutje sestri Mariji Flisar v Avstraliji, sestrama Martini in Anici, ter bratom Tonetu, Franciju in Marjanu v Sloveniji.

Iz Kraljičine dežele – Queenslanda

Mirko Cuderman

Čeprav se je praznovanje 14. letnice naše Marijine kapelice zgodilo že pred več tedni, te slovesnosti ne bomo pozabili. Urednik *Misli* pater Simon Peter Berlec je ob

tej priložnosti prišel med nas v Kraljičino deželo in je moral zaradi tega prej zaključiti prejšnjo številko *Misli*. Zato je to poročilo malo pozno. Prav je, da si osvežimo spomin na ta lepi dogodek, zato vam bom v nekaj stavkih predstavil to praznično srečanje. Res je, da se naša skupnost krči in nas je vsako leto manj, zato smo toliko bolj veseli vsakega udeleženca, ki pride od

blizu ali daleč. Že na začetku smo bili veselo presenečeni, ko smo pri oltarju zagledali patra Simona Petra iz Melbourn. Pridružil se je patru Darku iz Sydneyja

– tokrat je somaševal skupaj z domačim patrom Jaroslawom Zanom, ki skrbi za svetišče. Patra Simona Petra smo že poznali kot dobrega urednika *Misli*, tukaj pa se je predstavil tudi kot dober pridigar in dober pevec. Navdušeno nam je priporočal molitev rožnega venca, kar v avstralskih cerkvah redkokdaj slišiš. Po maši se vsakokrat pridružimo procesiji do naše kapelice. Letos smo zaprosili mladega študenta Domna Škrlepa iz

Slovenije, ki na brisbanski univerzi zaključuje študij za letalskega inženirja, da je vodil procesijo z bandero Marije Pomagaj. Pater Darko je kot vedno vodil pete Marijine litanije, ki nam vedno polepšajo praznovanje. Cvetlični vrt okrog naše kapelice sta lepo uredili Miriam Klemen in Marta Gjerek z družino. Po maši nas je predsednik društva Planinke Tone Brožič povabil na kosilo v bližnji lokal, kjer smo se s prijaznim melbournskim gostom поблиže spoznali. Upajmo, da se pater Simon Peter še kdaj za dalj časa oglasi pri nas v Kraljičini deželi.

Žal moram poročati tudi o smrti **MILENE CARLI**, rojene Dolgan, ki se je rodila 26. avgusta 1934 v Gornji Košani pri Pivki. Umrla je 5. septembra 2023 v Ballycara Nursing Homu, Scarborough, Redcliffe, Qld. Pokopana je bila 19. 9. 2023 na pokopališču Keilor v Melbourneu, v grob, kjer že počiva njen mož Claudio Carli. Cerkevni obred je vodil jezuit p. Tadeusz v bližnjem poljskem Marijinem svetišču Aberfeldie, kamor je pokojna Milena pogostokrat zahajala. Milena se je že v Sloveniji izučila za kuharico in dobila službo v Trstu, kjer je spoznala bodočega moža Claudia. V Avstralijo je prišla leta 1956 in se že leta 1957 poročila s Claudiem v cerkvi St Margaret Mary Church v Brunswicku, Victoria. Pokojna Milena je imela dva otroka: hčerko Manuelo, ki živi v Queenslandu, in sina Borisa, ki živi v Melbourneu. Bila je spretna šivilja in pletilja in je zaradi pridnih rok imela veliko dela. V Melbourneu je bila velika podpornica društva Jadran, kjer je pogosto kuhala ob raznih prireditvah. Aktivna je bila tudi v pevskem zboru Jadran in balinarski skupini. Leta 1994 se je po moževi smrti preselila v Queensland, da je bila bližje svoji hčerki Manueli. V našem društvu Planinka je bila leta 1997 društvena tajnica. Vsestransko je pomagala pri društvenem delu, posebno še v kuhinji. Milena je bila skrbna, prijazna in odlična kuharica. Bila je gostoljubna in vedno imela čas za prijazno besedo. Zapušča sina Borisa, hčerko Manuelo z možem Johnom, ter vnuke Auroro, Marka in Roberta, ter pravnuke Aislyn, Lucy, Lorenza in Esme.

Naj ji bo nebeški Oče dober plačnik.

Iz društva mi je Tone Brožič sporočil, da je blagajničarki uspelo poslati prvi obrok denarne pomoči žrtvam poplav v Sloveniji. Ko bomo prejeli seznam prizadetih oseb, bomo poslali drugi obrok, mi je zagotovil predsednik.

Lep pozdrav vsem bralcem *Misli*, voščim jim vesele, zdrave in blagoslovljene božične in novoletne praznike.

Moje steze

Pavel Kunaver

(iz Kamniške knjige, izbral in uredil Vlado Motnikar)

Šele leta 1905 se mi je izpolnila vroča želja, da sem se vzpel na Grintavec, ki me je vsak dan vabil iz daljave na svoj lepi vrh. Danes, ko se ceni vzpone po stopnjah od ena do šest plus in po številu zabitih klinov in raztežajev vrvi, se bo marsikdo pomilovalno nasmehnil! Vendar je bila tudi ta tura za takratne čase in razmere velika, nepozabna, pa zelo naporna za komaj doraščajočega fanta. Danes pripelje avto turiste celo do Žagane peči in do Žmavčarjevega grabna – in ga oropa za vso romantiko. Kamniška Bistrica ni več podobna tisti pred 70 leti. Prehoditi smo jo morali od Kamnika do konca peš po kolovozu, in to še ponoči.

Smodnišnico je stražil čuden možakar. V temni noči je stopil pred nas civilno oblečen človek s srednjeveško helebardo v rokah in s kavalerijskim revolverjem za pasom. Kako se je pokazal, tako je izginil med drevjem in grmovjem. Kmalu za Stahovico smo stopili v velikanski gozd tja do konca, pretrgan samo na Kopskih. To je bil častitljiv gozd, ki ga danes že redkokje najdeš! Kamnit kolovoz je najprej vodil ob šumeči Bistrici mimo stare kapelice, ki je danes ni več, mimo

Stane Cuderman: Kamniške planine, olje na platno, 1943

Konjske in strmo čez Kobilico v notranjost doline. V soboto zvečer smo srečavali samo utrujene drvarje, ki so se kosmatih obrazov vračali v svoje borne hišice v Stahovici in Stranjah. Govorice o rokovnjačih, vojaških beguncih in drugih, ki so ljubili samoto, še niso ponehale.

Kar tesno mi je bilo pri srcu, ko smo z brlečimi svetilkami hodili skozi divjino in nočno tišino. Včasih jo je zmotil grozotni skovik velike uharice uhu-huhu-hu ... in se izgubil nekje v visokih pečinah nad dolino, pa spet nenadni topot srne, ki smo jo splašili, spečo na mahu pod smrekami.

Šele okoli polnoči smo prišli do stare kočice nad izvirom Bistrice, kjer so že spali in se našemu trkanju niso odzvali. Po kratkem počitku spet naprej skozi temo, še temnejši smrekov gozd, se izgubili in zašli proti stenastim Žmavčarjem pod Brano. Jahalna pot kneza Windischgraetza, ki je imel v zakupu to znamenito lovišče v prelestnem amfiteatru konca Kamniške Bistrice tja do grebenov in vrhov Kamniških planin, nas je zmotila in le težko smo v temi našli pravo stezo, in to potem, ko se je začelo nebo nad Veliko planino že svetliti.

Konec je bilo zaspanosti, saj so se začeli iz nočnega mraka na vseh straneh dvigati v jasno nebo tihi, fantastično oblikovani vrhovi gora, okoli nas pa zadnji, od viharjev in plazov okleščeni viharniki. Hiteli smo navzgor na Kokršsko sedlo. Ob prelepem sončnem vzhodu smo bili na Dolgem grebenu in Jože je našel zavetno skalo, kamor sva se stisnila pred mrzlim vetrom in se predala toplim sončnim žarkom ter zajtrku ob neznansko lepem razgledu čez greben Kamniških planin, ki so jih zlatili sončni žarki, medtem ko so doline še ležale v mraku. Ti zlati spomini na to prvo turo v Kamniških planinah so me pozneje vedno znova vlekli na to goro – s prijatelji, nepozabno ženo in družino, mladino. A tisto prvo jutro v taki višini, z obsijanimi gorami, se mi je za vedno globoko vtisnilo v spomin.

Prehodila in preplezala sva še tiste strme vrhnje bregove, ki jih je krasila še neokrnjena flora, in obstala na čudovito razglednem vrhu Grintavca. Tam sva takrat že našla znanega, tihega samohodca dr. Cirila Oblaka, ki se je poglobljal v širni razgled in ki je pozneje med samotarskim sestopom s Triglava našel smrt v objemu gora, ki jih je tako ljubil, občudoval in lepo opisoval.

Opisovanje razgleda v visokih gorah je najtežje in brezupno početje, saj lepote in veličine tega prizora ni mogoče z besedami opisati. To je doživljaj duše, ki more dojeti za izraze nedostopne daljave, barve, velikosti, oblike, tišino. Vpliv lepega razgleda postane za vse življenje odločilen, neizmerno globoko segajoč, pomirjujoč, blažec bolečine. V tistih trenutkih, morda urah, pozabiš na vse težko in slabo – vse je en sam sijaj in nepopisna sreča. Tako je sijaj gorskega venca, obsegajočega več sto kilometrov velik krog, ki je oklepal prelestno sliko Slovenije in še daleč čez, ostal za vedno v meni. Ta visoka pesem razgleda z Grintavca je pela v meni, še ko sva šla dol po Suhadolnikovem grabnu in na dolgi dolgi peš poti v Kranj na zadnji nočni vlak – ne da bi vmes pozabila obiskati Prešernov in Jenkov grob.

Sydneyjski rojak Karl Bezjak – 100-letnik

V nedeljo, 29. oktobra, je Karl Bezjak na svojem domu v Strathfieldu v krogu družine in prijateljev slavil visok življenjski jubilej, 100-letnico rojstva.

Karl se je rodil 31. oktobra 1923 v Podvincih pri Ptujju. V cvetu mladosti so ga vpoklicali v nemško vojsko. Preživel je vojno in se leta 1945 vrnil domov, čeprav je bilo vračanje, kot pripoveduje, težko, tvegano in dolgotrajno. Po vojni se je že kot mladenič ukvarjal s trgovino. Kmalu je spoznal, da pogoji za ta poklic v povojni Jugoslaviji zanj niso najbolj ugodni, saj si je zastavil višje cilje.

V tem času je spoznal tudi mlado dekle Albino iz Križevcev pri Ljutomeru. Odločila sta se, da gresta skupaj v svet iskat srečo. Slovenijo, ki je bila takrat še del Jugoslavije, sta zapustila aprila 1948 in junija 1949 končno prispela v Avstralijo. Znašla sta se v kampu za emigrante v Bathurstu in se še istega meseca tam poročila. V Strathfield, kjer živita še danes, sta se preselila decembra 1956.

Karl je imel za trgovino izreden talent. Med emigranti je takoj našel svoje tržišče za vse električne ter elektronske proizvode in belo tehniko. S svojo prijaznostjo in iskreno željo pomagati emigrantom (tudi z odplačili na obroke ob prihodu v

ново deželo), si ni ustvaril samo dobrega imena, temveč je dobil tudi veliko prijateljev.

Karlu in Albinu sta se rodili dve hčerki, Judih in Anita, imata pa še tri vnuke in štiri pravnuke. Od vsega začetka sta bila vključena v slovensko skupnost, še prav posebej v času slovenske osamosvojitve – pomagala sta s finančno podporo in tudi sicer.

Karl, ki sicer slabo sliši, še vedno rad bere, najrajši *Misli* in *Demokracijo*. Na mizici poleg stola ima še zmeraj svojo najljubšo knjigo *Od sanj do resničnosti*.

Karlu so ob njegovem visokem življenjskem jubileju čestitali tudi: kralj Charles in kraljica Camilla, zvezni guverner in guvernerja NSW, avstralski predsednik vlade Avstralije, premier NSW, številni poslanci in visoki državni uradniki, ter Slovensko društvo Sydney, katerega član je od vsega začetka – verjetno najstarejši.

Dragi Karl, ob tem visokem življenjskem jubileju iskrene čestitke tudi od vseh Tvojih prijateljev. Naj Te Bog ohrani zdravega in čilega še mnogo let!

Po pripovedi brata Juniperja zapisal p. Darko

KALIFORNIJA

Na ekskurziji za študente gozdarstva in druge ljubitelje drevja Katarina Mahnič

Kalifornija brez dvoma spada med območja z najbolj izjemnim rastlinstvom na našem planetu. Ob omembi kalifornijskih gozdov marsikdo takoj pomisli na drevesne orjake, ki jim ni para nikjer na Zemlji. Tu rastejo mamutovci, največja živa bitja na svetu, obalne sekvoje, najvišja znana drevesa sploh, in dolgoživi bori, ki jih po starosti ne prekaša nobena druga drevesna vrsta niti katerokoli drugo živo bitje.

Nisem navajena niti navdušena potovati s skupino, priznam. Ampak ko sem v opisu ekskurzije za študente gozdarske fakultete, ki je bila odprta tudi za druge, prebrala zgornji odstavek, sva se z Branetom v trenutku odločila. Naš odhod je bil zaradi kovida sicer odložen za dve leti, letos septembra pa nam je končno uspelo.

Ob petih zjutraj se zberemo na velikem parkirnem prostoru v Ljubljani na Viču. Še v temi radovedno pogledujem pretežno sveže obraze okoli mene, ki bodo dvanajst dni moji sopotniki, moja družina. Trideset je mladih, predvsem študentov gozdarstva, in 15 »odraslih«, beri: starejših – profesorjev, gozdarjev, ljubiteljev drevja. Morda nas že takoj na začetku čvrsto poveže razburljiva novica, da nam je včeraj letalska družba odpovedala let za Ameriko. Sicer se je naša agencija Sajko hitro znašla; iz Benetk letimo v Zürich namesto Amsterdam, tam pa se moramo razdeliti v dve skupini; eno prevzame turistični vodnik Rok Videc, drugo prof.

dr. Robi Brus, največji strokovnjak za drevesa v Sloveniji. Letali v San Franciscu pristaneta drugo za drugim in hitro smo spet skupaj. Veseli smo se, kot da se že od nekdaj poznamo. Na letališču nas čaka ogromen avtobus in zapelje do našega prvega kalifornijskega prenočišča, rdečega, po mehiško okrašenega motela El Rancho. Kot skoraj vsi drugi na naši poti leži ob avtocestni vpadnici, obkrožen izključno s trgovskimi centri in številnimi lokali s hitro prehrano. Ne samo lega, tudi notranja ureditev teh prenočišč je v Ameriki stalnica: štiriposteljne sobe (s po

Naš mehiški šofer Carlos

dvema zakonskima posteljama), umivalnik v sobi, posebej pa še tuš s straniščem. Le pri zajtrkih te lahko presenetijo – eni so prav razsipno razkošni (mešana jajčka, pražen krompir, trakovi ocvrte slanine, sokovi, jogurti, muffini, kosmiči, sadje), od drugih razočaran in lačen odhajaš v novi dan.

Na avtobusu zavzameva odličen strateški položaj v tretji vrsti, ker so ta mladi z veseljem zapolnili zadnji del. Naš šofer je Mehican Carlos. V kavbojskih škornjih, karirasti srajci in z očali Ray-Ban je bolj podoben vodji mafijskega kartela kot vozniku avtobusa. Angleščine ne obvlada preveč, pa še to govori z mehiškim naglasom. Prav zabavno je ugibati, kaj pomeni EN EMERHENCI (izgovarja ga natanko tako), in šele, ko pokaže na okenska stekla, postane jasno, da misli, kako jih

odpreš IN EMERGENCY. Sploh je Carlos zvezda naše poti. Spreten in včasih kar preveč neustrašen voznik (namerno zna prevoziti tudi kakšno rdečo), ki nas pripelje povsod, kamor si zamislimo, celo v strogi center San Francisca, ki obrne na še tako majhnem prostoru, ves čas zahteva »aplauzo« za svojo spretnost, sprašuje »vana pičr?« kadar hočemo kaj lepega slikati, in vsak večer z veseljem sprejme dve steklenici piva, ki mu ga redno odmerjajo naši fantje. »V Ameriki bom zdaj vedno zahteval mehiškega šoferja!« je nad njim navdušen vodnik Rok, ki pravi, da še nikoli ni imel boljšega.

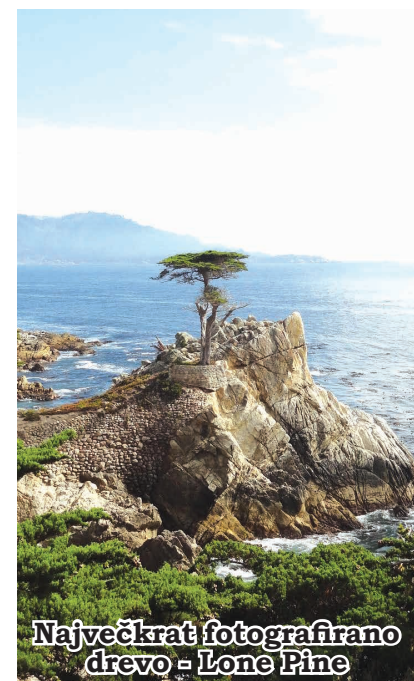
Pravzaprav sploh ne vem, kako naj s tako malo besedami opišem vso veličino narave, ki smo jo doživeli, pa tudi vse drobne anekdote, pripombe in vzklike, ki sem si jih pridno zapisovala v zvezek, saj iz izkušnje vem, da kar ni zapisano prehitro utone v pozabo. Bom poskusila vsaj malo pričarati to

Prvi pogled na most v San Franciscu

vzdušje, v enem dihu in malo brez reda, bo pa le za nekakšen vtis. Že takoj prvi dan nas na poti spremljajo znamenita dopoldanska megla in nepregledna polja jagod in zelenjave vse do Montereya, mesteca ob pacifiški obali, znane-ga po morskih levih – na stotine se jih valja po skalah in glavnem pomolu – in mojem ljubem ameriškem pisatelju Johnu Steinbecku. Kar nekaj njegovih romanov se dogaja v njem, med drugim znamenita *Ulica ribjih konzerv* (*Cannery Row*). Tovarne ribjih konzerv so še vedno tam, posrečeno spremenjene v restavracije in trgo-vine, najdem tudi Steinbeckov kip. Spoznamo montereyske ciprese s slikovitimi širokimi kroš-njami in znamenito osamljeno cipreso na skali, ki morju in vetrovom kljubuje že 250 let. Je eno najpogostejše fotografiranih dreves na svetu in zanimivo je, da ima avtorske pravice za njene »uradne« fotografije (povsem nezakonito) že od leta 1919 prestižni golferski Peb-ble Beach Resort, ki jo ima upodobljeno v svojem logu.

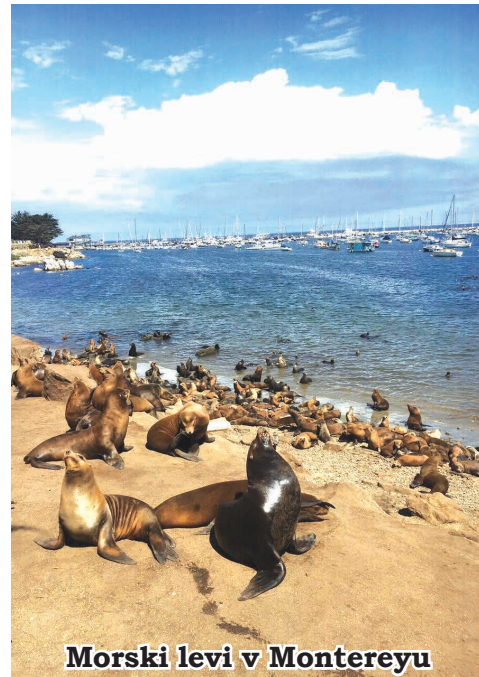
Vsi težko čakamo mamutovce ali orjaške sekvoje, ko se po zaviti gorski cesti vzpenjamo proti narodnemu parku Kings Canyon. V avtobusu se zaslišijo očarani vzdih, ko se ob cesti pojavijo prvi mogočneži. Mamutovci spadajo med najredkej-še in najbolj ogrožene vrste na svetu in jih najdemo skoraj samo še na rastiščih

Največkrat fotografirano drevo - Lone Pine

v kalifornijskih narodnih parkih in rezervatih na oz-kem, vsega 400 km dolgem območju na nadmorski višini med 1.400 in 2.500 m. Lahko zrastejo do 100 metrov visoko, dosežejo obseg debela več kot 30 m, stari so okoli 2.000 let in več in imajo skorjo debelo do 60 cm, zaradi česar so odporni na požare. Dva od najmogočnejših so Američani poimenovali Gene-ral Grant in General Sherman, in k njima se danes zgrinjajo množice ljudi. Samo nekaj korakov stran pa ostaneš sam s temi velikani. Hodimo okrog dreves, stopamo v njihove votline, jih božamo, objemamo. Kako mogočni so, se na fotografiji vidi šele, ko zraven stopi človek – kot palčki smo, kot neznatne bolhe. Tako minljivi in nepomembni, pa delamo tak cirkus iz svojega življenja. Od veličastja, ki me obkroža, mi gre na jok.

Naprej skozi puščavo Mojave so cela polja sončnih kolektorjev, ki se svetlikajo kot jezera, in velikanskih

Morski levi v Montereyu

Objemanje mamutovca

opazovati. Ko se odpeljemo, izza hribov streljajo zadnji sončni žarki, kot bi nas osvetlili filmski žarometi.

Naslednji dan si na poti v White Mountains, kjer na višini 3.000 metrov rastejo dolgoživi bori (*Bristlecone pines*), v trgovini z mešanim blagom namesto sendviča kupim lovski nahrbtniček, poslikan z jesenskim listjem. Navdušeno po-kažem svoj »ulov« enemu od študentov in skomignem, češ, saj vem, da si ženske ponavadi kupujejo torbice, pa reče: »Prave ženske si kupujejo ruzake.« Res, prav osvežujoče je potovati z mladimi gozdarji!

Vzpenjamo se in vzpenjamo; zelo nestrpni smo, saj bomo videli najstarejša živa bitja na planetu. Raziskovalec Ed Schulman, ki je leta 1957 vrtal drevesa v White Mountains, je naletel na takrat 4853 let star bor, ki ga je poimenoval Metuzalem. Raste še danes, le da nihče ne ve (ali izda) njegove prave lokacije, kar je še bolj zanimivo, saj na pohodu med skrivenčenimi, različno obarvanimi drevesi lahko kar naprej ugibaš, ka-tero bi bilo Metuzalem. Prava gor-ska tura je to, občutek pa izjemen tudi zato, ker smo eni redkih (sploh Slovencev), ki si ta drevesa ogledajo od blizu. Sezona brez snega traja tu-kaj le nekaj mesecev, in samo takrat se je sploh mogoče pripeljati tako vi-soko. Tri ure hodimo med temi čas-

Alabama Hills, meka za snemanje vesternov

titljivimi pra-starci, ki so tukaj že 4.000 let, in bodo tukaj še vedno, ko nas že davno ne bo več. Nekatera so že čisto votla, a še vedno stojijo in kljubujejo elementom. Si sploh moremo predstavljati, kaj vse je v svojem življenju videlo tako staro drevo? Nepozabno je v njihovi družbi, kot bi se sprehajal po formi vivi. Edini smo tam gori in čeprav nas je 45, je prav sveto. Ne motimo drug drugega; pravzaprav je lepo gledati spokojno kolono, ki se vije po grebenu. Takega občutka pripadnosti, kot ga imam s to skupino, nisem doživela že dolgo, predolgo. Morda je tudi to naše sožitje delo narave.

Spustimo se do jezera Mono Lake s posebnimi leh-njakovimi strukturami, ki so videti kot kapniki. Vsa pokra-jina rumeno cveti, čudaške tvorbe v vodi in na kopnem v pridušeni večerni svetlobi, s hribi v daljavi, delujejo ča-robno in nezemeljsko. Naro-dni park Yosemite, kjer nas sprejmejo rangerji s tipičnimi klobuki, ki so se od tukaj

Sprehod med dolgoživimi bori

razširili med čuvarje vseh ameriških parkov, me ne navduši tako, kot bi si mislila. Razgledi so osupljivi, ampak preveč je ljudi. Smo se kar razvadili na naših samotnih gozdnih poteh. El Capitan, mogočna stena, ki ima kilometer v višino in sem jo videla na nešteti fotografijah, me je očarala, ni pa izpolnila mojih pričakovanj. Naša Sfinga v severni triglavski steni ni nič slabša, sploh če jo gledaš iz oči v oči, ko ležeš na Triglav po Bambergerjevi zavarovani plezalni smeri. Tudi dvojni slap

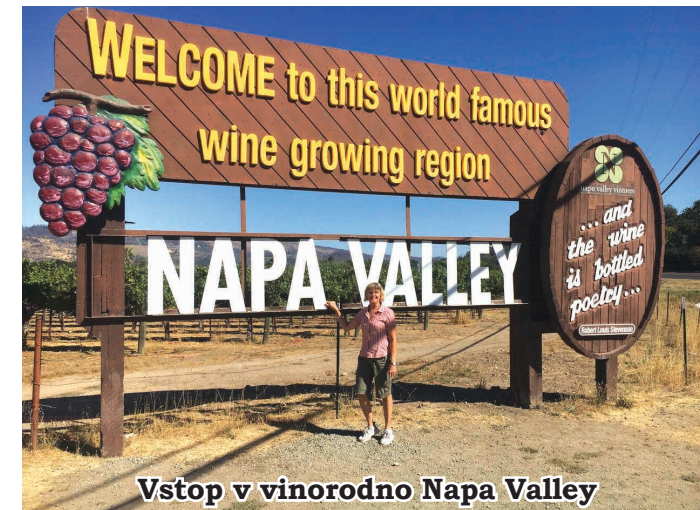
Pogled na znameniti El Capitan

Yosemite Falls, do katerega se sprehodimo, ni nič posebnega, pa tudi gneča okoli njega je nepopisna. Ali pa smo razvajeni zaradi naše lepe Slovenije, kjer imamo vse polno osupljivih slapov.

»Špric kangla v zraku,« oznani Rok, ko nad polji leti helikopter in jih škropi. Smo na poti v Napa Valley, znamenito vinorodno dolino. Kalifornija je prva vinogradniška velesila ZDA, tudi pri nas so v trgovinah uvožena najpogo-steje kalifornijska vina. Zanimiva je zgodba o pariški sodbi – to je bila vinska sodba, ki je leta 1976 šokirala svet. V Parizu so namreč na slepo ocenjevali vina, prepričani v zmago do-mačih, zmagala pa so kalifornijska. Francozi so bili upravičeno užaljeni. In za nas še za-nimiv podatek: med zmagovitimi vini je enega

ustvaril Mike Grgič, tedaj vinar pri Chateau Mt Elena, ki je kasneje odprl lastno vinarno Grgič Hills. Danes je star 102 leti. Nam pripravijo degustacijo v Vinery Maxville, kjer dobimo tri vzorce vin in nobene hrane. Tudi vino ni nič posebnega, boljšega imamo doma. Pa tudi cenejšega, saj buteljka tukaj stane od 35 pa tja do 130 dolarjev. Na tabli za dobrodošlico ob vhodu v dolino Napa je tudi poetičen zapis R. Louisa Stevensona: »... and the wine is bottled poetry ... (in vino je uste-kleničena poezija)«. Kako resnično – če ga le ni preveč.

Blizu kraja Garberville, kjer bomo prenočili kar dvakrat, česar se vsi veseli-mo – siti smo vsakodnevnega seljenja, ko smo ob osmih zjutraj že na avtobusu, vsi točni kot ura –, se že začenja področje obalnih sekvoj (redwoods), ki rastejo na 300 metrih nadmorske višine; najvišja je visoka 116 metrov, lahko pa jo

Vstop v vinorodno Napa Valley

bo že jutri presegla kakšna dru-ga. V Kaliforniji namreč obstaja register najvišjih dreves, tako da so nekateri ljudje ves čas na lovu za rekorderji. Zanimivo je tudi, da države in vlade teh svetih dreves ne morejo ščititi, zato so jih kupili klubi, društva, celo zasebniki, in jih tako vzeli pod svojo zaščito. Pisatelja Johna Steinbecka, ki je bil rojen v tej krajih, je med sekvo-jami obhajal neznan, samostanski občutek. V svoji knjigi *Potovanje s Charleyem*, ko se je skoraj šestde-

setleten odpravil raziskovat Ameriko z avtomodom in svojim velikim pudljem Charleyem, jih takole opiše: »Kdor je le enkrat videl sekvoje, jih ne more več poza-biti. Prikazujejo se mu kot privid, ki ga nikoli več ne zapusti. Občutek, ki ga zbudijo v človeku, se ne da opisati. Kot bi izžarevale mir in spoštovanje. To niso drevesa, kot jih mi poznamo, temveč so poslanci preteklih časov. So edini preživeli ostanki tiste davne dobe, ki so jo preživeli štirje kontinenti. Našli so okamnjena drevesa, ki so v eocenu in miocenu rasla po Evropi, Angliji in Ameriki. Nato so ledeniki porušili orjake, tako da si ti niso več opomogli. In samo teh nekaj jih je ostalo. Občudovanja vredne priče, kakšen je bil svet včasih. Morda nam ni všeč, da nas spominjajo na dejstvo, da smo še zelo mladi in neizkušeni v svetu, ki je bil star že takrat, ko smo mi šele nastali.«

Težko je zvečer zaspati po dnevu, preživetem na Avenue of the Giants (*Aveniji velikanov*). Kot bi se ves dan sprehajal po gotških katedralah. Pod mogočnimi drevesi, ki jim ne vidiš vrha, vlada neko čisto posebno vzdušje, ki človeka umiri in mu odpre oči. Kar ostal bi tam, v spokojnem objemu tisočletij. Nekaj je tudi turistom namenjenih posameznikov: skozi Tunnel Tree se lahko zapelješ celo z avtom; in Chimney Tree je s svojo počrnelo, votlo notranjostjo resnično podo-

ben tovarniškemu dimniku. »O, moj bog, takole se počuti lubadar,« simpatično vzklikne eden od bodočih gozdarjev, ko vstopi. Klepetanje mladih na sosednjem balkonu, polnih drevesnih vtisov in navdušenih, da spimo v prestolnici marihuane, kot domačini kličejo Garberville, me zaziblje v sen.

Potem je spet Pacifik, pa hribi in gozdovi, slovo od sekvoj in nekje sredi mehke podeželske pokrajine, kamor zavijemo zaradi nesreče na avtocesti – evkaliptusi. Tukaj jih imajo za vrinjence; niso preveč priljubljeni, ker se prehitro vnamejo in zagorijo, zame pa so in bodo ostala – s svojo očarljivo, pisano, na otip tako človeško kožo – najlepša drevesa na svetu. Drevesa za mojo dušo. V meglicah se kmalu prikaže obris san franciškega mostu Golden Gate, visečega na jeklenih vrveh. Spomnim se podatka, da je teh vrvi toliko, da bi z njimi lahko triinpolkrat obkrožili svet. Most vstane pred nami kot prijazen rdeč dinosaver. Še lepši je, kot sem si ga predstavljala. Res je veliko vredno, če te nekaj, o čemer si dolga leta sanjal, ne razočara, ampak te preseneti in pusti brez besed. *If you're going to San Francisco be sure to wear some flowers in your hair ...* mi v glavi zazveni ljuba pesem, le da prihajam vanj z drevesi v srcu namesto z rožami v laseh. Zadnji dan preživimo v mestu s čudovito zalivsko lego, prijazno položenim med griče, s prostranimi parki in tramvaji, ki premagujejo strme ulice, s širokimi pomoli, otočkom

Sprehod med sekvojami

Palčki med mamutovci

Alcatraz in barvitimi viktorijanskimi hišami (*painted ladies*) in, žal, največjim številom brezdomcev v Ameriki. Ne bi hotela živeti v tej deželi, a če bi že morala, bi izbrala San Francisco.

»Vamos – gremos!« se Rok še zadnjič pošali s Carlosom, ko se na osrednjem trgu Union Square vkrcavamo na avtobus za odhod na letališče. »Le kako bomo preživeli, ko nas ne bo nihče več sekiral, kako si bomo spet znali sami organizirati svoje dni?« malo za šalo malo zares potarna sopotnica Jelka. Strinjam se z njo. Res nam je bilo lepo.

80-84 Brisbane Road
St. John's Park NSW 2176
Tel: (02) 9426-1000
E-mail: triglavinfo@mountiesgroup.com.au
Piše: Martha Magajna: (02) 9609 6057

KAJ JE NOVEGA V KLUBU TRIGLAV MOUNTIES?

Vsaka druga nedelja v dveh slovenskih klubih v Sydneyju izmenično privabi ljudi s slovensko glasbo in družbo prijateljev, ki jih radi vidimo. V preteklem mesecu smo v klubu Triglav Mounties res imeli smolo. Veliko število rezervacij nam je obetalo polno dvorano Slovencev vseh treh generacij, z dobro slovensko hrano in prijetno družbo ob poskočni slovenski glasbi, ko je transformator, ki nas je oskrboval z elektriko, nenadoma odpovedal. Ves okoliš z našim klubom vred je ostal brez elektrike. Šele proti koncu dneva je električarjem uspelo popraviti napeljavo, vendar je bilo, žal, za prireditev prepozno.

Na začetku septembra je prišel na vrsto OČETOVSKI DAN, tudi v vseh slovenskih organizacijah hkrati. Otroci so se potrudili, da bi odpeljali očete na kakšen lep in prijeten kraj, da bi jih razveselili. Tudi Klub Triglav Mounties je bil poln družin vseh narodnosti. Nič čudnega, saj je hrana pri nas odlična, otroška igrišča pa vedno polna. Vse družine iz okolice so naši stalni gostje, še posebej, kadar je na vrsti družinska prireditev.

In tako smo končno prišli do meseca oktobra. V tem mesecu smo od naših sosedov prevzeli navado, da slavimo

»Oktoberfest«. V avstralskem podnebjju so se tudi Slovenci navadili v vročini popiti vrček piva, da se malo ohladijo.

Predsednik Peter je organiziral tekmovanje.

Za zabavo so bili pripravljeni vrči piva različnih vrst. Označeni so bili samo s številkami, tekmovalci pa so poskušali

Frank Lorbek

uganiti, katero vrsto piva so natočili v njegov kozarec. Zmagovalec (ali zmagovalka) je dobil nagrado. Za tekmovanje se je prijavilo tudi nekaj deklet, ki pa, žal, niso imele sreče. Videti je bilo, da imajo moški več prakse s prepoznavanjem piva.

Za dobro razpoloženje pa nista dovolj samo dobra hrana in okusna kapljica. V Sydneyju imamo srečo, da imamo kar dve glasbeni skupini, ki znata zaigrati poskočne slovenske polke in valčke, ki spravijo ljudi v veselo razpoloženje. Tokrat so nas zabavali »Alpski odmevi« (Alpine Echos), ki jih vodi odličen harmonikaš Štefan Šernek junior.

Še ena privlačnost dneva je bilo žrebanje »srečnih vrat«. Vsak gost je pri vstopu v klub dobil listek s številko,

ki so ga proti koncu prireditve vložili v boben in določeno število listkov izžrebali za lepa darila. Darila je izžrebala najstarejša članica Sofija Šajn.

Sofija Šajn je izvlekla prvo številko in Ivana Krobe je dobila »hamper«, škatlo s številnimi darilci in sladkarijami. Za naslednjega dobitnika je Sofija izžrebala Lojzeta Magajno. Tudi Lojze je dobil enako škatlo kot Ivana, polno sladkarij in različnih darilc.

Večino sladkih dobrot smo si razdelili s prijatelji za mizo. In tako se je končalo še eno prijateljsko srečanje.

ČESTITKE WALTERJU ŠUBERJU

Walter Šuber, eden od članov druge generacije slovenske skupnosti, je že veliko let aktiven član posvetovalnega odbora Triglav Mounties. Poleg tega ga je pred petimi leti večina slovenskih organizacij NSW soglasno predlagala za člana Sveta vlade Republike Slovenije kot zastopnika Slovenske skupnosti NSW. Ko mu je potekel mandat, je bilo spet soglasno predlagano njegovo

podaljšanje za naslednjih pet let in ta predlog je pred nekaj dnevi potrdila vlada.

Walter, želimo ti vse najboljše pri tvojem delu, in ti izrekamo iskrene čestitke.

Valter Šuber se je rodil v Kopru, v družini Albina in Alde Šuber. Ko je bil star tri leta, se je družina preselila v Avstralijo. Valter je z materjo ostal v kampu Bonegilla, očeta pa so poslali na delo v železarno v Port Kembli. Tri mesece kasneje je oče našel stanovanje v Cringilli in družina je dobila svoj prvi dom v Avstraliji. Pet let kasneje se je družina vrnila v Slovenijo, vendar so se po šestih mesecih odločili, da se spet vrnejo v Avstralijo, tokrat za vedno. Valter je začel obiskovati osnovno šolo Coniston Primary in odločili so se, da njegovo ime in priimek spremenijo tako, da bo primernejše za sošolce in avstralsko življenje – Walter Suber. Sprememba je

bila samo zunanja, Walterjeva zavest in korenine so bile in ostale trdno zasidrane v Sloveniji, v slovenski kulturi in tradiciji.

The Suber's were one of the most active members of the growing Slovenian community in Wollongong, with Walter contributing much of his time and effort to his family and his community. After his family purchased a poultry farm in Thirlmere, Walter continued his schooling in Picton and eventually went on to become a metallurgist trainee at BHP Steelwork.

His career only flourished from there, with jobs spanning across quality assurance, the export department and customer service. Three years after working in Research and Technology at John Lysaght, Walter moved to Sydney in 1985 to take on a role as a Technical Representative. In the late 1980's Walter became the Sales coordinator for the NSW Distributor Market and toll processing for BHP steel, managing

a team of six people and a market of \$120K.

In 1994 he left BHP and moved to a privately-owned company Sheet Metal Supplies as their Technical Manager.

In 1995 he moved across to OneSteel as their Business Development Manager, developing new business opportunities for the Sheet and Coil business unit. In 2005 he was appointed at the Customer Services Manager overseeing the NSW customer serviced team.

In 2013 BlueScope Steel acquired the OneSteel business and currently Walter is the Market Development Manager for the Sheet and Coil division.

Outside of work Walter has held various positions and has been the President of the MEIA Manufacturing and Engineering Institute of Australia and the SIA Sheet Metal Industry Association.

Even though Walter was heavily focused on his flourishing career, he never lost sight of his family and community, and continued his involvement in Slovenian activities once in Sydney. Triglav Club and St Raphael's Church in Merrylands were thriving at this point, and Walter enthusiastically contributed to and involved himself with all that was happening. He joined the Slovenian folkloric dance troop headed by Ivan Kozelj, where he met an equally vivacious young Slovenian, Kristine Berginc. The two young dance partners eventually married in 1989 and have three beautiful children, Daniel, Stephanie and Andrew.

Walter's commitment to his involvement in the community led to his joining of the advisory board at Triglav Club, during the time of the Panthers group acquisition of the club.

SPOROČILO ČLANOV TRETJE GENERACIJE

Over the decades countless Slovenians have contributed towards Triglav's development and with the new generations coming through, the future looks promising. Many of those who were present at the establishment of the club in the early years, have sadly passed away. However, we are fortunate to still have present quite a few who are able to share their experiences and stories of those golden early years at Triglav to the next generations. Currently at Triglav, we have an incredible group of individuals from all generations who are committed to sustaining cultural traditions and always happy to support club activities. As a committee member for two years now, I am so incredibly proud working alongside my committee colleagues with all our community events and continually striving to engage young Slovenians. It is my love and passion for my community and Slovenian culture that drives my high engagement and community minded approach. We have had some great

Daniel Bosnjak, Stefanie Fabjancic
in Jordan Covich

successes with events, with the Triglav Mounties Cycling Club and always continue to look at new initiatives. Recently we welcomed Stefanie Fabjancič to the committee, a driven and passionate young Slovenian.

At the August AGM, most of the committee members were re-elected and I was thrilled to see another third generation, Stefanie Fabjancič, join the committee. Since her childhood years Stefanie has been involved in countless communal events, sharing her perspective, strong interest, and love for her Slovenian heritage. She has articulated to the

community on many occasions of how proud she is of the devotion of generations before her, including that of her parents and grandparents. Welcome Stefanie, a great addition to the committee. Wishing you all the best.

On behalf of President Peter Krobe and the Triglav Mounties Advisory Board, we wish you a very Merry Christmas and Happy New Year 2024.

Vesele in blagoslovljene božične praznike, srečno novo leto 2024.

Jordan Covich

Triglav Mounties
Advisory Board Member

Veselje v Klubu Triglav

Oktober 2022 so moja mam Zofija Šajn ob 50. obletnici ustanovitve Kluba Triglav Mounties v Sydneyju obdarili s cvetjem kot najstarejšo živečo in neprekinjeno slovensko članico kluba. Zofija je še posebej uživala ob ogledu bogate zgodovine Kluba Triglav, ki jo je Jordan Covich iz Svetovalnega odbora Triglav Mounties predstavil v powerpointu. Obudila je veliko resnično veselih spominov.

Tukaj je odlomek iz Zofijine osebne zgodbe:

Danilo in Zofija Šajn sta se v Klub Triglav vključila leta 1972, skoraj na samem začetku njegovega delovanja. Od leta 1972, ko smo se preselili v zahodni del Sydneyja nedaleč od Triglava, se je naša družina hitro vključila v večino družabnih dejavnost kluba. Z bratom Jožefom pa sva obiskovala dopolnilno šolo, ki so jo tam za otroke ustanovili gospod Jože Čuješ, gospa Mariza Ličan in gospod Peter Krobe.

Oba moja starša sta se rada udeleževala družabnih dogodkov, pa tudi z bratom sva jih rada obiskovala. Danilo in Zofija

Danica in Zofija Šajn

sta bila zelo družabna človeka in sta bila znana vsej skupnosti Triglava. Pri nas doma je bil osnovni jezik slovenščina, zato nama z bratom ni bilo težko uglasiti se z odraslimi, z drugimi otroki pa sva se seveda pogovarjala predvsem v angleščini. V Triglavu smo se udeležili nešteti plesov in piknikov, srečanj in seveda pouka slovenščine. Joseph je bil nadarjen igravec klavirske harmonike, ki je spremljal nastope otrok na prireditvah; v klubu smo veliko igrali tudi v otroških predstavah.

Kmalu pa je v klubu prišlo do velike spremembe, saj se je začela gradnja uradnih klubskih prostorov. Na dva hektarja velikem zemljišču v St John's Parku v Sydneyju je rasel velik in zelo funkcionalen klub. Od takrat sta bila v klubu dejavna tudi moja starša.

Številne Slovenke in Slovenci v Sydneyju, najpogosteje pa cele družine, so se pripravljali na težko delo, ko so gradili klub iz nič. Med njimi so bili tudi moji starši. Ker je bil oče po poklicu betonar, je začel pomagati pri težkem delu pri pripravi temeljev ter polaganju jeklenih in betonskih plošč. Zagotovil je tudi težke stroje, potrebne za takšen projekt. Za to je bil plačan. Ko je bilo treba položiti veliko betonsko ploščo, se je zbralo toliko prostovoljcev, ki so pomagali očetu in njegovim delavcem, da je po končnih izračunih ugotovil, da lahko klubu povrne del denarja za stroške, ki ga je sprva zahteval. Moja mama s ponosom in nostalgijo hrani novico, ki je bila objavljena v takratnem časopisu *Nova doba*, da je oče ta sredstva vrnil Triglavu. Znesek je znašal \$5.000, kar je bilo takrat kar lepa vsota. Za vse prostovoljno delo, ki sta ga oče in mati opravljala v klubu, sta leta 2008 prejela nagrado za življenjsko delo, oče pa je postal tudi njegov častni član.

Danilo Šajn kot betonar pri gradnji Triglava, 1979

Danilo in Zofija Šajn praznujeta v klubu Triglav, 2018.

Zofija je možu vedno pomagala pri vseh delih, in ko je bila stavba leta 1981 pripravljena za vselitev, se je takoj javila za dežurno v baru ob številnih prireditvah. Oba z bratom sva po dopolnjenem 18 letu tudi prostovoljno pomagala v baru. Mama je bila dva mandata tudi članica odbora Kluba Triglav. Na srečo pa

očetu ni bilo treba hoditi z mamo na vsak mesečni sestanek, ker je znala voziti, čeprav jo je pogosto spremljal.

Moja mati je zame izjemna ženska. Rodila se je 12. 7. 1926 v Zabičah v Sloveniji in kot edina od svojih štirih sester in devetih svakinj pridobila voziško dovoljenje. V Avstraliji je vozila od 50. do 93. leta starosti. Eden njenih najlepših spominov na

Zofija bere pozdrave v Škofji Loki, 1978.

Klub Triglav je, ko jo je takratni predsednik Peter Kroppe leta 1978 na izseljenskem pikniku v Škofji Loki izbral za predstavnico Kluba Triglav, kjer je nervozno a pogumno nastopila v imenu Triglava. Tudi jaz sem bila tam in ji nudila moralno oporo. Še vedno se dobro spomnim tistega dne.

Mama je bila dolga leta tudi članica ženskega pevskega zbora Triglav in nastopala je tudi na številnih prireditvah. Tudi pozneje sta se starša udeleževala večine prireditev; mama se jih udeležuje še danes. Leta 2018 smo na žalost izgubili očeta, mama pa še vedno ostaja zvesta članica Kluba Triglav in je hvaležna vsem, ki so tako nesebično prispevali k ustanovitvi in ohranitvi našega kluba. Po mojem skromnem mnenju si je mama zaslužila položaj najdlje živeče in neprekinjene članice.

Danica Šajn

članica Kluba Triglav Mounties

in aktivna članica Slovenske skupnosti Sydney

VAŠI DAROVI

BERNARDOV SKLAD: 500 \$: HASA NSW. **40 \$:** Angelca Dodič, Alojz in Palma Ašenberger, Anton Cevec, Zora Gec, Štefka Šoba, Miro Franetič, Elvira Mahnič, Frances Butinar, Betty Čeligoj, Virgilij in Dragica Gomizel, Nives Kocjančič, Kristjan Janežič, A. Topolovec, Emilija Kuzma, Toni Dolinar, Cilka Ninkovič. **30 \$:** Jožica Petelin. **25 \$:** Jožefa Jakša. **\$20:** J & A Barbiš, Milena Birska, V. Ciper. **10 \$:** Branko Repolusk, Milka Mikac.

ZA MISIJONE: 510 \$: Slovenska skupnost Adelaide. **500 \$** N/N ACT.

ZA P. PEDRA OPEKO: 200 \$: Milka Brožič.

ZA POPLAVE: 200 \$: A. Topolovec.

Moje potovanje v domovino Slovenijo

Travelling to the homeland of my Slovenian grandparents was an incredibly emotional and fulfilling experience for me. Every step of the way, I was flooded with an abundance of feelings and thoughts that reaffirmed my love and immense sense of pride for my Slovenian roots, culture and community. I was able to absorb the local culture, traditions and advance my Slovenian speaking skills, learning and increasing my Slovenian vocabulary. Already having a great understanding of the language, I was able to engage with my relatives and locals in bars, restaurants, shops and with any other person I encountered. This trip had been a long time coming due to being scheduled in 2020, covid had gotten in the way and we had to put it on hold. However, the countdown was on and each day my excitement grew as I was waiting to see my family. Accompanied by my mother and grandmother we were preparing for our arrival into Jože Pučnik Airport Ljubljana. As we stepped off the plane, we were greeted with open arms by our beautiful family and the excitement in my heart only grew stronger. Tears of joy streamed down my face as I saw their familiar faces again, waiting just metres from the exit, most of whom hadn't changed a bit.

Throughout my stay, I embraced every element of the homeland: the delicious food, the vibrant music and the warm and welcoming locals. Driving along the motorway from Ljubljana airport, memories flooded back of Slovenia's natural beauty, from my trip 11 years ago. It was a sunny and blue-sky day for our arrival, and I was overwhelmed with feelings of joy and anticipation, especially as we made our way up the driveway of my family's house I had longed for my return to Slovenia.

Staying with our wonderful family was an absolute delight. Enjoying each other's company and going on great day trips was amazing. In traditional Slovenian style we tried and ate plenty of well-known food and had home-made whiskey, wine and schnapps every day. I felt like I was on top of the world, especially when we were drinking a shot or two of whiskey before midday. We enjoyed a range of traditional Slovenian food such as home-made soup, doughnuts, salami, cheese, ajvar, roast pork, chicken schnitzel – the list goes on and doesn't end there. The continuous eating, in combination with the fresh air and delightful company of family, made this experience one I will never forget.

Exploring the Slovenian Aldi and trying all the different ice cream was an absolute treat. Walking around the local streets I was greeted with the warmth of locals, especially as I entered Mercator (Slovenian grocery store) and made a purchase, the employees were overjoyed to have someone from Australia. Slovenia is a small yet remarkable gem of Europe that offers so much to so many.

During my travels, I was invited to the Slovenian National Assembly, which was an absolute honour to catch up with members who were in Australia earlier

this year. Members of the National Assembly – Ms Vera Granfol, Ms Polona Klemenčič and Ms Suzana Lep Šimenko – delightfully welcomed me and gave me a tour of the exquisite building, designed by architect Vinko Glanz. Establishing connections between Australia and Slovenia is crucial for both countries. It provides individuals from both nations with the opportunity to learn, connect, collaborate and establish new resources

and capabilities for the future. I also had the opportunity to visit the Office for Slovenians Abroad in Ljubljana, where I gained insight into the role of the Office for Slovenia, the countries around the world and the importance of their contribution on a worldwide scale. Uros Stibilj, who I had first met when he came to Australia for the HASA NSW 20 year celebration in March, had kindly given me a tour of the building, showing me the several rooms and giving me a short explanation of the history of the Office of Slovenians Abroad and those who have occupied the role as The Minister for Slovenians Abroad for the Government of the Republic of Slovenia.

I wish to express my sincere gratitude to the members of the National Assembly and the Office of Slovenians Abroad for their warm welcome and the time they took out of their day to greet me and accompany me on the tour around the buildings. I thoroughly

enjoyed the walk and meeting with the members, in particular greeting members just passing by who were overjoyed to have someone from abroad visiting the National Assembly.

Another highlight was visiting pater Ciril Božič, who we met at Brezje. While chatting with him about life in Slovenia, he reminisced on the good times he had whilst living in Sydney and was curious to know our plans for our visit to Slovenia.

A trip to Slovenia wouldn't be complete without a visit to Lake Bled. The day we went to Lake Bled it was quite cool with the weather and not so crowded either. Having a delicious lunch at The View located in the Grand Hotel Toplice, we had a front row seat to the best picturesque view of Bled. Accompanied by my grandmother's brother, my grandmother went for a short walk with him, whilst my mum and I had gone to find our place amongst everyone else who was keen on cooling off with a swim in Lake Bled. I couldn't leave without trying the delicious kremsnita (vanilla slice) while taking in the local charm, exploring the local shops and cooling off with a swim in the breathtaking lake. It was a truly magical experience that I will forever hold in my heart, especially as I experienced it with my grandmother, Jerica Grzelj.

Spending time with my family who live so far holds immense importance for my entire family. It allowed us to strengthen the bonds we share with our loved ones, creating lasting memories and deepening our connections. We shared experiences, exchanged stories and just laughed. Making the effort to spend quality time with distant family reminds us of the love and care that surround us, no matter the miles that separate us.

My love for Slovenia deepened throughout this journey. The richness of the culture, the warmth of the people and the beauty of the land resonated with me on a profound level. It delivered to me an added layer of depth to Slovenian cultural life in Australia and provided me with the opportunity to gain a perspective of life in Slovenia. Discovering my roots in this picturesque country stirred a sense of belonging and pride that will forever be etched in my heart. Slovenia is not just a place of my ancestry; it's a piece of my soul and a connection that will be sustained through generations down the line.

Jordan Covich

*Triglav Mounties Advisory Board Member
Manager – Voice of Slovenian Australians*

ROJSTVO

Kratka zgodba

Božič se bliža, bom spet sam? Verjetno; kot milijoni drugih starejših sivolasi korenjakov. Ni mi do tega, da bi si omislil družabnico s Filipinov, kot sta naredila Marko in Stanko. Sem pač izbirčen.

Rodil sem se pred 72 leti, pravzaprav sem prišel na svet iz trebuha mame, ki me ni hotela, ki si me ni želela, a me je morala roditi, ker je bilo prepozno za splav. Bil sem njen prvi in zadnji otrok. Bila je poslovna ženska, ni imela časa za dom in otroke. To je delno vplivalo na moj samostojni značaj.

Nočem govoriti o tem rojstvu, nisem si ga želel in nisem ga pričakoval. Tiho kot gobica sem spal in čakal, da pride moj trenutek. Trenutek, ko bom začutil, da sem zaželen. Ko bom zavohal, da je zrak čist in je pomlad in ni neurja in da si me tu, na Zemlji, nekdo res srčno želi. Ne, da me potrebuje, da si me želi. Ko, sivi starček, takole premišljujem malo pred božičem, dvomim, da veliko ljudi razume razliko med »ljubim te, želim si življenja s tabo« in »ljubim te, potrebujem te«.

Bolj malo uspeha sem imel s to željo – biti res zaželen. Velikokrat sem se spraševal, koliko otrok se rodi zaželenih? Matere ni več; bila sva prijatelja, a vsekakor me je ona potrebovala bolj, kot jaz njo, posebno na stara leta. Vendar je bilo vsako leto za božič vse pozabljeno in odpuščeno. Mama, če si kje v nebesih in me slišiš, *pogrešam te*. Pogrešam tvoje modre oči, tvojo potico, tvoj čvrsti objem, ko sem prihajal k tebi na obisk. Kako si govorila, da ti je življenje kot pesek steklo med prsti. Preveč dela, premalo smeha. Ja, zdaj se temu smejimo, a takrat, v tvoji mladosti, je bilo vse bolj v temi, prikrito, posebno za nezakonske matere. Cerkev je imela svojo moč in seks ni bil za uživanje, ampak samo za delanje otrok. Zato ni čudno, da se je mama vse življenje spraševala, kaj je ljubezen in kaj je orgazem. Ne enega ne drugega ni srečala na svoji poti. In če jaz pišem tako, kot da prihajam z Marsa, to verjetno drži; menda sem se starokopiten že rodil! Jabolko ne pade daleč od drevesa. Brez otrok še vedno upam, da najdem žensko, ki me ima rada bolj, kot me potrebuje. Ampak verjetno sem čakal predolgo. Mogoče bi pomagalo pismo dedku Mrazu? Saj pravijo, da na stara leta postanemo otročji.

Spomnim se, ko je nekega dne pri verouku (kamor me je mama prisilila hoditi) duhovnik rekel: *»Mi, duhovniki, se trudimo, da bi bila Cerkev kot mati, ki sočustvuje s človekom in mu želi pomagati.«* Bruhnil sem v živčen smeh. Hvala Bogu so me nagnali ven in izključili. Zakaj me je pograbil smeh, ki je bil bolj podoben kriku krvaveče zveri, seveda nihče ni razumel. Star sem bil enajst let, mama je bila nesrečna alkoholičarka, ki je tako brezupno iskala sebe in vsaj žarek nekakšne sreče, da ni imela časa ali daru sočustvovati s komer koli. Ta duhovnik pa je pridigal, da so vse mame na tem svetu za čustvovanje in pomoč,

kot bi bilo to nekaj naravnega. Duhovnik ni hotel vedeti, kolikokrat sem svoji mami pomagal domov, pobrisal za njo pobruhana kopalnico, jo umil, jo potolažil, ko je obupano jokala. Drugi dan pa je, lepo urejena damica, vse pozabila in nadaljevala svojo službo profesorice.

Nimam najlepših spominov, a verjetno je bila tudi ta moja temna mladost za nekaj dobra. Kmalu sem se osamosvojil, potoval, se razdajal in tu in tam našel drobtinico sreče. Kako je vsaka pomlad bleščeča, topla in nežna, in kako se začnemo tresti od strahu, ko vstopimo v našo jesen. Kako nas kar razganja od enega samega groznega vprašanja: *»Je to vse, življenje? Je to vse, ljubezen? Je to vse, životariti v neki pisarni na univerzi? Je to vse, je to vse?«*

Pa vendar sem večkrat ljubil, se predal; no, tako napol. Bilo je čudovito, žvrgolela sva kot dva golobčka, potovala, pridno gradila, garala, varčevala kot vsi najini sosede in prijatelji. Ironija življenja. Vse se enkrat konča, vse se spreminja. Imam že druge umetne zobe in čakam, da vse mine. Postajam len in preveč zahteven. Vedno bolj mrtev postajam, osamljen – deloma razočaran, deloma prestrašen. Smrt, si blizu? Težko je recimo vedeti, ali so moje bolečine povezane s starostjo ali pa sem mogoče bolan? Sem depresiven ali len, ali pa se tako zelo spreminjam zaradi staranja? Nekdo je rekel, da je staranje za ta »korajžne« ... Premišlujem. Se samo meni zdi ali drži, da so me vsi nekako potrebovali, nihče pa si me ni res želel? Želel, kot si želimo toploto sonca na goli koži; kot si želimo nežen objem, ki ničesar ne pričakuje, ampak samo daje, zaupanje in milino. Tam okoli štiridesetih sem postal pesnik. Še vedno sem poučeval na fakulteti, toda začel sem ustvarjati, kot temu rečejo. Iz mene so lile besede kot kače in zmaji, precej strupeno. In, glej čudo: Slovenija je to sprejela odprtih rok. Nagrade tukaj, nagrade tam, kar slaven sem bil. A to je bilo obdobje mojih srednjih let, po konjsko sem brcal, ker drugega nisem znal. Psihiater je rekel: *»Moška kriza srednjih let, minilo bo.«* In je minilo. Počasi sem se zredil, zgubil sijaj v očeh, zbežal pred samim seboj. Ah, spomini. Spomnim se tistega usodnega dne, ko se je življenje obrnilo v popolnoma drugo smer. Kot bi se me Bog usmilil in mi dal še eno ljubezen, preden me pokliče k sebi.

Oblečen sem sedel na obali, s fotoaparatom in majhno potovalko pri nogah. Jedel sem sladoled, edini družabnik pa mi je bil moj monolog. Prav zanimivo se je takole srečati s svojimi mislimi, spomini; jim dati prosto pot, se zagledati v sedanjosti, ponovno zaživeti preteklost. Okoli mene so tujci, gole prsi, kričeči otroci, debela telesa, ki se valjajo po mivki, se namakajo, mažejo ... Labirint človeških klobas. Ne spomnim se, da bi kdaj doma, na našem Jadranu, čutil tak odpor do golote, do maščobe. Iz potovalke vzamem zvezek, čutim da se rojeva pesem, izpoved, moram pisati, hočem pisati. Pišem, iz mene kar vre in kipi. Želim si golih nog steči skozi koprive in zajokati zaradi pekoče kože in staranja v samoti. Želim se gol predati vetru in zakričati ob prebujenju duše.

Umrlo je upanje za srečen zakon kot požgano drevo, izginile so želje po uspehu, slavi. Utrujen sem, moj Bog, rad bi segel globoko v prsi, iztrgal srce, ga umil s solzami, ga zacelil s poljubom, ga zavil kot darilo ... A za božič bom spet sam, ne potrebujem daril.

Odložim zvezek, moj dnevnik, v očeh imam solze. Če bi me videla mama! Mislim, da bi me, čeprav jih imam čez sedemdeset, strogo oštela, kako se lahko smilim samemu sebi? Bog ti odpusti grehe. Odložim zvezek. Zaslepi me modrina oceana in bleščanje sonca. Zagledam jo, kako vstane iz valov, si z obraza pogladi kratke lase in se mi bliža. Kaj se dogaja z mano? Nekaj živalskega se prebuja v meni, v želodcu me grabi, kri mi butne v glavo. Za božjo voljo, kaj je to?

Z živalsko radovednostjo »prostega« moškega jo takoj ocenjujem. Ni slaba, bolj okrogla je kot ne, čudovite polne prsi ji silijo iz kopalk, z dolgimi rjavimi nogami stopa proti meni. Kot privid iz nebes. Toda nihče drug je ne opazi. Mojih let je, mi stari smo nevidni. Nihče drug je ne opazi niti ne gleda. Kaj je torej narobe z mano? Šele zdaj na moji desni zagledam prazno brisačo, knjigo in očala. Ravno tja gre. Niti pogleda me ne, lahko bi bil kup pasjega dreka, ne zanimam je. Mirim se: bedak, pusti jo pri miru, te ni sram, pri tvojih letih? Sem mar sam kriv, če se v meni nekaj prebuja? Naj zaprem vsa vrata in okna? Naj ostanem polž, skrit v svoji hišici? Zakaj sem zbežal tako daleč, če ne zato, da se najdem? *»Hallo, do you have the time, please?«* Pogleda me, kot da sem padel z lune, in zavije z očmi, češ, kaj ne moreš biti malo bolj originalen? *»No speak English,«* odgovori. *»Tudi jaz sem tujec,«* ves navdušen razlagam v angleščini z močnim naglasom, ona pa gleda skozme, kot da sem pajčevina. Potem se uleže na hrbet in zapre oči. Aha, torej nisem njen tip? Naj odneham? Ne, blazno mi ugaja, v mojem telesu se res nekaj prebuja. Misli drviyo, *allegro vivace* sto kilometrov na sekundo. Načrtujem, se sprašujem, se prepiram, ne morem verjeti, kako skozi moje telo dere potok strasti. Razbesnel se je, ko sem jo zagledal stopiti iz valov. Molčim, o vsem moram razmisliti.

Jebela, potrebujem pogovor, svežo sapo na obrazu. Počutim se kot kompost; star, izprazen. Kako že pravijo Angleži? *The chemistry is right.* Tega ne smem prezreti!

Iz torbice potegnem knjigo, mojo peto zbirko pesmi, ki jo je objavila Cankarjeva založba. *»You see, this is me!«* ji ponosno maham s knjigo pred obrazom, da ne bo mislila, da sem kakšen potepuh. Da bo vedela, da nekaj sem! Odpre oči, se rahlo privzdigne, v njenih očeh se zalesketa nekaj takega kot prvi zvončki. Seže po knjigi, na kateri počivajo njena očala, in mi jo pomoli pod nos: *»This is me.«* Opazuje me, jaz pa njo; okoli oči in na vratu ima polno gubic. Prijazen nasmeh.

Zamenjava knjigi. Je kaj takega sploh mogoče? Ona gleda mojo sliko na zadnji strani, jaz njeno na naslovnici. *»Ana Schiaffi?«* Pokima. Ponudim ji roko, ona se dvigne, se usede in mi jo stisne z desnico. *»Parla italiano?«*

Veselo pokimam. Kakšna sreča, da sem na fakulteti študiral italijanščino in angleščino.

Moj Bog, kako sva se pogovarjala tisto prvo popoldne na obali Bondi. Preprosto sem začutil, da nočem več izgubiti niti sekunde svojega življenja. Da se ne bom več pretvarjal, da sem nekaj drugega. Da se ne bom več lagal sebi in drugim. Da ne bom več bežal. Da svojih močnih ramen ne bom več ponujal vsemu svetu, da se na njih razjoče in spočije. Da ne bom več živel zato, da jem in obujam spomine in se tu in tam svinjsko napijem, obenem pa dolžim mamu in ves svet za praznino v sebi in za svoja nihanja v življenju. In še nekaj pomembnega. Ne bom trpel zaradi stvari, ki jih ne morem spremeniti. Poplave, požari, vojne. Premalo življenja je še pred mano.

Z Ano sva zacvetela, se smejala mojim napakam pri italijanščini, se zjokala nad njeno pesmijo o ptici.

Ptica sem, pohabljena, z zlomljeno perutko, padam, trepetam v globino teme, ki me požira, tema nepoznanega, tema nedoživetega ... Ptica sem, pohabljena, ki želi si še enega poleta v svobodo, med oblake, v prostost; predati se vetru, jadрати, se spustiti, ribo uloviti, živeti, žvrgoleti, oh, leteti ...

Ana mi je priznala: »Včasih izgubimo pot, včasih izgubimo sebe. Poslušaj srce in telo – če boš iskren do sebe, boš ranil manj ljudi, kot pa če se boš skušal vesti tako, kot drugi pričakujejo in mislijo, da je prav. To si ponavljam, ker se mi zdi, da vse življenje mislim samo na to, kako naj se vedem, da bo prav, da ne bo kdo razočaran, da bodo vedeli, da sem pridna in dobra.«

Zdaj, po vseh teh mesecih ko skupaj živiva v Rimu, se še velikokrat pogledam v ogledalo. Še vedno pišem dnevnik: *»Journaling is very helpful for people suffering depression (Pisati dnevnik zelo pomaga tistim, ki imajo depresijo),«* mi je rekel psihiater.

22. 10. 2022

Sivi lasje, sivi brki in obrvi, kaj vidi Ana na meni? Kako se lahko dva tako najdeta? Poslušava Milvo, Mino, stare plošče, ki jih Ana neguje, tako kot neguje svojo kožo. *Lei non ti ama no no, lei non ti ama no no, e io non voglio vederti morire, morire per lei ... (Ona te ne ljubi, ne ne, ona te ne ljubi, ne ne, a jaz nočem gledati, kako umiraš, umiraš zaradi nje ...)*. Imava Aznavourja, tudi našega Fliserja, in Terezo, Kobala – njegove operete v italijanščini – pa kaj, vsi so najini idoli. Vsi, ki prepevajo o ljubezni. Kot dva otroka sva, še vedno se smehljava, ko leživa na obali v Ostii in drug drugega maževa z oljem. Obujava spomine na najino srečanje v Sydneyju. Spomine na najini telesu, kako sta se prebudili in našli. Na najine pogovore o vsem in ničemer. Včasih po večerji sediva med dišečimi pomarančevci na terasi in si bereva pesem, ki sva jo skupaj ustvarila.

Ženska

pijem te
kot da bo jutri konec sveta
ali da me bo kap
ali da boš zledenela
pijem tvoje ustnice, vrat

in tvoje oči in celo telo.
Ves pijan od tega belega
potoka strasti
te dišeče enigme, ženska ...
Pijem tvoj dih, draga
In se še in še vračam
Bolan
Pijan
a živ!

Moški

božam ti lase
poredne svilene kodre
oči potapljam v tvojih
kot da iščem zaklad

prsti božajo tvoja ramena
kako si močan!
Koliko miline čutim
vse bi žrtvovala
vse bi dala za ta sladki trenutek
dan za dnem, vse dokler ne
bom zaspala, drobcena starka
ki v jeseni je življenja
prvič
v ekstazi vztrepetala.

Ana je rekla: *»Nikoli ne pozabi, dragi, da sva kot luna in sonce, in če včasih česa ne razumeš o meni, če česa ne sprejmeš, si znova preberi najino pesem, in sprejel boš, ne da bi me razumel.«*

Ali ni to globoko? Sprejeti, ne da bi razumeli?

In tisti dan, tisti čudoviti jesenski dan, ko sva napisala to pesem, sem se rodil. Tako popolno, tako grozno boleče rodil, da bi tulil. Moje mrtvo telo se je počasi prebujalo, mišica za mišico, kot kača sem menjaval kožo, ne da bi vedel, kam je šla stara. Celo oči so dobile novo moč, videl sem brez očal.

Na božič brez snega na obali Avstralije sem se rodil, ker sem začutil, kako zelo sem zaželen, občudovan, spoštovan, ljubljen.

Angleži pravijo: *The rest is history*. Saj razumete, kajne?

Zdaj je za naju vsak božič nekaj posebnega. Naj živi upanje, naj živi ljubezen. Leta res niso pomembna. Pomembno je imeti pogum, da se še enkrat rodimo.

Zaprem dnevnik. Božič 2023 je pred vrati. Malo starejši sem in spet sem sam. Ana je dobila koronavirus in me zapustila. Vendar jo čutim – v stanovanju, v glavi, v srcu. Ne obupujem. Koliko sreče mi je dala v kratkem času. Srečen božič, draga. Šel bom k polnočnici in pel, hvaležen, ker sem te spoznal. Nikoli več ne bom sam.

Danijela Hliš

MAJDA DEŽMAN – DEVLIN

Majda se je rodila 19. septembra 1937 na Jesenicah. Njena starša Rudolf in Olga Dežman sta bila dobra in verna človeka. Ima dve sestri, Cveto in Martino, ki sta mlajši od nje, in brata Bena. Oče je bil katehet in je pripravljaval otroke na zakramente. Med vojno je prišel na Jesenice nemški duhovnik in oče je bil za prevajalca. Zaradi tega se je znašel na črni listi, da ga bodo ustrelili. Zato je pomislil, da mora z družino zbežati. Maja 1945 je družina sredi noči z dvema kovčkoma zapustila malo stanovanje. Majda je bila stara sedem let. Pet dni so hodili čez Alpe in prišli v Avstrijo, kjer so bili z drugimi begunci približno šest tednov na prostem. Bližnji kmetje so jim pomagali s hrano. Pozneje so jih z vlakom poslali v begunsko zbirališče v Lienzu, kjer so živeli leto dni. Nato so jih

1944 - Majda, Olga, Martina, Rudolf and Cveta Dezman
Majda, mama Olga, Martina, oče Rudolf in Cveta

za tri leta premestili v Camp Spittal, ki je bil bolj organiziran in otroci so radi hodili v šolo. Leta 1948 so družini dovolili, da se vrnejo domov ali emigrirajo. Oče Rudolf se je odločil, da bi odšli v Čile. Opravili so vse zdravniške preglede in bili sprejeti, a so dolgo zaman čakali na odhod. Oče je nato zaprosil za odhod v Avstralijo.

Ladja Anna Salen je odplula iz Neaplja proti Avstraliji 22. maja 1949 s 1.500 drugimi emigranti. Spali so v veliki kabini, ki je imela 30 do 40 pogradov – ženske in otroci skupaj, moški posebej. V spominu so ostale rjuhe na postelji, ki jih v kampih niso imeli. Deke, s katerimi so bili pokriti, pa so bile grobe in so jih praskale. Na ladji so se spoprijateljili z mnogimi ljudmi in ostali prijatelji

Majda - prvo sveto obhajilo, 25. maj 1944

Martina, Majda, Cveta

tudi po prihodu v Avstralijo. Po mesecu dni vožnje so 22. junija 1949 pristali v Sydneyju z dvema kovčkoma, v katerih sta bila poleg oblek še križ in ura. Križ ima še danes njen brat Ben, ki se je rodil v Avstraliji. Najprej so jih za nekaj tednov poslali v Bathurst Migrant Camp, 172 km od Sydneyja, nato pa v Greta Migrant Camp, 40 km od Newcastla, kjer so preživeli dve leti. Majda je tam šest mesecev obiskovala šolo, predvsem da se je naučila angleščine. Kasneje pa je v Maitlandu obiskovala katoliško šolo za dekleta, ki so jo vodile sestre dominikanke. Leta 1951 se je družina iz kampa Greta preselila v Camden, kjer je dve leti nadaljevala šolanje. Pri petnajstih letih je dobila spričevalo, da ga je uspešno zaključila. V času odmorov se je v šoli naučila tudi tipkanja. Leta 1953 je dobila službo v lokalni veleblagovnici kot pomočnica v pisarni. Iz pisarne so jo za dva tedna poslali v Sydney na tečaj, da se je naučila uporabljati stroj remington za računovodstvo. Pozneje je opravljala različna dela kot blagajničarka, tajnica, telefonistka in računovodkinja.

Enaindvajsetega marca 1953 se je rodil brat Benedict Joseph. Ker je bila mama zelo bolna, je sestra Cveta, stara 13 let, nehala hoditi v šolo, da je skrbela za bratca. Majda pa je morala delati, da je družina lahko preživela. Oče se je iz obupa zaradi bolne žene začel vdajati pijači. Ko je bilo Benu 17 mesecev, se je družina preselila v St Marys. Devetnajstega septembra 1954 so mami odpovedale ledvice in je umrla. To je bil žalosten Majdin 17. rojstni dan.

Novembra 1954 si je Majda našla novo službo v pisarni Halroyal Timber Co v Merrylandsu. Podjetje so vodili trije irski bratje in njihova mama. Zaljubila se je v enega od njih, Paddyja Devlina, s katerim sta se 26. januarja 1959

Majda in Paddy z otroki

poročila. V 12 letih se jima je rodilo šest otrok, tri deklice in trije dečki. Vsi so odrasli, našli so si dobre partnerje in zdaj je Majda babica 15 vnukom. Rada je del njihovega življenja in srečna je, ko jih vidi odraščati. Po dolgi bolezni, po 57 in pol letih skupnega življenja, je mož Paddy 19. junija 2016 umrl.

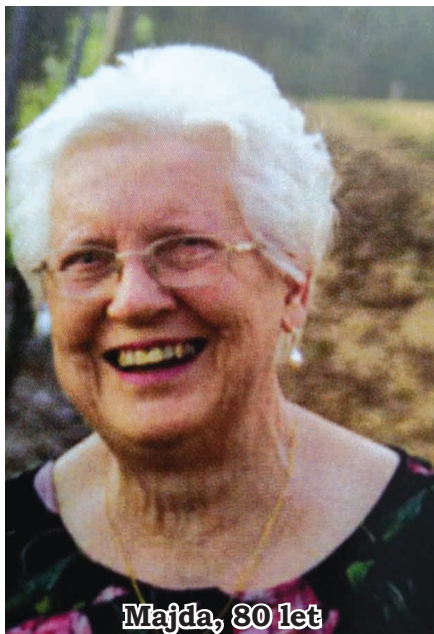
Pri 86 letih se Majda Bogu zahvaljuje za dolgo življenje. Velikokrat je bilo težko, a napolnjeno z veliko veselja. Ponosna je na vse člane svoje družine. Njeni otroci so večinoma zaposleni v šolstvu kot učitelji, nekateri so tudi ravnatelji. Vsi, tako kot mama, ljubijo glasbo. Z možem Paddyjem sta rada hodila k sv. maši v cerkev St Margaret Mary's v Merrylandsu, ki je blizu slovenske cerkve sv. Rafaela. Sedaj gre včasih z mano k maši, saj sva sosedni in prijateljski.

Rada imam Majdo, ki mora, ko govori slovensko, paziti, da se bo prav izrazila, saj je tu hodila v šolo in je kot otrok zapustila Slovenijo. In tako se obe učiva, ona slovenščino, jaz angleščino. Po 50 letih življenja v Avstraliji se tudi meni še kdaj zatakne, in rečem: »Majda, kako se to že reče po angleško?« Kdor Majdo pozna, jo spoštuje kot pošteno, delavno, ljubečo, vedno elegantno »zrihtano«. Moja prijateljica Majda je dama. Je zelo verna in rada jo imam.

P. S.

Kjer je bila trgovina z lesom na 11 Centenary Road, Merrylands, so zgradili stanovanjski blok, katerega lastnika sta St Vincent De Paul Society in Amelie Hosing, in v njem živijo revni ljudje. Sedemindvajsetega maja 2021 je škof Vincent Long blagoslovil ploščo v navzočnosti občinskih mož (občina Cumberland) in Majdine družine, ter zgradbo razglasil za Devlin Court. Paddyjevi starši so na to zemljo prišli leta 1921. Sin Bob Devlin je bil 17 let župan občine Holroyd. Majda je z možem Paddyjem 40 let kot prostovoljka delala v St Vincent The Paul Society. Od leta 1973 je redna naročnica revije *Misli*.

Danica Petrič

RAZMIŠLJANJA

Cilka Žagar

Tvoje je kraljestvo, tvoja je oblast in slava na veke vekov

Tako molimo in obenem upamo, da bo nekaj tega dodeljenega tudi nam, ki smo ustvarjeni po božji volji in podobi. Američani verno praznujejo Thanksgiving – Dan hvaležnosti. Dobri romarji so verjeli, da bodo vsi srečni, če bodo delali skupaj in si delili vse, kar bodo pridelali. Niso računali na to, da je Bog dal ljudem svobodno voljo in ima za preživetje vsak svoj načrt. Ko jim je pretela lakota, so si zadnje seme in zemljo razdelili in se za obstoj trudili vsak po svoje. Ugotovili so, da zasebna lastnina vzpodbuja ljudi k delu in varčevanju. Komunizem je obljubljal, da bodo vsi imeli, kolikor potrebujejo, in delali, kolikor morejo, toda kraljestvo, oblast in čast so voditelji ohranili zase. Ljudem so samo napisali predpise, da delajo, ubogajo in jih častijo. Iz strahu pred posledicami smo včasih vsi sledili njihovim predpisom, da ne bi izpadli starokopitni in neumni. Vedeli smo, da bodo drugače misleči kaznovani. Na koncu komunizem likvidira nasprotnike in te likvidacije imenuje herojska dejanja.

Po maši smo se pri kosilu spominjali pridige

Tone pravi: »Bog nas vedno opozarja, da se greh delati ne sme, ker nas čaka pekel.« Marija pripomni: »Več moramo moliti za odpuščanje grehov.« Angelca doda: »Meni je najbolj ostalo v spominu, da Bog ni ustvaril slabih ljudi. Bog ve, da smo včasih vsi malo manj pravični in dobri, kot bi hoteli biti.«

Jaka pravi: »Bog je dal vsakemu svojo glavo, da presoja, kaj je prav in kaj ni.«

»Brez dobrih del ne prideš v nebesa,« pravi Jožica. »Mene molitev osrečuje,« pove Marko.

Vsi smo poslušali isto pridigo, a razumel jo je vsak po svoje.

Pridiga me je spomnila na moj študij kriminologije, kjer opozarjajo: »Če bi bili vsi kaznovani za vsak prekršek, bi bili vsi v zaporu.« V istem učbeniku sem tudi prebrala: »Sodišča nimajo nobene zveze s pravičnostjo. Sodnik samo po zakonu zaključi prepir med dvema nasprotnikoma.«

Vsak po svoje iščemo pravo pot tudi v politiki. Izbiramo vodstvo, ker večinoma radi sledimo voditeljem. Vsak voditelj ima nekaj dobrega in nekaj manj sprejemljivega. Starejši se radi spominjamo, kako smo v mladosti vsi vedeli, kaj je prav in kaj ni. Celó malo diktature nam ni škodilo, saj tudi neskončna in demokracija nista vedno čisto prava pot.

Ko si s prijateljico ogledujeva sliko v galeriji, v njej vsaka najde različno lepoto in vrednost. To opažam tudi, ko pri Vinnies prodajam stare obleke. Ena ženska

se navdušuje nad rumeno barvo, druga pa pravi, da sta zanjo sprejemljivi edino rdeča in črna. Bog nas je ustvaril različne, da v življenju vsak najde nekaj, kar ga veseli. Ni čudno, da star pregovor pravi: »Vsak po svoje Boga moli.«

Eni molijo, drugi pojejo, tretji pišejo ali slikajo. Nekateri darujejo dobra dela, drugi delijo dobre misli. Hvala slovenskim duhovnikom p. Darku, p. Simonu Petru in p. Davidu, ki vztrajno združujejo in vodijo našo slovensko skupnost.

Ljubezen

V trgovini sem srečala Petra. V vozičku je imel veliko zavojev različnih semen. Vprašala sem ga, kaj bo z njimi, in odgovoril je: »To je za ptice. Rad imam ptice. Zanje porabim več, kot porabim zase. Pridi jih pogledat.«

Pokazal mi je majhno kletko s kanarčki, ki žvrgolijo v dnevni sobi, in drugo z govorečimi papagajčki v kuhinji. Šla sva na dvorišče, kjer ima velike kletke s papagaji. »Zakaj jih imaš v kletkah?« sem vprašala. »Rad jih gledam,« pravi Peter.

Helena pripoveduje o svojem možu: »Strašno rad me ima. Pravi, da bi raje oba ubil, kot živel brez mene.« Peter žrtvuje denar, da jemlje svobodo pticam, in Helenin mož živi v strahu, da ga bo žena zapustila.

Kaj je ljubezen? Seveda so o tem razmišljali in pisali modreci vseh časov.

Moje sodelavke – redovnice so se odrekle lastnim željam in ljubeznim, da so postale prijateljice vsem. Vsi smo jih imeli radi. Z njimi sem delala več kot trideset let in občudovala njihovo vsestransko požrtvovalnost, potrpežljivost in dobro voljo. Meni to ne uspe. Mogoče one več molijo. Mogoče se borijo proti skušnjavam tako kot Jezus v puščavi.

Starost

Večkrat se spomnim prijateljice Ade, ki je rekla: »Razumela boš, ko boš imela moja leta.« Ada je bila 16 let starejša od mene. Res sem z vsakim letom bolj razumela njo in sebe. Starost deli blagoslove. Mnogo lažje je odpuščati drugim in sebi. Najlepše darilo starosti je čas med prazniki; čas brez obveznosti, čas za poslušanje, pogovor in sočustvovanje. Stari ljudje so ogledalo in luč na poti mladih. Pogosto se sprašujem, ali sem sama to, kar pričakujem od mladih.

Štiri tisočletni dolgoživi bor v White Mountains v Kaliforniji

Naša kultura

Rada se spominjam silvestrovanj v slovenskem klubu. Vsi smo bili prešerno razpoloženi, ko smo čakali, da se bomo objeli, se poljubili in si zaželeli srečno novo leto. Prijatelji in sovražniki smo objeti v krogu peli in nazdravljali. Ponavadi smo plesali in peli do jutra. To sta bila naš praznik in naša kultura. Nikogar tisti poljubi niso trajno poškodovali.

Zdaj so takšni izrazi veselja in navdušenja strogo kaznovani. Zdaj proslavljamo nogomet. Tam se ljudje lahko brcajo in tepejo za žogo, samo poljubljati se ne smejo. Če bo v prihodnosti prepovedan vsak telesni dotik, bodo morali vsakemu igralcu dati svojo žogo, da se ne bodo več topli zanj.

Spominjam se tudi pustnih običajev, ko smo se otroci oblekli v maskare in na pustni torek šli od hiše do hiše ter povsod dobili krofe. To je bilo zadnje veselje pred postom. V Franciji so temu rekli debeli torek – Fat Tuesday (Mardi Gras). Ponekod je torek pred pepelnico znan kot Pancake Tuesday, ker je to zadnji dan veselja pred žalostnim obdobjem molitve in sprave pred veliko nočjo.

Zdaj to pustno praznovanje poznamo kot parado Mardi Gras, ki je namenjena predvsem LGBT skupnosti. Tam se svobodno poljubljajo ljudje, ki niso čisto prepričani, ali so ženske ali moški.

Zdaj praznujemo aborignsko tisočletno kulturo. Lepo je, da praznujemo njihovo drugačnost, vendar se ne bi smeli sramovati svoje. Trkamo se na prsi in obžalujemo, da smo tu in da delamo tako, kot so delali naši predniki. So naši predniki vredni manj kot predniki Aboriginov?

Novodobni kulturniki so novi revolucionarji, ki nam narekujejo, kaj naj praznujemo in kaj je sramotno in kaznivo. Prijateljica pravi: »Nič ne moreš, tako je pač danes. Mi samo sledimo modnim predpisom.«

Postopoma sprejemamo novo kulturo in se s strahom sprašujemo, kam smo prišli.

Bralcem *Misli* želim srečno, varno in mirno božično praznovanje, in naj z upanjem in ljubeznijo stopijo v leto 2024.

Družinske podobnosti

Ko se na starost srečujem s sorodniki, opazam očitne in manj vidne podobnosti med nami. Otroci in vnuki imajo poleg fizičnih značilnosti tudi talente, značajske lastnosti in nagnjenja prednikov. Torej naše podedovane vrline in slabosti niso popolnoma naša krivda ali zasluga. Vsej znanosti navkljub še nismo odkrili skrivnosti življenja. Tudi bilke življenja še nismo ustvarili. Igramo se le na igrišču, ki nam ga je namenil Bog in z daljnogledi začudeno opazujemo vesolje. Izdelujemo mikroskope, da bi odkrili sovražnike in prijatelje, ki jih s prostim očesom ne vidimo. Zavedamo se, da je vesolje neskončno in da se pod manjšim

skriva še manjše. Še vedno iščemo odgovore na vprašanja o tem, kdo smo in kam hitimo. Naše obzorje se širi, vendar se hkrati širi tudi krog neznanja. Na koncu spoznamo, kot je spoznal Sokrat: Vem, da nič ne vem.

Spoštovanje

Moja družina se strinja, da je Slovenija najlepša dežela na svetu, in da imajo Slovenci globoko spoštovanje do zemlje, rasti in posebno do sebe. Med drugim smo opazili, da čeprav povsod sedijo in jedo okusno hrano, nismo videli niti ene debele osebe. Kako je to mogoče? Marjan verjame, da v slovenski hrani ni konzervansov (preservatives) in da ljudje jedo samo sveže pripravljeno hrano. Celo kruh postane že naslednji dan trd in neužiten, medtem ko ga lahko imamo v Avstraliji v hladilniku dva tedna in bo še vedno enak. Tudi vsa druga hrana je v Avstraliji pripravljena tako, da je okusna (veliko soli, sladkorja in masti) in da ostane dolgo »sveža«. Marjan trdi, da ti konzervansi niso dobri za prebavo. Nekaj že mora držati, ker so se mi Slovenci zdeli energični, zdravi in veseli.

Ezopove basni za današnji čas (6)

Katarina Mahnič, riše: Zorka Černjak

Kamela

Ko so ljudje prvič videli kamelo, so se je prestrašili in pobegnili. Sčasoma so spoznali njeno milo naravo, se opogumili in se ji približali. Že čez kratek čas so opazili, da ta žival ne pozna besa, ko pa so jo do potankosti spoznali, so ji nadeli uzde in jo dali voditi otrokom.

Vse, kar je neznano, zbuja nezaupanje, strah, odpor. Ljudje mislijo, da morajo vsako stvar najprej spoznati, preden se ji približajo. Vse tuje izkušnje doživeti na lastni koži, da jim verjamejo. Vse neznano doumeti, da si sploh upajo iti naprej. Pa vendar je ravno v tem »neznanim« hkrati tudi usodna privlačnost, ki s tekom časa izgublja svoj čar. Strah in pričakovanje nadomestita spoznanje in naveličanost.

Z vsakim ciljem, ki ga dosežemo, z vsako stvarjo, ki jo popolnoma spoznamo, z vsakim človekom, ki se nam do konca odkrije, nekaj izgubimo. »Z vsako pesmijo me je manj,« je nekoč zapisal mlad pesnik. Nedosegljive stvari, po katerih smo hrepeneli in s strahospoštovanjem zrlili nanje, izgubijo čar, ko nam ležijo pri nogah in je hrepenenje izpolnjeno. So kot pohlevna kamela, ki ni prav nič kriva za to, da je bila v človeških očeh dolgo simbol divjosti in veličine. Z razkritjem svojega pravega značaja je razbila njihove iluzije in kaznovali so jo s prezirom. Kajti ljudje so jezni, če jih je strah brez vzroka, jezni, če se dolgo motijo. In preveč samoljubni, da bi priznali svojo zmoto. Veliko lažje je znižati vrednost tistemu, kar so prej občudovali in spoštovali.

Čar neznanega izginja tudi z odraščanjem. Otroka strahovi spremljajo na vsakem koraku, a že hip zatem se spremenijo v nekaj svetlega, še ne videnega, novega. Dan za dnem se mu odkrivajo nenavadne stvari; vsrkava jih vase, prosi za razlago, se jim čudi – dokler jim ne natakne vajeti.

Čudenje! Beseda, ki odraslim zveni kot naivnost, nerazgledanost, otroškost. Le zakaj bi se čudili sončnemu vzhodu, ko smo ga videli že tolikokrat? Zakaj bi nas moral vedno znova osupniti nezmotljivi mehanizem narave, odpiranje popkov spomladi, svetlikanje kresnic v poletnih nočeh, jesensko obilje plodov, zimska umirjenost? Zakaj naj bi spremljali mimo oken bežečo pokrajino, ko je v avtobusu tako prijetno spati? In zakaj bi se pustili očarati paru vdanih otroških ali pasjih oči, ko jih je toliko na svetu?

»Vsakdanjost nas ne najeda zaradi težav, ki nam jih prinaša, pač pa zaradi neprestanega ponavljanja vedno istih stvari,« piše Pronzato.

Najeda nas, ker smo mi tisti, ki mislimo, da se stvari neprestano ponavljajo, in tako s svojim prezirom do njihove neprestane drugačnosti ubijamo sami sebe. Si natikamo vajeti.

Redki so, ki se še čudijo in ljubijo tudi do konca spoznano: pa naj bo to stvar, misel ali oseba. Mogoče znajo v svojem odnosu ohranjati drobcene razdalje; le toliko, da varujejo skrivnost usodne privlačnosti.

MATICA POKOJNIH

od novembra 2022 do novembra 2023

Imena ter podatki o rojstvu in smrti pokojnih rojakov, od katerih smo se poslovili v zadnjem letu ali šele sedaj izvedeli za njihovo smrt.

VICTORIA

BRIAN MANNING PADDLE

r. 28. 11. 1935 Melbourne
u. 2. 10. 2022 Heidelberg

JOŽKO ŠUŠTAR

r. 26. 10. 1936 Novokračine
pri Ilirski Bistrici
u. 7. 11. 2022 Avondale Heights

STANKO STARC

r. 2. 2. 1939 Smokvica pri Gračišču
u. 12. 11. 2022 Avondale Heights

VENČESLAVA (Slavka) FRANETIČ, roj. CVETNIČ

r. 18. 9. 1937 Slovenska vas pri Pivki
u. 23. 11. 2022 Oakleigh

SERGIO BENČIČ

r. 4. 5. 1936 Salež (Hrvaška)
u. 26. 11. 2022 Footscray

ANA ZEC, roj. LAPANOVIĆ

r. 6. 11. 1964 Banja Vrućica (Bosna
in Hercegovina)
u. 16. 12. 2022 Heidelberg

JOŽEF GOJAK

r. 8. 5. 1931 Golac
u. 3. 1. 2023 Doncaster

DAVID ŠTRANCAR

r. 14. 08. 1973 Melbourne
u. 5. 1. 2023 Melbourne

OLGA ČURIČ

r. 15. 9. 1943 Trnje v Prekmurju
u. 8. 1. 2023 St. Albans

ZMAGOSLAV (VIK) KOŽELJ

r. 25. 2. 1949 Vrhnika
u. 12. 1. 2023 Melbourne

ALOJZ JAKŠA

r. 11. 6. 1943 Pribišje pri Semiču
u. 16. 1. 2023 Wantirna

FRANČIŠKA ŠAJN, roj. ŠAJN

r. 9. 3. 1947 Knežak
u. 23. 1. 2023 Melbourne

MARTIN DODIG

r. 28. 8. 1935 Košute pri Splitu
(Hrvaška)
u. 17. 2. 2023 Wantirna

VALTER PROSENAK

r. 14. 7. 1942 Slovenska Bistrica
u. 20. 2. 2023 Rowville

ANN (Anita) PLEŠKO, roj. MALLI

r. 6. 5. 1921 Črešnjevce pri Slovenski
Bistrici
u. 16. 3. 2023 Kew

VERONIKA SELJAK, roj. ČEH

r. 15. 1. 1939 Podvinci pri Ptuj
u. 18. 3. 2023 Point Cook

ANGELA ŠTIBILJ, roj. VIDIC

r. 22. 5. 1941 Vipavski Križ
u. 28. 3. 2023 Epping

JIM ZDRAVKO CEVEC

r. 1. 8. 1959 Seymour
u. 24. 3. 2023 Kew

JOSEPHINE NOVAK, roj. ŠPOLJAR

r. 28. 10. 1924 Bojačno (Hrvaška)
u. 5. 4. 2023 Lower Templestowe

IRMA BARIČ, roj. POZVEK

r. 4. 1. 1945 Sv. Jurij v Prekmurju
u. 10. 4. 2023 Coburg

FRANK (Franc) VOJVODA

r. 27. 3. 1933 Padež v Brkinih
u. 11. 4. 2023 Avondale Heights

LILJANA GUSTINČIČ, roj. JELENIČ

r. 21. 1. 1944 Račice pri Ilirski Bistrici
u. 22. 4. 2023 Fitzroy

ANA BUCAJ, roj. MEJAK

r. 18. 1. 1937 Podgaće (Hrvaška)
u. 20. 4. 2023 Richmond

EDVARD (Eddy) PERŠIČ

r. 7. 7. 1942 Ravne pri Črničah
u. 2. 5. 2023 Geelong

JOŽE (JOE) KRAMAR

26. 3. 1938 Slovenija
6. 5. 2023 Melbourne

ANTON (Zvone) STOPAR

r. 27. 6. 1943 Trzin
u. 9. 5. 2023 Melbourne

MARIJA BLAŽEVIČ, roj. KOPRIVEC

r. 10. 12. 1930 Zaklanec pri Horjulu
u. 2. 6. 2023 Dandenong

FRANC GROČL

r. 30. 7. 1923 Gornji Črnci v Prekmurju
u. 3. 6. 2023 St. Albans

STANISLAVA (Slavka) AMBROŽIČ, roj. ŽELE

r. 4. 4. 1937 Trnje v Prekmurju
u. 11. 6. 2023 Brighton

MARIJA GRIL, roj. ŠAJN

r. 16. 7. 1930 Knežak
u. 17. 6. 2023 Greensborough

MARIJA JERNEJČIČ, roj. MEDEN

r. 7. 4. 1929 Selšček pri Cerknici
u. 20. 6. 2023 Greensborough

KAROLINA MOHAR

r. 30. 10. 1935 Travnik, Loški Potok
u. 22. 6. 2023 Melbourne

ANTON ŠUŠTAR

r. 1. 1. 1930 Trpčane pri
Ilirski Bistrici
u. 5. 8. 2023 Newport

JOSIPA VERKO, roj. LOVRIĆ

r. 3. 7. 1942 Crikvenica, Hrvaška
u. 22. 8. 2023 St. Albans

AVGUŠTIN PAVLIČ

r. 25. 7. 1937 Gradin
u. 26. 8. 2023 Heidelberg

STANISLAV (Stenley) STOPAR

r. 2. 6. 1933 Dobravlje pri Ajdovščini
u. 31. 8. 2023 Box Hill

JOŽE GRILJ

r. 22. 2. 1933 Dolnji Zemon
u. 2. 9. 2023 Kew

ANTON ISKRA

r. 18. 8. 1933 Sušak pri Ilirski B.
u. 26. 9. 2023 St Albans

ALBERT LOGAR

r. 28. 9. 1929 Knežak
u. 5. 10. 2023 Melbourne

STANKO (STAN) DEBELAK

r. 30. 4. 1934 Buče
u. 9. 10. 2023 Mill Park

JOŽE ROZMAN

30. 3. 1937 Brezova Reber
18. 10. 2023 Endeavour Hills

MARTIN PEČAK

r. 23. 6. 1936 Bušinec pri Dol. Topl.
u. 25. 10. 2023 Keilor Downs

ALOJZ AMBROŽIČ

r. 6. 2. 1931 Smrje pri Ilirski B.
u. 29. 10. 2023 Vermont South

SOUTH AUSTRALIA

MARIJA MILOŠIČ, roj. IVANČIČ

r. 24. 5. Hrastovec pri Zavrču
u. 9. 11. Gawler

MILAN IVAN VRABEC

r. 30. 1. 1937 Slovenija
u. 8. 1. 2023 Adelaide

FRANC PERTZ HORVAT

r. 1927 Ločki vrh pri Destrniku
u. december 2022 Adelaide

KARLO (Charlie) FILIPČIČ

r. 20. 10. 1936 Pregarje pri Ilirski Bistrici
u. 27. 2. 2023 Adelaide

ANTON (Tone) IVANČIČ

r. 17. 3. 1934 Male Loče
pri Ilirski Bistrici
u. 24. 3. 2023 West Beach

MARJAN MATEJ PODOBNIK

r. 14. 9. 1955 Brisbane QLD
u. 4. 4. 2023 Adelaide

FRANC LAVRENČIČ

r. 13. 9. 1931 Logje pri Breginju
u. 25. 8. 2023 Adelaide

MIMI BOZANIĆ, roj. MOHOR

r. 21. 4. 1935 Mrzlava vas,
Čatež ob Savi
u. 17. 9. 2023 Adelaide

IGNAC (IVAN) ŠIMENKO

r. 25. 6. 2023 Strmec pri Leskovcu
u. 21. 10. 2023 Bedfor Park

JOŽEF PAHOR

r. 11. 10. 1933 Nova vas pri Sežani
u. 24. 10. 2023 Flinders Park

MARIJA RITOC, roj. PEVEC

r. 14. 1. 1934 Botričnica, Šenjor pri C.
u. 13. 11. 2023 Modbury

NEW SOUTH WALES

RENATO PUZZER

r. 5. 7. 1932 Slovenija
u. 29. 6. 2019 Mona Vale

JOŽEF – JOHN TEŽAK

r. 24. 3. 1924 Metlika
u. 1. 3. 2020 Tumut

STANKO SLOKAR

r. 4. 2. 1931 Lokavec
u. 4. 11. 2021 Coffs Harbour

MARIJAN – MARIO ŽVANUT

r. 10. 12. 1936
u. -. 7. 2022 Blacktown

ANDREJA TEŽAK

r. 23. 11. 1933 Škofja Loka
u. 11. 11. 2022 Tumut

VILMA JUŠIČ

r. 11. 1. 1929 Kozana
u. 26. 11. 2022 Concord

JOŽICA MAKOVEC, roj. KOREN

r. 9. 9. 1939 Zemono pri Vipavi
u. 11. 12. 2022 Kogarah

FRANCKA LAVTAR, roj. POLONČIČ

r. 11. 4. 1937 Zagradec
u. 15. 12. 2022 Blacktown

TEREZIJA MATUŠ, roj. GAŠPAR

r. 18. 5. 1935 Čepinci
u. 27. 12. 2022 Westmead

MARIJA SLOKAR, roj. BOLKO

r. 13. 12. 1930 Lokavec
u. 5. 1. 2023 Coffs Harbour

IVAN ŽIC

r. 4. 8. 1927 Punat, Hrvaška
u. 6. 1. 2023 Casula

MARIJA KLEMENC, roj. PECEVA

r. 1939 (83 let) S. Makedonija
u. 18. 1. 2023 Wollongong

JANEZ ŠINK

r. 21. 8. 1931 Poljane nad Škofjo Loko
u. 3. 2. 2023 Figtree

KATICA OGRIZEK, roj. DUH

r. 18. 11. 1931 Melinci
u. 4. 2. 2023 French Forest

IVANKA ŠIMEC, roj. RAJK

r. 1934 Bojanja vas pri Radovici
u. 19. 2. 2023 Bondi

KRISTINA FRANKIN, roj. SEVČNIKAR

r. 3. 12. 1938 Lokovica pri Šoštanju
u. 22. 2. 2023 Lidcombe

DUŠAN MARKOČIČ

r. 4. 7. 1960 Wollongong
u. 22. 2. 2023 Port Kembla

FRANC ŽABKAR

r. 20. 7. 1931 Straža pri Raki
u. 4.3.2023 Albion Park

MARJETA – GRETA PLATOVNJAK, roj. VILER

r. 13. 7. 1940 Trzin
u. 7. 3. 2023 Glenmore Park

JOŽE DEKLEVA

r. 15. 6. 1933 Petelinje pri Pivki
u. 9. 4. 2023 Fairfield West

MARIJAN HATEŽIČ

r. 22. 5. 1935 Podhum, Hrvaška
u. 22. 4. 2023 Lake Heights

ROMANA MUHA, roj. PECMAN

r. 30. 1. 1931 Smrje, Prem
u. 23. 4. 2023 Concord

ALOJZ SLATINŠEK

r. 14. 7. 1946 Ljubno ob Savinji
u. 3. 5. 2023 Guildford

JOŽE KOŠOROK

r. 17. 3. 1927 Lončarjev Dol, Sevnica
u. 20. 5. 2023 Prairiewood

MARTA KARBIČ, roj. BARIČ

r. 29. 7. 1936 Zavrhek pri Vremah
u. 23. 5. 2023 Liverpool

JOHN NEUMEISTER

r. 21. 8. 1926 Sv. Lenart v Sl. Goricah
u. 17. 6. 2023 Barrack Point

FRANCKA – FRANCES ZORZUT, roj. NAGODE

r. 10. 4. 1930 Gornji Logatec
u. 18. 6. 2023 Rooty Hill

HERMINA BRODNIK, roj. PEZDEVŠEK

r. 28. 11. 1935 Šmarje pri Jelšah
u. 25. 6. 2023 Wollongong

BORIS RADALJ

r. 25. 12. 1933 Vlaka, Hrvaška
u. 4. 7. 2023 Westmead

ANTHONY JOSEPH SELES

r. 11. 4. 1981 Bankstown
u. 28. 7. 2023 Georges Hall

ANTON ŠIMEC

r. 30. 11. 1934 Griblje pri Podzemlju
u. 28. 7. 2023 Paddington

FRANC KAVČIČ

r. 4. 12. 1930 Ljubinj pri Tolminu
u. 29. 7. 2023 Greystanes

ELIZABETH – LIZZIE MEZNARIČ

r. 13. 1. 1974 Guildford
u. 3. 8. 2023 Camperdown

DANICA MIRNIK, roj. PLAZER

r. 18. 7. 1936 Ljubljana
u. 3. 8. 2023 Bankstown

FRANC KRANJC

r. 2. 10. 1934 Volče pri Pivki
u. 10. 8. 2023 Blacktown

LUCIANO BOGATEC

r. 20. 6. 1928 Brescia, Italija
u. 11. 8. 2023 French Forest

ANGELA TANTINI, roj. BAŠA
r. 28. 8. 1935 Bač pri Knežaku
u. 23. 8. 2023 Westmead

VESELA ŽVEGLIČ, roj. DUJMIČ
r. 24. 1. 1950 Lepuri, Hrvaška
u. 31. 8. 2023 Goulburn

FRANK IVAN OBID
r. 12. 9. 1962 Blacktown
u. 3. 9. 2023 Windsor

KATARINA BREŠKON, roj. ŠPOLAD
r. 24. 4. 1933 Borjana
u. 19. 9. 2023 Berala

LIDIJA DUBROVIČ, roj. MEZGEC
r. 10. 1. 1937 Ostrovica pir Materiji
u. 5. 10. 2023 Randwick

ZORKA MARKOČIČ, roj. MARINIČ
r. 7. 10. 1935 Drnovk v Goriških Brdih,
u. 13. 10. 2023 Wollongong

NINO JOHN CHARLES SINČIČ
r. 26. 3. 1926 Kairo, Egipt
u. 20. 10. 2023 Auburn

AUSTRALIAN CAPITAL TERRITORY

LILIANA PENCA, roj. ROLIH
r. 8. 6. 1940 Kuteževo pri Ilirski Bistrici
u. 6. 3. 2023 Canberra

QUEENSLAND

RUDI VARGA
r. 30. 10. 1930 Dolenci v Prekmurju
u. 7. 8. 1999 Gold Coast

IVAN GREDELJ
r. 2. 5. 1941 Štajerska
u. 25. 12. 2019 Mareeba

JURE BRKIČ
r. 1. 10. 1976 Teslić, Bosna
in Hercegovina
u. 16. – 18. 5. 2022 Cameron Falls

VIKTOR PAHOR
r. 10. 1. 7. 1939 Liboje
u. 7. 3. 2023

MILENA CARLI, roj. DOLGAN
r. 26. 8. 1934 Gornja Košana
u. 5. 9. 2023 Redcliffe

WESTERN AUSTRALIA

JOŽICA ZAKŠEK
r. 20. 3. 1924 Radena vas
pri Mariboru
u. 17. 6. 2023 Perth

SLOVENIJA

P. TOMAŽ (ANDREJ) MENART
r. 2. 12. 1940 Ljubljana – Šentvid
u. 26. 6. 2023 Srednja vas v Bohinju

SLOVENSKO SOCIALNO SKRBSTVO IN INFORMACIJSKI URAD Inc. 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101

Slovenski informacijski urad Welfare Office Kew obvešča Slovence in prijatelje, da bo do nadaljnega naša pisarna odprta vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu od 11. do 12. ure ali po predhodnem dogovoru. Prosimo vas, da se za obisk v pisarni dogovorite preko e-pošte: slovwelfare@bigpond.com ali preko telefona: **+61 407 056 463 Peter Mandelj** ali **+61 3 9795 8550 Slavka Gorup** ali **+61 409 478 635 pisarna v Kewju**.

V naši pisarni lahko dobite nasvete in pomoč pri izpolnjevanju uradnih dokumentov za slovensko pokojnino, zahteve za popravilo krivic žrtvam vojnega nasilja, za delnice, oporoke, dediščine in prodajo nepremičnin v Sloveniji, pri iskanju slovenske davčne številke in podobno. Nekaj informacij in potrebne obrazce lahko dobite na naši internetni strani: www.slovenianwelfare.org.au

Peter Mandelj OAM JP, predsednik

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: +61 2 6290 0000, faks: +61 2 6290 0619
e-mail: sloembassy.canberra@gov.si
<http://canberra.veleposlanistvo.si>

Veleposlanik: MARKO HAM
svetovalec in namestnik: DAVOR DEVČIČ
EMBASSY OF THE REPUBLIC OF SLOVENIA
26 Akame Circuit, O' MALLEY ACT 2606

24 HOUR SERVICE
(03) 9373 7000

www.tobinbrothers.com.au

We employ over 230 caring, highly trained and committed people, including 12 direct descendants of the founders.
We serve the community from 24 branch locations throughout the Melbourne Metropolitan area and Echuca.

816 Doncaster Road, Doncaster

